

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

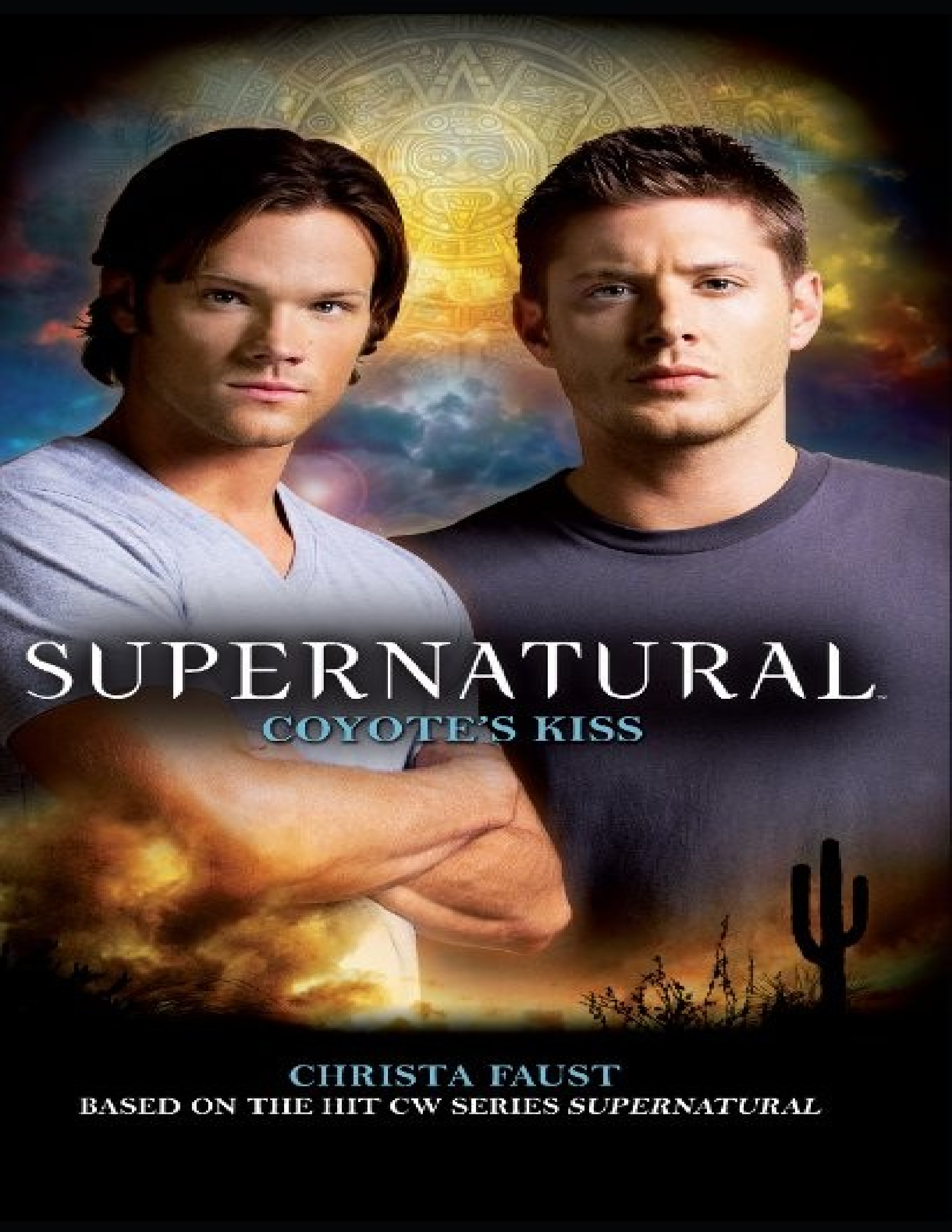
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

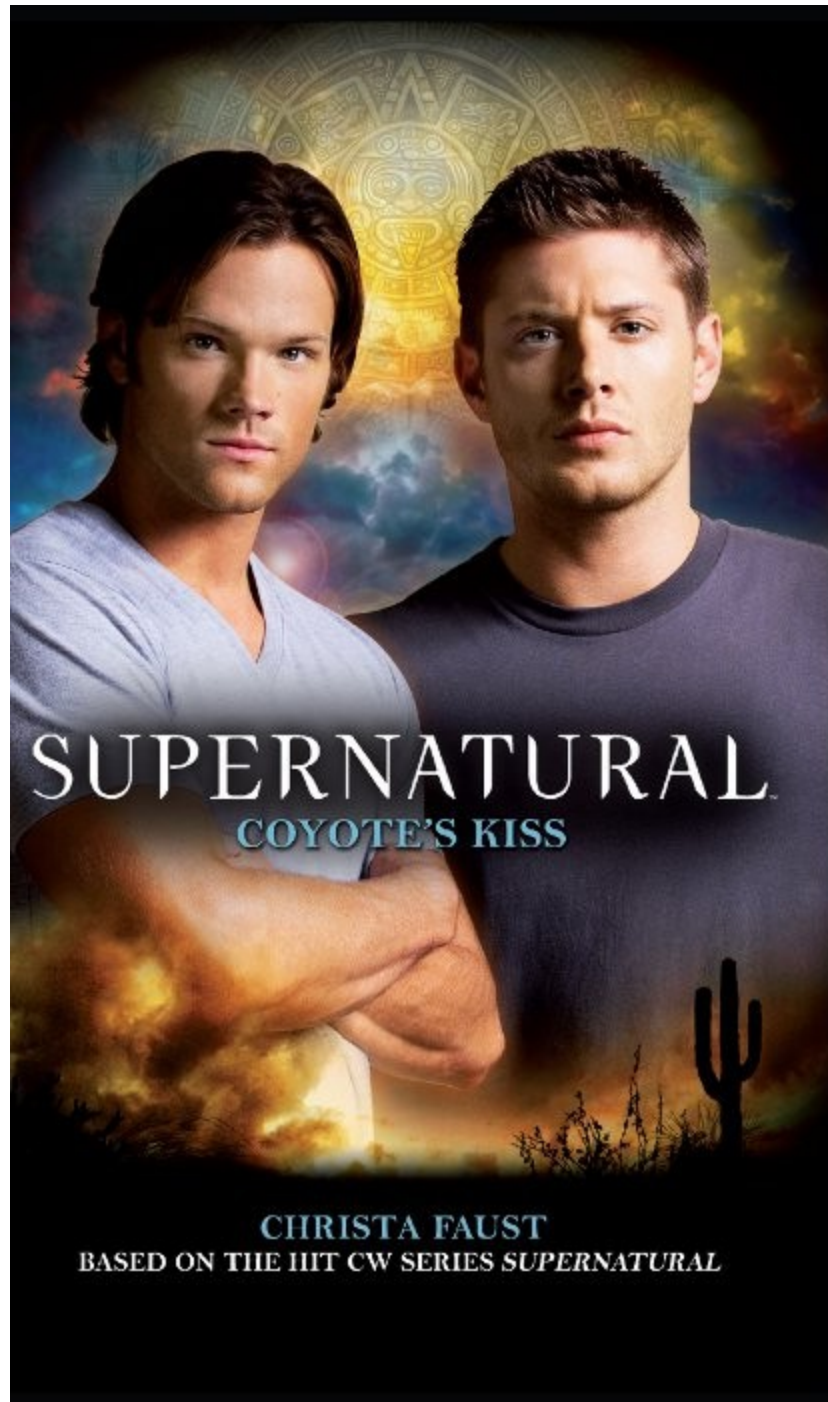

SUPERNATURAL

COYOTE'S KISS

CHRISTA FAUST

BASED ON THE HIT CW SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TITAN BOOKS'TAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi

Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava

tarafından Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı

**Rebecca Dessertine & David Reed
tarafından**

Supernatural: Bir Yıl Geçti

Rebecca Dessertine tarafından

ÇOK YAKINDA:

Doğaüstü: Gece Terörü

tarafından John Passarella

DOĞA ÜSTÜ

COYOTE'UN ÖPÜCÜĞÜ

CHRISTA FAUST

Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL

TİTAN KİTAPLARI

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü

ISBN: 9780857685438

Titan Books

A division of

tarafından

yayınlanmıştır

.

Titan Publishing Group Ltd

144 Southwark St

Londra SE1

0UP

Birinci baskı Temmuz

2011 10 9 8 7 6 5 4 3 2

1

SUPERNATURAL™ &© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc. Kapak görselleri:

Ön kapak resmi Warner Bros. izniyle; Sun's Stone© Romantsova Olga.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz.
Lütfen readerfeedback@titanemail.com adresinden e-posta
gönderin veya yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi
bölümüne yazın.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel Titan tekliflerini çevrimiçi olarak almak için
lütfen web sitemizdeki "kaydol" düğmesine tıklayarak üye olun: www.titanbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün
veya hayali olarak kullanılmıştır ve şu şekilde yorumlanmamalıdır
gerçektir. Yaşayan ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

yayıncı tarafından yayınlanamaz, yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir cilt veya kapakla dağıtılamaz ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul uygulanamaz.

Bu eserin CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman altıncı sezonda, "Caged Heat" ile "Appointment in Samara" arasında geçmektedir.

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki Yirmi

Yirmi Bölüm Üç Bölüm

Bölüm Yirmi BeşDört

Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yirmi Sekiz Yirmi
Yedi Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yedi Bölüm Bölüm
Dokuz Otuzuncu Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Bir
Otuz İki Üç Dört Beş
Altı Sekiz Dokuz
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk İki Bölüm
Bölüm Üç Dört Beş
Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Altı Sekiz
Bölüm Dokuz Elli

-

BİR

Letty, Sonoran kasabası Altar'dan ayrılıp ABD sınırına doğru yola çıktıklarında bu güzel kadının gruplarında olmadığından neredeyse emindi. Ama yorgun, susuz ve uykusuz olduğu için emin olmak zordu.

Birkaç pis, klostrofobik minibüsten ilkin tıktırılan on dokuz yaşındaki Letty kendini mahcup ve endişeli hissetmişti. Ağırıklı olarak kaba saba, gösterişli erkeklerden oluşan gruptaki üç kadından biriydi. Tláhuac'taki evinde erkeklerin neredeyse hiç fark etmediği sıska, beceriksiz bir kızdı. Ama şimdi onu fark etmişlerdi ve erkeklerden bazıları onun hakkında kaba yorumlar yapıyor, birbirlerini onun yetersiz göğüslerini çimdiklemeye teşvik ediyorlardı.

Ona iyi davranan tek kişi olan Marta'nın bir yılan tarafından ısırılması ve geride bırakılmak zorunda kalmasından sonra daha da kötüleşmişti. Marta, ölmek üzere olduğunu bildiği ve boşa gitmesini istemediği için Letty'nin suyunu almasını çalışmıştı ama Letty yaşlı kadını hiçbir şaysız bırakmayı kendine yedirememişti. Şimdi, acımasız güneşin kafa derisini yaktığı ve görüşünü bulanıklaştırdığı amansız sıcakta, Letty her şeye rağmen suyu almış olmayı diliyordu. Belki de alsaydı, hayal görüyor olmazdı. Güzel kadın gibi.

Şafaktan hemen önce sınırı geçmeyi başarmışlardı ve yere çömelmiş, akşam karanlığını bekliyorlardı. O sırada başka bir aracın onları alması ve yolun geri kalanını Phoenix'teki güvenli eve götürmesi gerekiyordu. Amerika'ya kaçırdıkları göçmenler tarafından sınır geçiş rehberlerine takılan bir lakap olan Çakal onları terk etmişti. Onlara beklemelerini söylediği yer dikenli çalılar ve sivri kayalardan oluşan bir kümeden başka bir şey değildi. Birakın kalabalık bir grubu, tek bir kişinin bile barınabileceği kadar gölge bile yoktu. Çakal'ın kendisi de başka bir kaçakçı tarafından arazi aracına (ATV) bindirilmiş ve geride iki litrelik tek bir şişe ılık, tuzlu su ve saklanıp helikopterleri dinlemeleri için korkunç uyarılar bırakmıştı.

Sabah öğlene dönerken, öldürücü sıcaklık tembel bir keskin nişancı gibi onları teker teker avlamaya başladı. Letty'nin göğüslerini avuçlayan genç adamlardan biri şimdi baygındı, bir sarhoş gibi yığılmıştı ve zorlukla nefes alıyordu. Terlemeyi bırakmıştı. Letty'nin adını hiç öğrenemediği genç bir kadın çoktan ölmüştü. Sinekler onu bulmuştu. Su çoktan gitmişti.

Ancak güzel kadın sıcaktan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Bacak bacak üstüne atmış, siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu kaldırmış, gözlerini gölgeleyerek kumda oturuyordu. Esnek dudakları çatlamamış ve kurumamıştı. Pürüzsüz, soluk teni temizdi ve güneş yanıklarından etkilenmemişti. Sırt çantası yoktu. Konuşmuyordu. Sadece güneşin gökyüzündeki yolculuğunu izledi. Letty dışında kimse onu fark etmemiş gibiydi.

Söz verilen araç geldiğinde baygın adam ölmüştü; bu, bozuk ve asfaltsız yolda ilerleme görevini yerine getiremeyecek gibi görünen, lastikleri kelleşmiş eski bir küp kamyondu. İki

Diğer adamlar zar zor hayattaydı ve arkadaşları tarafından kamyonu sürüklenmek zorunda kaldılar. Letty o kadar susamış ve bitkin düşmüştü ki ayakta zor duruyordu ama yine de başarmıştı. Şimdi pes edecek değildi. Sendeleyerek kamyonun arka tamponuna ulaşip içeri tırmanırken güzel kadın arkasından yaklaşıyordu. İdrar ve insan sefaleti gibi kokuyordu. Çakal kapıyı indirdi ve ağır bir zincirle kilitledi. Motor gürledi ve öksürdü, havasız alanı egzoz kokusuyla doldurdu.

Letty sırt çantasının üzerine oturdu ve kusmamaya konsantre oldu. Suya kıyamıyordu. İşte o zaman güzel kadının şimdi tam yanında oturduğunu fark etti. Kadın kapüşonunu geriye itmişti ve vahşi kıvrıkcık saçları Letty'nin yanağını okşuyor, odun dumanı ve kopal gibi kokuyordu.

"*Benim adım Letty,*" diye fısıldadı güzel kadına İspanyolca, sadece mide bulantısından kurtulmak için.

Kamyonun içi kadının yüz ifadesini ya da dinleyip dinlemediğini göremeyecek kadar karanlıktı. Dinliyorsa da cevap vermedi.

"*Kuzenimin kümes hayvanları dükkanında çalışmak için Los Angeles'a gidiyorum,*" diye devam etti Letty, gergin ve çok hızlı konuşuyordu. "*Tavukları yoluyorum. Kardeşim bunun komik olduğunu düşünüyor, çünkü bana Tavuk Boynu diyor. Çocukluğumuzdan beri. Çünkü siskayım, bilirsin, tavuk boynu gibi. Büyükannemize ne kadar para gönderdiğimi görünce o kadar da komik bulmayacak. Ve yakında, onu ve kızımı benimle yaşamaya getirecek kadar param olacak. Kızımın adı Marisol. Üç yaşında.*"

Görmek için çok karanlık olmasına rağmen, Letty birden kadının tam kendisine baktığından ve dikkatle dinlediğinden emin oldu.

"*Kapa çenenî,*" diye tısladı adamlardan biri, dirseğini Letty'nin kaburgalarına saplayarak. "*Tıpkı bir tavuk gibi konuşuyorsun.*"

Letty sustu. Zaman geçti. Uyukladığını hissediyordu, yarı çıplak halde serin sulara yüzdüğünü hayal ediyordu.

Sonra Letty onu gerçekliğe geri çeken bir şey duydu. Başka bir motor. Lastiklerin çıtırtısı. Başka bir araç yaklaşıyordu. Birkaç kısa siren sesi duyuldu ve bir megafondan anlaşılmas bir yabancı ses yükseldi. Sıkışık ve havasız alanda çaresiz bir panik parıltısı yandı ve arkasında kayıtsız bir tür teslimiyet bırakarak hızla dağıldı. İçeride kilitli kalmışlardı. Kaçacak hiçbir yerleri yoktu. Her şey bitmişti. Yakalanmışlardı.

Letty Coyote'ye borcunu ödemek için yaptıklarından gurur duymuyordu ve kalbinin derinliklerinde bir daha asla böyle bir cehennemi yaşayamayacağını biliyordu. Bu, Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmek ve kızı için daha iyi bir hayat kurmak için tek şansıydı. Marisol'un annesinin yapmak zorunda kaldığı şeyleri asla yapmak zorunda kalmayacağından emin olmak için. Şimdi her şey dağılıyordu. Tek şansı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Kamyon yavaşladı, sonra durdu. Letty bunu yaptığının farkında olmadan uzandı ve güzel kadının kolunu kavradı. En azından öyle yaptığını sanıyordu. Ama parmaklarının bulduğu şey bir kadın tenine hiç benzemiyordu. Önce bir haftalık bir köpek ölüsüne yapışmış kirli, kırılğan tüyler gibi, sonra da bir akrep kuyruğunun soğuk, kitinimsi plakaları hissetti. Sonra tekrar et, ölümcül bir yanan ve derinin hemen altında kıpırdanan meşgul kurtçuklar gibi hareketle kıvranan insan eti.

Garip bir ses vardı. Duyulmaktan çok hissedilecek kadar derin, doğal olmayan bir hırıltı, ilik için kırılan taze kemikler gibi ıslak bir çıtırtının altında gürlüyordu. Letty elini küçük, havasız bir çığlık attı. Başı dönüyordu, sanki güzel kadın derin bir çukurdu ve Letty onun içine düşüyordu. Düşüyor ya da boğuluyordu. Kopal dumanının kokusu havasız boşlukta keskinleşti ve işte o zaman güzel bir kadın olan şey Letty'nin üzerine atladı, artık bir delik değil, gerçektir, tüm dişleri ve korkunç, uluyan öfkesiyle.

iki

Denetleyici Sınır Devriye Ajanı Marco Salazar gece görüş dürbünüyle kaçakçının kamyonunun yaklaşmasını izledi. Direksiyonda Fernando "Ojon" Ruiz Hierra adında şanssız bir Çakal vardı. Ojon lakabını iri şişkin gözlerinden dolayı almıştı ama Ojon'un burnundan bir santim ötede uçan bir 747'yi bile göremediği karakolda bir şaka haline gelmişti. Açık ve net bir şekilde kaybeden biriydi, suçlamalarının daha sınıra varmadan susuzluktan ölmesine izin vermesiyle ünlüydü. Ama ucuzdu ve fırsatlar ülkesine ulaşma umuduyla bu riski almaya hazır çaresiz göçmenlerin sayısı hiç de az değildi. Gümrük ve Sınır Koruması (CBP) tarafından iki kez yakalanmış ve her ikisinde de gruptaki diğer göçmenlerden biri olduğunu iddia ederek sıyrılmıştı. Aleyhindeki tüm kanıtlar ikinci derecedeydi ve kaçakçılık yaptığı insanlardan hiçbirisi yerel bir uyuşturucu karteliyle olan bağlantıları nedeniyle onun kiralık bir rehber olduğuna dair ifade vermemişti. İkinci seferinde, daha önce sınır dışı edilmiş biri olarak ABD'ye yeniden giriş yapmasını engellemeye çalışmışlardı ama ipler kopmuş ve onu da diğerleriyle birlikte Meksika'ya geri göndermekten başka çareleri kalmamıştı. Salazar, bağlantılarının Ojon'un değerinden daha fazla sorun çıkardığına karar verip onu karşılıklı sefaletten kurtarmalarının an meselesi olduğunu düşündü.

Ama o zamanın gelmesi çok daha yakın gibi görünüyordu. Ojon'u göçmenlerle dolu bir kamyonun direksiyonunda yakaladıklarına göre, hakkındaki suçlamalar nihayet tutacak ve sokakta vurulmak yerine hapse . Tabii ki onu aradan çıkarmak bitmek bilmeyen göçmen akışını durdurmuyacaktı ama belki de Salazar'ın bölgesinde daha az anlamsız ölüm olacaktı.

Salazar'ın kulaklığı ve ardından CJ'in sesi paraziti kesti. Özel bir şey söylemiyor, sadece yaklaşan kamyonun görüntüsünü onaylıyor ve içeri girmek için izin istiyordu. Ama kadının sesi Salazar'ın ateşini yükseltmiş, serin çöl gecesine rağmen zırhının altında aniden terlemeye başlamıştı.

Sınır Devriye Ajanı Cara Jean Hogeland sadece üç aydır onun ekibindeydi. Yirmi yedi yaşındaydı, Salazar'dan on üç yaş daha gençti. Pek de güzel sayılmazdı; uzun, at gibi bir yüzü ve her yana dağılan kıvrıkcık kızıl saçları vardı, ama bir adamı öldürebilecek bacakları ve numaranızı bildiğini belli eden gözleriyle iki metre . Salazar dokuz yıldır evliydi ve hiç sadakatsizlik etmemişti. CJ bu işi kısa sürede halletmişti.

Başından beri berbat bir fikirdi. Korkunçtu çünkü öğrenirse Rena'nın kalbi kırılacaktı ve korkunçtu çünkü o CJ'in amiriydi. Cinsel suiistimal suçlaması tehdidi, hâlâ yüzde sekseninden fazlası erkek olan bir bölümde ciddi bir işti ama bu tür bir patavatsızlık yüzünden hem işini de ailesini kaybedebileceğini bilse bile CJ'den uzak duramazdı. Ucuz motellerde, cipinin arkasında ve unutulmaz bir olayda poligondaki erkekler tuvaletinde. Neredeyse günün her dakikasında onu düşünüyordu. O

vurulmamayı düşünmesi gerekirken onu düşünüyordu. Şu anda onu ve ortağı kıdemli ajan Davis Keene'in araçlarını durdurma pozisyonuna getirmelerini izlerken onu düşünüyordu.

Keene ve CJ'ye izin verdikten sonra onları korumak için tüfeğini omuzladı ve kızılötesi dürbünden ciplerini izledi. Ojon'u yakaladıkları iki seferde de aynı çılgınca koşuyu çalıların arasına doğru yapmıştı. Her ikisinde de 100 metre içinde ayağı takılıp yüzüstü düşmüş ve kolayca yakalanmıştı. Yine de Salazar bu gece de aynı şeyi yapacağına bahse girmeye hazırdı. Sanki bir şekilde bu sefer farklı olacaktı. Öyle bir ihtimal yok.

Salazar saatini kontrol etti. Ojon'u gözaltına alacaklarını ve susamış göçmenlerin işlemlerini tamamlayıp saat 3'ten önce sınır dışı edilmeye hazır hale getireceklerini düşündü. Bu da Salazar'a, uyuyan karısı ve çocuklarının yanına gitmeden önce CJ ile tam üç saat geçirme fırsatı verecekti.

Keene ciplerini yola çekerek kamyonun önünü keserken CJ de spot ışıklarına çarptı. Kamyon dönen bir toz bulutu içinde fren yaptı ve Keene'in sesi hoparlörden gürleyerek Ojon'a ellerini görebilecekleri bir yerde tutmasını ve ani bir hareket yapmamasını söyledi. Tabii ki Ojon şoför kapısını ardına kadar açtı ve çalıların arasına daldı.

Salazar onu vurmaya zahmet etmedi. Onun kaçışını ve düşüşünü izlemek daha eğlenceliydi. Keene kaçan Ojon'un peşinden rahat bir tempoyla gitti. Salazar kızılötesi dürbününde CJ'in beyaz, sıcak, parıldayan şeklini izlerken o başını geriye atıp güldü. Onun başını bu şekilde nasıl geriye attığını düşündü

Kız onun üstündeyken. Terli elini üniforma pantolonunun paçasına sildi ve sonra parmağını tekrar tetiğe koydu.

CJ kamyonun arkasına doğru ilerledi, kapı mandalına asma kilitle bağlanmış zinciri kontrol etti, sonra ani bir adımla geri çekildi, eli yan kolunun ucundaydı.

Salazar'ın kalp atışları hızlandı, duyuları aniden keskinleşti ve CJ'in anatomisiyle ilgili tüm düşünceleri bir adrenalin fışkırmasıyla yıkandı. Bir şeyler çok yanıltı. İçgüdülerinde bunu hissedebiliyordu.

"Konuş benimle, CJ," dedi, anında ekibindeki diğer tüm memurlar gibi ona soyadıyla hitap etmeyi diledi, ama açık bir frekansta aşırı tanıdık gelmekten endişe edemeyecek kadar onun güvenliğinden endişeliydi. "Orada ne haltlar dönüyor?"

"Öyle görünüyor..." CJ cevap verdi. "Sanki içinde bir tür... hayvanat bahçesi hayvanı varmış gibi..." Salazar arka planda dehşet dolu çığlıklar duyabiliyordu. Kamyon dingilleri üzerinde sallanıyordu. CJ silahını çekti ve bir adım daha geri çekildi. "Aman Tanrım bu..."

"Pozisyonunu koru, Hogeland," dedi Salazar, çoktan yarı koşar, yarı kayar halde dik setten aşağı, kamyonu doğru iniyordu. "Keene, Ojon'u unut. Burada önemli bir durum var."

Keene, "Sadece fermuarını çektim," diye cevap verdi.

"Bırakın onu!" Salazar dedi ki. "Onu sonra alırız."

Tam o sırada kamyonun arkası patlayarak açıldı, açılır kapı menteşelerinden kırıldı ve asma kilitli zincirle sallanmaya bırakıldı. Bir şey dışarı fırladı ve CJ'i yere düşürdü, belki de bir tür devasa, sırık gibi bir köpekti, ama her neyse, açıklanamayacak kadar zordu. Sanki kenarları katı değil de, nöbet benzeri bir yoğunlukla titriyor ve yer değiştiriyordu. Öğlen vakti çöl yolundan yayılan sıcaklık gibi öfke dalgaları yayıyordu.

Salazar onun üzerine bir boncuk çizmeye çalıştı, ama kaynayan şekline odaklanmak neredeyse imkânsızdı ve gözbebeklerinin arkasının ağrmasına neden oldu. Tek görebildiği CJ'di, kumun üzerinde yatıyordu, başı tıpkı güldüğü, onunla seviştiği zamanlardaki gibi geriye atılmıştı. Ancak şimdi o zarif, kaslı boynu tamamen yırtılmıştı, vücudu hala yırtılmış bir nefes borusundan nefes almaya çalışırken eskiden yüzü olan yerin etrafındaki havayı ince kırmızı bir sis dolduruyordu. Ve sonra aniden, o şiddetli, vahşi öfke ona odaklandı.

Tüfek üzerine gelmeden önce iki el ateş etti ve tüfeği elinden kaptı.

Ojon kumda diz çökmüş, elleri arkadan bağlanmıştı. Bunun şimdi, bu gece olduğuna inanamıyordu. Phoenix'te, onu bir daha gördüğünde vazgeçeceğinden emin olduğu sarışın bir striptizci vardı. Kızın ondan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirdi, kulüpteki diğer adamlar gibi değildi. Belli ki Las Maras'taki itibarı ve bağlantıları nedeniyle ona saygı duyuyordu. Ve ne kadar böyle şeyler yapmadığını söylese de, bu son geçişten topladığı yağlı ruloyu gördüğünde farklı hissedeceğini biliyordu. Ona bahşiş olarak vermeyi planladığı temiz bir sekizlik kokainden bahsetmiyorum bile. *La pinché Migra*. Muhtemelen onu da alırlardı.

Gerçek şu ki, bu çakal koşularından yorulmaya başlamıştı. Bütün bu aptal keçilere çölde rehberlik etmek çok zordu. Elbette ücreti iyiydi ve Amerika'ya gitmek için can atan çaresiz kadınlarla yatmasını sağlıyordu ama artık organizasyonda yükselme zamanının geldiğini düşünüyordu. Bir yerlerde büyük bir ofiste *oturup* insanlara telefonda ne yapmaları gerektiğini söylemek ve seksi sekreterinden bir *chupada* almak gibi rahat bir şey. Düşündü ki

İşlemleri tamamlanıp serbest bırakılır bırakılmaz kuzeni Beto ile bu konuyu konuşacaktı.

Silah seslerini duyunca Ojon beceriksizce ayağa fırladı ve kamyonu doğru döndü. Bulunduğu açıdan neler olduğunu göremiyordu, bu yüzden daha da yaklaştı, çalıların arasından baktı ve olayı bir an için görmeye çalıştı. Bunu yaptığında, keşke yapmasaydım dedi.

İlk başta, CBP memurlarından biri ona doğru yaklaşıırken, vahşi siyah saçları olan çıplak bir kadına baktığını düşündü. Grupta böyle bir kadın olsaydı, Ojon'un bunu fark edeceğinden emindi. Hatta kesinlikle ona özel indirimini teklif ederdi. Memur kırklı yaşlarının sonunda, tuzlu biberli saçları ve kalın bıyıkları olan yaşlı bir adamdı. Ojon onu daha önceki tutuklamalarından birinden hatırlıyordu, gerçek bir sert adam olduğunu hatırlıyordu. Ama şimdi sert biri gibi davranmıyordu. Çıplak kadına geniş gözlerle ve önce dehşete düşmüş bir tanıma, sonra da şaşkın bir inançsızlık ifadesiyle bakıyordu. Çıplak bir kadına benzeyen şey eriyip bambaşka bir şeye dönüştüğünde inançsızlık dehşete dönüştü. Korkunç bir şeye.

Ojon döndü ve koşmaya başladı.

ÜÇ

Dean Winchester Impala'yı saatte seksen mil hıza çıkardı. Harika bir gündü. Güneşli ve mükemmeldi, Güzel Amerika'nın eski bir reklamı gibi. Gökyüzü acıtacak kadar maviydi. Sedona, Arizona'nın kızıl kaya kanyonları batıya, Kaliforniya sınırına doğru ilerledikçe yerini rüzgârla savrulan kum tepelerine bırakmıştı. Birkaç mil geride yol kenarındaki bir anne-babadan aldığı yağlı hamburgerlerle karnı doymuştu. Hoparlörlerden Iron Maiden'ın "Running Free" şarkısı yükseliyordu. Kardeşi Sam ön koltukta oturuyordu, uzun bacakları rahatsız edici bir açıyla bükülmüştü ve dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerinde dengeliyordu, bir sürü kupür ve fotoğraf koltuğuna saçılmıştı. Yol sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Dean gözlerini kısarsa neredeyse her şey eskiden olduğu gibiymiş gibi davranabilirdi. Olması gerektiği gibi.

Sonra şarkı bitti ve yeni bir şarkı başladı. Dean ACDC'nin "Hell Ain't a Bad Place to Be" şarkısının açılış riff'ini duyunca uzanıp müziği kapattı.

Sam müziğin durduğunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Okuduğu şeye tamamen dalmıştı. "Bir şey mi buldun?"

Dean sordu.

"Belki," diye yanıtladı Sam.

Dakikalar ve kilometreler sessizlik içinde akıp gidiyor, sadece sayfaların karışması ve tuşların tıklamasıyla bölünüyordu. Dean unutmaya çalıştığı her şeyin toplam ağırlığının katı bir canlı gibi aralarına çömeldiğini hissedebiliyordu. Odadaki fil. Söylenmemiş çok şey kalmıştı. Çoktan söylenmiş ve asla geri alınamayacak o kadar çok şey vardı ki.

"Ee," dedi Dean sonunda. "Sınıfın geri kalanıyla paylaşacak mısın?"

Sam, "Sınır Devriyesi Choulic'in hemen güneyinde kaçaklarla dolu bir kamyonu durdurdu," diye cevap verdi. "Rutin bir durdurma. Ancak bir şeyler ters gitmiş ve olaya karışan memurlar karakola hiç rapor vermemişler. Bilinen son yere bir destek birimi gönderdiklerinde, üç memur da dahil olmak üzere on beş parçalanmış ceset buldular. Ölüm nedeni 'vahşi hayvan saldırısı' olarak listelenmiş."

"En az üçü ağır silahlı ve muhtemelen çelik yelek giymiş *on beş* ceset mi? Ne hayvan ama."

"Bizim türden bir hayvan," dedi Sam, başka bir sayfaya tıklayarak. "Kamyonun kapısı içeriden kırılarak açılmış. Burada, kaçakçıların kaplan ya da ayı gibi bir tür büyük egzotik memeli hayvan ithal etmeye çalıştıklarına dair bazı spekülasyonlar olduğu ."

"Harika." Dean gözlerini devirdi. "Başka bir lanet kurt adam daha olmasın." Sam başını salladı. "Daha da garipleşiyor."

"Her zaman öyle değil mi?"

Sam fotoğraflardan birini Dean'e gösterdi, o da yan gözle baktı.

"Bir kurt adam bir şey yapabilir mi?" Sam söyledi.

Fotoğrafta resmi bir Gümrük ve Sınır Koruma cipi görülüyordu. Yani, yarım bir SUV. Tam olarak yarısından biraz daha az. Ön taraf

yarısı tamamen normaldi, hasar görmemişti. Arka yarısı cerrahi bir hassasiyetle çıkarılmış, metal ve plastik kesilen kenarlar boyunca parlak bir şekilde eritilmişti. Sanki birisi kuma hafif kavisli bir çizgi çizmiş ve çizginin bir tarafındaki her şey yok olmuş, diğer tarafına ise dokunulmamıştı. Yakınlarda yerde bir CBP memurunun üniformalı cesedi vardı. Kevlar yeleği paçavraya dönmüştü. Kendisi de öyle. Ve kafası da yoktu.

"Kurtadamlar normal bir yırtıcıdan daha güçlüdür ama pençeleri Kevlar'ı bu şekilde delip geçemez." Sam fotoğrafa dokundu. "Peki SUV'a ne olmuş böyle? Sanki büyük bir koruyucu çember çizilmiş ve sonra çemberin içindeki her şey kaybolmuş gibi görünüyor. Belki taşınmıştır. Ama nereye?"

Dean küçük kardeşine baktı. Sam bir kez daha dikkatle dizüstü bilgisayar ekranına . Yeni bir şeyin kokusunu almış ve ilgisini çekmişti. Sam cehennemden geri getirildiğinden beri Dean'in kardeşinin yüzünde gördüğü insani duygulara en yakın şeydi bu.

Belki de ihtiyaçları olan şey buydu. Akıllarını büyük resimden uzaklaştıracak bir şey.

Dean içinde o eski, tanıdık heyecanın yükseldiğini hissedebiliyordu. Avin heyecanı. Gözlerini uzaklara, engebeli dağlara doğru çevirdi. Geçmiş, kasvetli ve umutsuz bir geleceğin ağırlığını unutup ilginç bir işte kendilerini kaybedebileceklerini düşünerek kendini kandırıyor muydu? Belki öyleydi ama bu onu denemekten alıkoymayacaktı. Dikkatini dağıtacak bir şeye çok ihtiyacı vardı.

"Choullic hangi cehennemde bu arada?" Dean Sam'e dönerek sordu.

Sam'in ağızının köşesi birazcık seğıirdi. Dean bunu bir gülümseme olarak yorumlamayı seçti.

DÖRT

Choullic, Arizona'nın hemen hemen hiçbir yer olmadığı ortaya çıktı. Birkaç karavan ve Impala'yı eğri büğrü, durmadan onarılan bir çitin arkasından izleyen üç metanetli atın bulunduğu bir çiftlik. Strafor bir soğutucudan bira ve Jarritos gazozu ile birlikte tuhaf "Kızılderili Merakları" satan, kırklı yıllardan fırlamış bir benzin istasyonu. Sözde "tüm aile için eğlenceli" bir çingiraklı yılan toplama etkinliğinin reklamını yapan bir reklam panosu. Toptan sürüngen soykırımının bu özel bölümü dört aydan daha uzun bir süre önce gerçekleşmişti.

Eğer Choullic kasabasının kendisi hiçbir yerde değilse, kamyonun ve cesetlerin bulunduğu yer her yerden daha da uzaktı. Yol, olduğu gibi, taşlı zeminde sertleşmiş iki çukurdan başka bir şey değildi. Impala'nın kaygan siyah derisini hızla kaplayan aşındırıcı kum ve sarı çöl tozu Dean'e kalp çarpıntısı vermeye başlamıştı. İhtiyaçları olan şeyi bu ıssız yerden alır almaz ona sessizce bir araba yıkama sözü verdi.

Dean tamamen durmadan önce Sam yolcu kapısından çıkmıştı bile. Dean bir süre eli kontaktaki anahtarın üzerinde öylece oturup izledi. Sam EMFölçeri çıkarmış ve olayın meydana geldiği alanda dikkatli bir şekilde dolaşıyordu.

Dean motoru durdurdu ve kendisi dışarı çıktı. O yerde rahatsız edici bir şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştı bile.

Impala'nın klimalı konforundan ayrıldığı anda sıcak her tarafını sarmıştı. Bir sıcak vardı, bir de bu. Birkaç saniye içinde tişörtü terden sırlıslam olmuştu. Güneş başının tepesini hızla kavuruyor ve koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından bile gözlerini kısarak bakmaya zorluyordu. Birdenbire kovboy şapkası takma fikri çok mantıklı gelmişti. Bu misafirperver olmayan çölü yürüyerek geçmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı.

"İnsanlar burada nasıl yaşıyor?" Dean, Sam'in yanına yaklaşp nemli gömleğini yapış yapış göğsünden çekerek sordu. "Beş dakikadır buradayım ve şimdiden kendimi mikrodalgadaki 7-Eleven sosislisi gibi hissediyorum."

"Evet," diye cevap verdi Sam, başını göstergeden kaldırmadan sırtarak. "Ama bu kuru bir sıcaklık."

"Cehennem de kuru bir sıcak," dedi Dean. "Yine de berbat. Bir şey bulursan bana haber ver. Gidip soğuk bir bira alacağım ve pantolonumdan aşağı dökeceğim." Tedirgin bir şekilde etrafına bakındı.

Sam omuz silkerek, "Hiçbir şey bulamadım," diye cevap verdi. "Bölge temiz. Burada her ne oluyorsa, bu konumla bağlantılı olduğunu sanmıyorum ve arkasında tespit edilebilir herhangi bir dalgalanma bırakmadı."

Sıradan bir fiziksel kanıt, kan, lastik izi ya da buna benzer bir şey varsa bile, sinsi ve durmadan yer değiştiren kum bunları silmişti. Fiziksel ve elektromanyetik hiçbir şey yok. Sülfür yok. Görünür bir büyü yok. Dean'in midesindeki garip his dışında hiçbir şey yoktu. Orada olanlarla ilgili derin bir *yanlışıklık* hissi.

"Dikkat edin," dedi Sam.

Dean kardeşiyle yüzleşmek için döndü. Sam çenesiyle sol işaret etti.

"Görünüşe göre var," dedi.

Yoldan yaklaşık yirmi beş metre uzakta kayalık bir sırt vardı ve Dean saldırının gerçekleştiğı yeri mükemmel bir keskin nişancı görüşüyle görebildiğini fark etti. Tepenin zirvesinde mat siyah bir Suzuki Hayabusa motosikletin üzerinde siyahlar içinde bir figür duruyordu. Figürün gözleri tam yüz kaskının koyu renkli vizörünün arkasında gizliydi ama kardeşlerin izlendiğine şüphe yoktu.

Birkaç kalp atışı boyunca hiçbir şey olmadı. Üçü de sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sonra Hayabusa'nın motoru gırtlaktan gelen bir kükremeye döndü, motosiklet çakıl ve toz püskürterek 180 derece döndü ve gizemli figür ortadan kayboldu.

Motosikletin motor sesi uzaklarda kaybolurken Dean kaşlarını hafifçe çatarak Sam'e döndü.

"Güzel motosiklet, Hayabusa," dedi. "Ama oldukça gürültülü." "Evet," dedi Sam. "Ne olmuş yani?"

"Ee," dedi Dean. "Buraya geldiğimizden beri herhangi bir noktada bir motosiklet motoru duydun mu?"

Etraflarındaki çöl sessiz ve huzurluydu. Tek ses, küçük bir kuşun hırıltılı, tekrarlayan ötüşü, dikenli çalılardan arasından geçen rüzgârın kemik kurusu şakırtısı ve botlarının etrafındaki kumun fısıltısıydı.

"Ya da buraya gelirken?" Dean devam etti. "Kahretsın, yaklaşık on mil o boktan pikaptan beri yolda tek bir araç bile geçtiğimizi sanmıyorum."

Sam'in gözleri kocaman oldu. Anlamıştı.

"Her kim o oldu." Dekan dedi. "Onlar vardı zaten Burada.

Bizi bekliyor."

Kardeşler Choulic'ten Bullhead City'ye giderken gizemli sürücünün ortaya çıkışını tartışmadılar ama Dean kendini olayı düşünürken ve merak ederken buldu. Davayla özel olarak ilgilenen, görevde olmayan bir CBP memuru olabilir miydi? Eğer öyleyse Sam ve Dean'in orada olacağını nereden biliyorlardı? Ya da biliyorlar mıydı? Dean bunu çok mu abartıyordu? İkisinin de yeri kontrol etmek için aynı gün aynı saati seçmeleri basit bir tesadüf olabilir miydi? Ama Dean öyle düşünmüyordu. Tesadüf normal insanların anlamadıkları şeyleri açıklamak için kullandıkları bir kavramdı. Dean'in çok iyi anladığı şeyler.

Belki de suç mahalline geri dönen faildi?

"Tamam," dedi Dean, Impala'yı bir yerleşim sokağındaki mütevazı ama tertemiz peyzajlı İspanyol tarzı bir evin önüne çekerken. "Bana Memur Başsız'dan biraz daha bahset."

"Davis James Keene," diye yanıtladı Sam. "Kırk yedi yaşında. Koyu bir Evanjelik Hristiyan. Burada, Bullhead'de doğmuş ve büyümüş. CBP'ye katılmadan önce on yıl otoyol devriye memurluğu yapmış. Karısı Loretta ev dışında çalışmıyor. Dört çocuğu var. Hepsi erkek, hepsi yetişkin."

"Ama asıl soru şu, onu öldürülen diğer iki Sınır Devriyesi ajanından farklı kılan ne?" Dean motoru durdurup anahtarları kontaktan çekerek sordu. "Yani bütün cesetler kötü durumdaydı ama Keene'in cesedi diğer kurbanlardan çok daha fazla zarar görmüş gibi görünüyor. Sanki bunu yapan her kimse ona özellikle kızmış gibi."

FBI kıyafetlerini göze alamayacak kadar sıcak ve terliyidiler -en azından Dean'ın durumunda- bu görüşme için sivil giyinmeye karar vermişlerdi, yas tutan dul kadının aklında kıyafetlerini sorgulamaktan başka şeyler olacağını düşünmüşlerdi. Dean torpido gözünü açıp bir çift sahte FBI rozeti çıkardı ve birini Sam'e uzattı. Sam rozeti aldı ve omuz silkti.

"Sanırım biz de bunu için buradayız," dedi.

Kapıyı açan kadın şaşırtıcı derecede güzeldi. Sam'in anlattıklarına bakılırsa Dean tatlı, tombul bir kilise kadını tipi bekliyordu. Loretta Keene daha çok emekli bir benziyordu. Kısa bir sundressin altında kilometrelerce uzunlukta bacaklar. Zarif elmacık kemikleri ve köşeleri kırışmaya başlayan iri mavi gözler. Kalın sarı saçları rahat bir at kuyruğuyla geriye toplanmıştı. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Yorgun görünüyordu, sanki ağlıyordu.

Dean ona rozetini gösterdi.

"Bayan Keene?"

Kadın başını salladı ve derin bir iç çekti. Dean ve Sam'in kim olduklarını ya da ne istediklerini sormadan içeri girmelerine izin vermek için kenara çekildi.

Evin içi de en az dışı kadar tertemizdi. Zevkli ama çok pahalı değil. Sade kahverengi deri mobilyalar ve çok sayıda bakımlı ev bitkisi. Çeşitli yaşlarda dört yakışıklı, atletik çocuğun fotoğrafları. Yeni sürülmüş mobilya cilasının taze limon kokusu. Büyük pencereler tertemizdi. Ne bir toz zerresi ne de yerinde olmayan tek bir eşya vardı.

Ama Dean'ın odada en sıra dışı bulduğu şey orada *olmayan* şeydi. Tek bir dini obje bile yoktu. İncil yok. Ne de

Haçlar. Çerçevenlenmiş dini sözler yok. Evanjelik bir Hristiyan'ın evinde olduklarını gösteren hiçbir şey yok.

Dean kadına, "Ben Özel Ajan Crockett," dedi. "Bu da Özel Ajan Tubbs." Sam Dean'e uyarıcı bir bakış attı ama Dean onu görmezden geldi, yüzü hâlâ ciddi. "Kocanızın ölümüyle ilgili olağandışı koşulları araştırıyoruz."

Loretta Keene eline küçük bir sprey şişesi aldı ve Dean'e arkası dönük bir şekilde büyük bir saksıdaki ficusun yapraklarını buğulamaya başladı.

"Sanki bunun olacağını biliyordu," dedi, neredeyse onların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Sam kaşlarını hafifçe çatarak ve dul kadına bir adım daha yaklaşarak, "Bunu sana söyleten nedir?" diye sordu.

Sprey şişesine baktı ve omuz silkti.

"Davis ve ben tanıştığımız günden beri. Aramızda çılgınca bir tutku vardı. Bunu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime bu. Tutku. O benim hayatımın aşkıydı. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk." Kızardı ve bitkiye döndü, çoktan ıslanmış olmasına rağmen tekrar püskürttü. "Tüm kız arkadaşlarım ilk bebeğimiz doğduğunda bunun değişeceğini söyledi ama değişmedi. En azından o zaman. Ta ki yıllar sonrasına kadar."

Dean Sam'e baktı ama bir şey söylemedi. Sadece onun devam etmesini beklediler.

"Bu on beş yıl önceydi. Ritchie, en küçüğümüz, yedi yaşındaydı. Hatırlıyorum çünkü yedinci yaş günü partisinin ertesi günüydü. Her şey normaldi, her zaman olduğu gibi. Davis CBP'de çalışmaya yeni başlamıştı. Geceleri, ki bu benim için zordu, çünkü birbirimizi her akşam sadece kısa bir süreliğine görüyorduk.

O gitmeden önce. Ama biz her zaman... Neyse, o gece işe gitmek için ayrıldı ve..."

Sonunda dönüp Dean'e baktı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Sanki kocamı en son o zaman görmüşüm gibi hissediyorum." Sprey şişesini nemli ficusun yanındaki pencere kenarına bıraktı. "Bir şeyler içmek istiyorum. Siz de bir şeyler içmek ister misiniz?"

Dean evet diyemeden Sam, "İş başındayken içmemize izin verilmiyor, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Bir içki istiyorum," dedi tekrar, özellikle kimseye söylemeden, sonra yavaşça odadan çıktı.

"Crockett ve Tubbs?" Sam, Dean'e yaklaşarak hızlı ve alçak sesle konuştu. "Hadi ama. Bu biraz fazla açık değil mi? Her zamanki anlaşılmaz rock'n roll isimlerinden şaşmamalısın."

"Sadece ilişkimizi renklendirmeye çalışıyorum," diye yanıtladı Dean. "Ama dinle, bunu boş ver." Çenesini Bayan Keene'in sürüklendiği kapı aralığına doğru eğdi. "Evde içki var. Görünürde dini şeyler yok. Bütün bu seks konuşmaları. Bu yeniden doğma olayından emin misin?"

Sam elindeki dosya klasörüne baktı. Bazı kâğıtları karıştırdı.

"Buna göre Keen'ler on beş yıldır Living Word Baptist Kilisesi'nin aktif üyeleriymiş."

"On beş yıl," diye Dean.

Bayan Keene kalın, kare bir bardakta üç parmağıyla kahramanca bir viski vuruşuyla döndü. Kehribar rengi sıvının yarısından fazlasını geri attı ve sonra parlak deri kanepeye doğru sürüklendi. Oturmadı, öylece durdu.

Dean, "Ne diyordun?" diye .

"Öyle miydin?" Bayan Keene şaşkın ve biraz da endişeli görünüyordu, sanki yabancı bir yatakta uyanmış gibiydi. Yine de oturdu.

"Ne diyordun," diye hatırlattı Sam ona. "Kocanı en son on beş yıl önce görmüş gibi hissettiğini söylüyordun."

"Doğru," dedi. "Ritchie'nin yedinci doğum günü partisinden sonraki gün." Burbonunun geri kalanını da içti. "Davis o gece her zamanki gibi işe gitti ama eve döndüğünde bambaşka biri gibiydi. İçine kapandı. Bana bir daha hiç dokunmadı."

Boş bardağı bir elinden diğerine geçirerek başını salladı. Dean onun için korkunç bir empati duyuyordu, o temiz, mükemmel evde tek başına, bardağı kadar boştu.

"O gece bir şeyler olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ama bu konuda asla konuşmazdı. Ertesi gün hepimizi vaftiz ettirdi. Ben de kabul ettim çünkü onu bundan vazgeçirmeye çalışmaktan daha kolaydı ama hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Cenazesinden beri kiliseye gitmedim. Kafasını bulamadıkları için tabutu kapalıydı tabii ki." Birden sinirlenmişti, donmuş gibi acıydı. "Yani, ne var ki? Davis'in başına gelenlerin Tanrı'nın isteği olduğunu söyleyen bir avuç sofı ikiyüzlüyü dinleyeyim diye mi?" Muhtemelen kahkaha olması gereken sert, yarı boğuk bir ses çıkardı. "Tanrı'nın isteği mi? Takipçilerinden birinin başına böyle bir şey gelmesine izin verecek bir Tanrı'nın parçası olmak istemiyorum."

Bayan, diye düşündü Dean, *bunun yarısını bile bilmiyorsun.*

BEŞ

Sınır devriye memuru Manuel Léon yeni ortağı hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Charlie Himes iyi bir adamdı ama çok temkinliydi. Şaka yapmazdı. Doğrudan işiyle ilgili olmayan ya da özel bir talebe yanıt vermeyen tek bir kelime bile söylemezdi. Tijuana Nehri ATV ekibindeki tek siyah adamdı ve aynı zamanda on yaş farkla en yaşlılarıydı. Léon en genç olanıydı. Onlar bir İt ve Jeff takımıydı; Himes uzun ve sırim gibi, Léon ise kısa ve tıknazdı. Amirleri onlara Rocky ve Bullwinkle derdi. Ama farklılıklarına rağmen, son dört gündür birlikte oldukça iyi çalışıyorlardı. Himes, Léon'a nehir boyunca ipleri gösteriyordu ve Léon arada sırada biraz şakalaşabileceği biriyle ortak olmayı tercih etse de, Himes iyi bir nişancıydı, Brezilya Jiu-jitsu'sunda siyah kuşağı vardı ve birimdeki en yüksek tutuklama kaydına sahipti. Yarı yaşındaki çoğu adamdan daha iyi durumdaydı. Léon daha kötüsünü yapabilirdi.

Tijuana Nehri'nin kendilerine ayrılan bölümü nehir denebilecek bir yer değildi. Daha çok, ölü köpekler, yanan lastikler ve atılmış iğnelerle dolu geniş bir çimento kanalı boyunca akan zehirli kimyasallar ve ham lağım suyundan oluşan çamurlu bir damlaya benziyordu. Koku bunaltıcıydı ama bu durum insanların pisliğin içinden geçerek Amerika tarafına geçmeye çalışmasına engel olmadı. Himes'in iddiasına göre

Bir süre sonra kokuya alışsınız. Léon buna inandığından emin değildi. Dünyada o kokunun hatırasını Léon'un kafasından silip atmaya yetecek kadar duş yoktu.

Nehrin Amerika kıyısında çömelmiş ve birbirlerine sokulmuş üç keşi fark ettiklerinde saat gece yarısını geçiyordu. Erkek, okunaksız bir death metal tişörtü ve kirli bir kot pantolon giymişti. Uzun, karmakarışık saçları, kollarında ve yüzünde korkunç kırmızı Kaposi sarkomu lejyonları vardı. İki kadın. Biri aşırı kilolu ve acı verici derecede genç. Üzerinde Hello Kitty'nin kötü bir taklidi olan çocuksu, pembe-siyah bir tişört. Tişörtün etekleri ile yırtık pembe taytının sarkık bel bandı arasında çok fazla şişmiş göbeği açıkta. Soluk pembe saçları, 15 santimlik siyah dipleriyle birlikte. Belki on altı, en fazla. Ölü, umutsuz gözler. Eğer erkek arkadaşıyla iğneleri ve kim bilir başka neleri paylaşıyorsa, muhtemelen çoktan HIV pozitif olmuştu. Léon onun sadece şişman olduğunu ve hamile olmadığını umdu. İkinci kadın kapüşonlu bir sweatshirt giyiyordu, kapüşonu yukarıdaydı ve kıvrıcık siyah saçları kenarlarından dökülüyordu. Kot pantolon ve tozlu yürüyüş botları. Sert sodyum ışığında görünen teni ceset solgunluğundaydı. İlk ikisi elleriyle sinsice bir şeyler yapıyor, muhtemelen eroinlerini hazırlıyorlardı ama ikinci kadın kıpırdamadan oturuyor ve sınır devriyesi ajanlarını izliyor gibiydi. Léon kapüşonun altından kadının gözlerini göremiyordu ama kadın onu ürpertmişti.

ATV'lerini kanalın kenarına çektiklerinde Himes, "Ücretli saptırma," dedi.

"Ödendi mi?"

Himes ona "Kaçakçılar nehir boyunca ateş etmeleri için keşlere para ödüyor," dedi. "Dikkatimizi onların operasyonlarından başka yöne çekin."

Himes kaskının vizörünü kaldırdı ve olayı daha yakından görebilmek için bir çift kompakt dürbünü gözlerine yaklaştırdı. Sessiz bir dakika boyunca keşleri izledikten sonra dürbünü Léon'a uzattı. Léon kendi vizörünü yukarı itti ve üçlüyü kendisi için taradı, odağı ayarladı ve erkek keşin ellerine yakınlaştırdı.

Elbette, küçük plastik bir zarftan metal bir şişe kapağına bir şeyler dolduruyordu. Tombul kız ona doğru bastırmış, elinde tek kullanımlık bir çakmak ve bir şırınga tutuyordu. Isırılmış tırnaklarında parıltılı bir oje ve yıldız şeklinde ucuz bir yüzük vardı.

"Onları yakalamaya çalışmalı mıyız?" Léon sordu.

"Deneyebiliriz," dedi Himes. "Ama muhtemelen Meksika tarafına geri kaçacaklardır."

"Ne olmuş yani?" Léon dedi ki. "Sadece onları mı izleyeceğiz?"

Léon dürbünü o kadar yakınlaştırmıştı ki, aniden bir şey olduğunda, hızlı bir hareket ve bulanıklık gibi görünüyordu. Dürbünü indirdi ve gözlerini kısarak üç keşe baktı. Şimdi sadece ikisi vardı. İkisi yağlı lağımın içinde yüzükoyun yatıyor, kıpkırmızı dereler durgun akıntıya karışıyordu. Tombul kızın kafası yok gibiydi.

"da ne..."

Himes'a döndü ve ikinci kadının hemen yanlarında, iki ATV'nin arasında durduğunu gördü. Açıklanamayacak kadar çıplaktı. İmkânsızdı ama Léon'un dürbününü indirmesi için geçen yarım saniye içinde dik beton bankın tepesine kadar koşmuş olmasından daha az mümkün değildi. Çenesi ve göğsü kanla kaplanmıştı. Gözleri hiçbir ışığı yansıtmıyordu, sadece hepsini yutuyor ve hiçbir şeyi geri vermiyordu. Elinde bir şey tutuyordu,

Léon'un şaşkın beyni bunu kirli kırmızı bir paspas olarak tercüme etti. Ama paspasın üzerinde pembe çizgiler olduğunu görünce, aslında neye baktığını anladı. Kafası hâlâ duran bir insan omurgasıydı bu, pıhtılaşmış pembe saçları çıplak kadının çıplak ayak parmaklarına sürtünüyordu.

Léon ortağına baktı. Çatlak, kötü adam Himes. Takımdaki en yüksek tutuklama kaydı. Silahını çekmedi. Harekete geçmedi. Uykulu bir dehşetle kadına bakıyordu, tıpkı bir çıkıntıda aşağıya bakan bir intihar gibi. Sanki başına gelecekleri biliyordu. Sanki bunu hak etmişti.

Kız omurgayı bırakıp aç bir hayvan gibi Himes'in üzerine atladığında, Léon ATV'sinden yana doğru sıçradı, gördükleri karşısında düşünce süreçleri tamamen kısa devre yaptı. Gaza basıp hızla uzaklaşmak mantıklı olabilirdi ama düşünemiyordu. Düşünemiyordu. Tek yapabildiği geriye doğru tökezlemek, ellerini havaya kaldırmak ve sonsuz, sözsüz bir inkârla başını sallamaktı. Çünkü kadın değişiyordu, şekli ve cismi bir ateş gibi titriyor, yırtıcı pençeleri ve çingiraklı yılan dişleri gibi parıldayan zehir damlatan binlerce sivri dişiyle Himes'a saldırırken etrafındaki havaya karışıyordu.

Eskiden bir kadın olan şey, eskiden bir baş olan şeyi geriye atıp çığlık atarken Léon'un ayağı takıldı ve kışının üzerine düştü. Bu ses, bu acı dolu, öfkeli çığlık, Léon'un şimdiye kadar duyduğu en korkunç sestti. Sonra o kadar garip, hatta önceki imkânsız anların tüm diğer çılgınlıklarından bile daha garip bir şey oldu ki, Léon zihninin kırık bir kemik gibi kırıldığını hissedebildi. Bir , olanları anlamlandırmaya çalışmak zorunda kalmamak neredeyse bir rahatlamaydı.

artık hiçbir şey. Çünkü gördüklerini anlamlandırmanın bir yolu yoktu.

Kadının başının etrafındaki gökyüzü açılıyordu. Yeryüzü Himes'in cesedi gibi yarıldı ve her şey yukarı doğru düşmeye başladı, şiddetli bir rüzgâra yakalanmış çöp gibi dönüyordu. Kör edici bir parıltı ve Léon'un kafasının içinde bir uçak kazası gibi dayanılmaz bir acı patlaması oldu ve sonra kadın gitti. İki ATV ve Himes'in cesedi de öyle. Léon'un vücudunun alt yarısı da öyle. Göbekten aşağıya kadar her şey gitmişti, düzgünce kesilmişti ve gerçeküstü bir an için kansızdı. Sonra kan baş döndürücü ve mide bulandırıcı bir hızla yağlı nehre aktı ve ölü keşlerin kanıyla karıştı. Léon ATV'lerin vızıltısını duyduğunu sandı, destek geliyordu ama önemi yoktu. Artık çok geçti.

ALTI

Dean bir motel odasının tek penceresinde duruyordu. Çoğunlukla boş olan otoparkta duran yeni yıkanmış Impala'ya bakıyordu ama şimdi cızırtılı ekose perdeyi indirdi. Oda daha önce kaldığı tüm odaların aynısıydı, genel mülayimliği içinde neredeyse görünmezdi. Göze çarpan ve ona Nebraska, Montana ya da Vermont yerine Arizona'da olduğunu hatırlatan tek şey, kovboy şapkası takmış ve dikenli yeşil yüzünde hafif kaçık bir ifade olan antropomorfik bir saguaro kaktüsünün ürkütücü resmiydi. Eve ilk yerleştiklerinde resmi indirip dolaba saklamak istemişti ama duvara cıvatayla tutturulmuş olduğunu fark etmişti. Sanki akli başında biri bu vahşeti çalmak gibi.

Sam dizüstü bilgisayarını dar odanın diğer tarafındaki cılız masaya kurmuş, etrafını açık dosyalar ve buruşturulmuş kâğıtlarla çevirmişti.

"Küçük Ritchie Keene hakkında ne biliyorsun?"

"Bir müzik grubunda." Sam söyledi. "Berbatlar."

"Peki ya işe yarar bir şey? Mesela doğum tarihi?"

"16 Nisan," Sam ekrandan okudu. "1988."

"Dean, "Bayan Keene kocasının başına iş sırasında gelmiş olabileceğini düşündüğü şeylerden bahsederken," dedi.

en küçük oğlunun yedinci doğum günü partisinden sonraki gün. *Gerçek* doğum gününün ertesi günü değil."

"Yine de," dedi Sam. "En azından bu bize bir hafta kadar bir zaman aralığı veriyor. Bence 10-20 Nisan 1995 tarihleri arasında meydana gelmiş bir şey aramalıyız."

Dean, "Görünüşe göre Gümrük ve Sınır Koruma'daki dostlarımızı ziyaret etsem iyi olacak," dedi. "Keene nerede görev yapıyordu?"

Sam, "İkimizden birinin CBP istasyonuna girmesine imkân yok," dedi.

"Neden olmasın?" Dean sordu.

"Bak," diye yanıtladı Sam. "Bu yarattığı ben de yakalamak istiyorum ama akıllıca hareket etmeliyiz. Riskleri tartmalıyız. CBP karakolu, kurnazca bir konuşma ve sahte bir rozetle herkesi kandırabileceğin önemsiz bir şerif ofisi değil. Son sekiz yıldır yaşanan güncel olayları takip etmediyseniz, CBP ve İç Güvenlik Bakanlığı, yüce ulusumuza yönelik olası her türlü terörist tehdidi engellemek için güçlerini birleştirdi. Ve işlerini çok ama *çok* ciddiye alıyorlar. Sanırım Dean- proof olduklarını söylemek yanlış olmaz."

Dean dolabın kapağını açıp içinde iki sıradan lacivert takım elbise olan bir giysi çantası çıkararak, "Tatlı dil yeteneğime olan inançsızlığın beni derinden yaraladı," dedi. Fermuarını açarak iki ceketten küçük olanını çıkardı. "Tatlı dilin Chuck Norris'i gibiyim."

"Ben ciddiym Dean," dedi Sam. "Federal hapisnede ciddiym."

Dean tişörtünü çıkardı ve ceketin altına asılmış olan beyaz düğmeli bluzu giydi.

"Ne? Bensiz devam edemeyeceğini mi söylüyorsun?" Dean gömleğinin düğmelerini ilikledi ve donuk çizgili kravatını boynuna doladı. "Sevgili ağabeyini o kadar çok seviyorsun ki hapse girersem kalbin kırılır mı?"

Sam başka tarafa baktı.

"Ben sadece pratik olmaya çalışıyorum," dedi.

Dean kravatının düğümünü sıkarak, "Pratik," diye tekrarladı. "Uh huh. Bana sadece lanet adresi ver."

YEDİ

CBP'nin Nogales İstasyonu muhtemelen Dean'in şimdiye kadar gördüğü en düşmanca görünümlü binalardan biriydi. Daha misafirperver görünen hapishaneler görmüştü.

Arşiv kontrol masasındaki memur kadındı. Fotoğraflı kimliğine göre adı Ariana Cruz'du. Bu iş için fazla genç görünüyordu. Geniş, kalp şeklinde bir yüzü ve iri kahverengi gözleri vardı. Az makyajlı ve koyu renk saçları topuz yapılmış olsa bile güzeldi. Tatlı, küçük kız kardeş tipi. Evlilik yüzüğü yok.

"Sen Ariana olmalısın," dedi cephaneliğindeki en çekici gülümsemeyi göstererek. "Ray Sandoval bana bazı eski kayıtları almak için konuşmam gereken kişinin sen olduğunu söyledi."

"Özür , siz...?" Kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

Dean ona, "Ben Özel Ajan Allman," dedi. "Eminim Sandoval geleceğimi söylemiştir."

Ona FBI kimliğini verdi ve kemer tokasının hemen solunda, alçakta tuttu. Vücudunun o bölgesine çok yakından baktığı için utanmasını ve dikkatini yukarıda, yüzünde tutmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Şey... I..." Bir pano aldı ve bir tür listeyi gözden geçirdi.

Bir adım daha yaklaştı, bir eli kızın masasındaydı. Abartmak ve sapık gibi davranmak istemiyordu. Sadece ona gördüklerinden hoşlandığı ama bu konuda profesyonel olmaya çalıştığı izlenimini vermek istiyordu.

"Belgelerin velayetinin devri için gerekli tüm evrakları toparlamak üç haftamı aldı," dedi ona. "Tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Rozet numaranıza ihtiyacım olacak," dedi.

Dean üzerinde FBI logosu ve Bobby Singer'ın telefon numarası olan çok resmi görünümlü bir kartvizit çıkardı. Ona uzattı.

"Eğer bir sorun olursa Washington'daki amirimle irtibata geçebilirsiniz" dedi.

"Güvenlik çapraz kontrolü için rozet numaranızı sisteme girmem gerekiyor," dedi. "Bu standart bir prosedür."

"Dinle Ariana," dedi eğilerek ve sesini alçaltarak, daha yumuşak, daha samimi bir hale getirerek. "Tüm bu evrak işlerinden en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum..."

Devam edemeden onun sözünü kesti.

"Kadınlarla aran hep iyi olmuştur, değil mi?" dedi. Ağzının köşesinde küçük, tuhaf bir gülümseme kıvrıldı. "Nedenini anlayabiliyorum. Ve biliyor musun, sana yalan söylemeyi ve beni malzeme dolabına geri götürüp iyi vakit geçirmemi sağlarsan seni güvenlikten geçirebileceğimi söylemeyi çok isterdim. Sadece kendi bencil nedenlerim için."

Dean gülmekten kendini alamadı. Masum bir çocuk kardeş.

"Ama gerçeklerle yüzleşelim," diye devam etti. "Dünyamı sarsmış olsanız bile, ki sarsacağınızdan hiç şüphem yok, yine de güvenlik çapraz kontrolü yapmadan ve barkodlu bir ziyaretçi kimliği vermeden sizi içeri alma yetkim yok. Eğer güvenliği atlatmak istiyorsanız, amirime iyi vakit geçirdiğinizi göstermeniz gerekecek."

Dean'in arkasından erkeksi, derin ve hafif aksanlı yeni bir ses yükseldi.

"O ben oluyorum."

Dean sesin sahibiyle yüzleşmek için döndü. Latin kökenli, ellili yaşlarının sonunda, kalın, mükemmel bakımlı beyaz saçları ve eski eyer derisi renginde ve dokusunda derin çizgili bir yüze yerleştirilmiş uyumsuz soluk mavi gözleri vardı. Cruz'la aynı üniformayı giyiyordu ama üzerinde daha yüksek rütbeli nişanlar vardı. Fotoğraflı kimliğinde "Raphael De La Paz" yazıyordu.

Cruz daha da kızarak ve masasındaki kâğıtları beceriksizce karıştırarak, "Özür dilerim efendim," diye cevap verdi. "Ben Özel Ajan Allman, bazı eski dava dosyaları için buradayım. Sadece rozet numarasını almam gerekiyor..."

De La Paz Dean'e baktı.

Dean en son ne zaman bu kadar derinden incelendiğini hissettiğini hatırlamıyordu. En azından normal bir insan tarafından. Sanki o gözünü kırpmadan bakan bakış zihninin çekmecelerini karıştırıyor gibiydi. Dean oyunun bittiğinden emindi.

Cruz'un masasındaki panonun yanında bir parmak izi tarayıcısı vardı. Eğer parmak izini alırlarsa, Dean'in kolluk kuvvetleriyle olan pek de parlak olmayan geçmişini öğrenmek için bilgisayarda birkaç tıklama yeterli olacaktı. Sam haklıydı. Bu son derece kötü bir fikirdi.

"Ofisime gelin Ajan..." De La Paz Dean'e bir kez daha araştıran bir bakış attı. "Adınız neydi demiştiniz?"

"Allman," dedi Dean, şimdi ciddi ciddi terliyordu. Yaşlı adamın Cruz'a verdiği sahte ismi unutmadığını gayet iyi biliyordu.

"Doğru," dedi De La Paz. "Cruz, biraz ara ver. Sigara iç. Kahve iç. Facebook. Her neyse."

"Evet, efendim," dedi.

De La Paz döndü ve floresanla aydınlatılmış kasvetli koridorda ilerlemeye başladı. Dean onu takip etmekten başka çare bulamadı. Yürürlerken Dean yaşlı adamın sağ bacağının hafifçe topalladığını fark etti. De La Paz üzerinde adının yazılı olduğu metal bir kapıyı açtı ve Dean'e içeri girmesini işaret etti.

Dean sıkışık, penceresiz ofise adımını attı. Tertemiz ve minimalistti. Bir telefon, küçük, modası geçmiş bir bilgisayar monitörü ve Dean'den uzağa bakan tek bir çerçeveli fotoğraf dışında neredeyse çıplak olan standart, devlet malı metal masa. Biri masanın arkasında, diğeri önünde olmak üzere birbirinin aynı iki sandalye. Bir duvar, küçük odayı daha da küçük hissettiren büyük, alfabetik dosya dolaplarıyla kaplıydı.

De La Paz, Dean'in arkasından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Masanın önünde ikisinin yan yana durmasına ancak yetecek kadar yer vardı. Dean bir an için Cruz'un patronuna iyi vakit geçirtme konusunda ciddi olup olmadığını merak etti ama De La Paz onu geçip masanın arkasına oturdu. Dean'e diğersandalyeye oturmasını işaret etti.

De La Paz, "Yirmi yıldır Sınır Devriyesi'nde çalışıyorum," dedi. "Bir Zeta kurşunu beni bu masanın arkasına koymadan önce bunun on yedi yılı sahadaydı. İnsanlar size her türlü hikayeyi anlatır. Bazıları doğrudur. Çoğu doğru değildir. Sadece onlara bakarak aradaki farkı anlamayı öğrenirsiniz. Gözlerinden. Artık insanların söylediklerini dinlemiyorum bile. Sadece gözlerine bakıyorum."

Dean rahatsız sandalyesinde kıpırdandı, kendini yeniden on iki yaşındaymış ve müdürün odasına geri dönmüş gibi hissediyordu.

"FBI ajanı olmadığını biliyorum."

Rahatsız sandalye Dean'in ağırlığı altında gıcırdadı, rahatsızlığını on bir katına ince bir işkence aleti. Her açığı, her olası tepkiyi kafasında tekrar tekrar düşündü ama yine de bir şey bulamadı. Terleyen ellerine baktı. Biraz Chuck Norris.

"Ama bir suçlu ya da terörist olmadığınızı da biliyorum," diye devam etti De La Paz. "Muhtemelen kendini bir tür asi olarak görmeyi seviyorsun ama sende bir kanun adamının ruhu var. Bunu gözlerinde görüyorum."

Dean gözlerini kısarak yaşlı adama baktı ve ne demek istediğini merak etti.

"kadar genç biri için çok fazla yara dokusu taşıyorsun." De La Paz kıpırdamadan oturuyor, konuşurken gözlerini Dean'den hiç ayırmıyordu. "Ama hepimiz işimizde gördüğümüz şeyler yüzünden nasırlaşırız. Yaptığımız şeyler. Koruduğumuz insanların asla anlayamayacağı şeyler. Bu şeyler seni alaycı yaptı ama kalbinin derinliklerinde hâlâ adalete inanıyorsun, değil mi?"

Öyle miydi? Dean'in böyle bir soruya nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Seni etmem gerektiğini biliyorsun," dedi De La Paz.

"Seni durduran ne?" diye sordu Dean. Eğer De La Paz gerçekten düdüğü çalacaksa, Dean bu işi bir an önce bitirmesini diledi.

"Belki de bana birini hatırlattığın içindir." De La Paz masasının çekmecesinden bir şişe üst kalite tekila ve iki shot bardağı çıkardı. "Seninkine benzer gözleri olan, karmaşık, azimli bir adam. Onunla senin yaşındayken tanışmıştım. Her şey hakkında her şeyi bildiğimi düşünecek kadar gençtim." Şişeye baktı ve hafif bir gülümsemeye başını salladı. "Bu adam kesinlikle

beni yanlış anladın." Şişeyi açtı, mütevazı iki kadeh doldurdu. "Adı Winchester'dı. John Winchester."

De La Paz kadehlerden birini Dean'e uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Dean," dedi De La Paz, kadehini kaldırıp Dean'inkiyle tokuşturarak.

Dean şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı ama çenesinin kucağında olduğundan emindi.

"Bunca zamandır kim olduğumu biliyor muydun?" Dean sordu.

"Oldukça iyi bir fikrim var." Gülümsedi. "Sanırım sen Sam olabilirdin, ama senin her yerinde ilk doğan yazıyor." Tekilayı geri attı ve bardağı masasının üzerine koydu. "Şimdi neden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

Dean bir an yaşlı adama, sonra da tekilaya baktı. Babasıyla bu adamı bir araya getiren doğaüstü dehşetin ne olduğunu merak etti ama bunu sormanın zamanı olmadığını düşündü. Sadece ikisinin de aynı tarafta olduğunu ummak zorundaydı. Derin bir nefes aldı, içkisini yudumladı ve risk aldı. Aldığı için muhtemelen aklını kaçıracağı bir risk. De La Paz'a bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anlattı.

Dean bildikleri her şeyi anlattı. O ana kadar öğrendikleri her şeyi. Saldırılarından sorumlu olan şeyin insan olmadığına dair şüpheleri de buna dahildi.

De La Paz sözünü kesmeden dinliyordu, poker suratıyla Dean'e inanıp inanmadığı ya da Dean'i götürmeleri için beyaz önlüklü adamları çağırmayı planlayıp planlamadığı konusunda hiçbir fikir vermiyordu.

Dean sözlerini bitirdiğinde De La Paz başıyla onayladı. Onu hemen tutuklamadı ya da beyaz önlüklü adamları çağırmadı, sadece düşünceli bir sessizlik içinde bir dakika boyunca orada oturdu.

"Yani on beş yıl önce iş yerinde meydana gelen bir olay yüzünden birisinin ya da *bir şeyin* Keene'den nefret ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hemen ."

Daha fazla sessizlik. Dean De La Paz'a güvenerek bir hata mı yapmıştı? Yaşlı adamın babalarını tanıması her şeyi bildiği anlamına gelmiyordu. Belki sadece birkaç bira içmiş ve beyzbol hakkında konuşmuşlardı. Ama De La Paz'da Dean'in tam olarak anlayamadığı bir şey vardı. Dean'in içgüdüsel olarak ona güvenmesini sağlayan bir şey.

De La Paz'ın masasındaki telefon çalınca Dean biraz irkildi.

"Affedersiniz," dedi yaşlı adam ahizeyi kaldırarak. "De La Paz."

Bir dakika boyunca İspanyolca konuştu, sesi samimi ve yatıştırıcıydı, sanki birine endişelenmemesini söylüyormuş gibiydi. Ağızlığı kapattı ve Dean'e fısıldadı.

"Eşim. Ne zaman haberlerde bir şey görse, üç yıldır arşivlerde çalışıyor olmama rağmen tehlikede olduğumu düşünüyorum."

De La Paz kendisine söylenenleri dinledi ve birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Karısına hızlıca bir özür diledi ve telefonu kapattı.

"Ne...?" Dean başladı ama De La Paz sessizlik için elini kaldırdı ve sonra bilgisayarda tıklamaya başladı.

Dean içinde yeniden o sıcak heyecanın yükseldiğini hissederek bekledi. Avlarına doğru ilerlediğini hissediyordu.

De La Paz, "Saha görevlilerimize yönelik bir başka 'hayvan saldırısı' daha oldu," dedi. "Bu sefer üç, muhtemelen dört kurban var. Bir tanesi

Charlie Himes olabilir, şu anda kayıp."

Dean yaşlı adamın ayrıntılara girmesini bekledi.

"Himes, şaylak oldukları dönemde Davis Keene ile ortaktı ama San Diego'ya transfer olmak için başvuruda bulundu..."

De La Paz ayağa kalktı ve bir dosya şekmecesini açarak istediği dosyayı bulana kadar karıştırdı. Masanın üzerine koydu, belirli bir kâğıt parçasını bulana kadar çevirdi ve sonra Dean'e bakacak şekilde çevirdi.

Bu bir nakil başvurusuydu. De La Paz kalın, nikotin lekeli parmağıyla tarihe dokundu. "18 Nisan 1995" yazıyordu.

"...on beş yıl önce," dedi De La Paz.

SEKİZ

De La Paz Dean'i başka bir koridordan geçirerek "BELGELER" yazılı bir kapıya götürdü. De La Paz kapı kolunun yanındaki barkod okuyucudan kimliğini geçirdi ve kalın metal kapıyı iterek açtı.

"Mezarlığa hoş geldiniz," dedi.

Girdikleri oda, tavandan tabana sıra sıra metal raflarla dolu, tozlu bir depo alanıydı. Raflar birbirinin aynısı binlerce karton dosya kutusuyla kaplıydı.

De La Paz, "Tüm bu eski evrakları sisteme yüklemeye çalışıyoruz," dedi. "Ancak bu, personel sayımızın son derece az olduğu muazzam bir görev. Tüm personel dosyaları benim ofisimde ama Himes ve Keene'in Nisan 95'ten itibaren karıştığı tüm olay raporları burada saklanacak."

Dean, De La Paz'la birlikte loş ışıklı sıralarda yürüdü, 1997 ve 1996'yı geçerek 1995 yazan bölümü buldular. Dosya kutuları kabaca kronolojik sıraya göre dizilmişti ama tam değildi, bu yüzden Nisan ayının son yarısını bulmaları birkaç dakikalarını aldı.

"Tamam, on beş, on altı," diyordu De La Paz nefesinin altından. "Pekâlâ, işte 17 ve 18 Nisan'ı kapsayan gece vardiyası raporu." Bir dosya çekip açtı. "Memur Keene ve Himes o gece José Porcayo ve Gilberto Brewer ile birlikteydi. Akşam 8:37'de.

Ayın 17'sinde oldukça önemli bir narkotik yakalaması oldu. Üç tutuklama, 500 pound kokain ele geçirildi. Ardından 18'inde gece saat 02:58'e kadar hiçbir şey olmadı. 18'inde küçük bir göçmen grubu sınırı geçmeye çalışırken yakalandı, aralarında annesi bulunamayan dokuz aylık terk edilmiş bir kız bebek de vardı." De La Paz omuz silkti. "Sıra dışı bir şey gibi görünmüyor."

Dean diğer iki memurun isimlerini küçük bir deftere karaladı ama giderek artan bir hayal kırıklığının onu huzursuz ve sabırsız yaptığını hissediyordu. Bu tür araştırmalardan her zaman nefret etmişti. Sam ailedeki kütüphaneciydi. Dean eski evrakları karıştırmaktansa iblislerle kapışmayı tercih ederdi.

"Ama durun," dedi De La Paz, tam Dean ona zaman ayırdığı için teşekkür edip bu araştırma konusundan vazgeçmek üzereyken. "Bu çok garip."

"Garip şeyleri severim," dedi Dean, ilgisi yeniden canlanmıştı. "Anlat ."

"O gece yakalanan göçmenlerden biri de Anibal Obregon Hernandez adında on altı bir çocuktı. İfadesinde, tutuklayan polisler hakkında şikayette bulunmak istediğini söyledi. İlk başta gruptaki bir kadına tecavüz ettiklerini ve öldürdüklerini iddia etti. Birkaç saat sonra hikayesini değiştirdi ve dört memurun 'kadına büyü yaparak onu bir çakala dönüştürdüklerini' iddia etti. Tırnak içinde."

"Bingo!" Dean söyledi.

"Gerçekten böyle bir şey olduğuna , değil mi?" De La Paz kalın beyaz kaşlarını Dean'e doğru kaldırdı.

"Belki de tam olarak öyle değildir," dedi Dean. "Belki de bu sadece on altı yaşında korkmuş bir çocuğun anlamadığı bir şeyi anlamlandırmaya çalışmasıdır."

De La Paz başka bir sayfaya geçti ve İspanyolca hafifçe küfretti.
"Ne?" Dean sordu.

De La Paz, "Hernandez ertesi sabah ifadesini geri aldı," dedi.
"Şikayet hiçbir zaman dosyalanmadı. Sınır dışı edilmesine otuz dakikadan az bir süre kala onu nezarethanede asılı buldular. Kendi tişörtünden bir ilmik yapmıştı."

"Kahretsin," dedi Dean. "Sence olaya karışan polisler onu bir şekilde ele geçirip hikayesini değiştirmeye zorlamış olabilirler mi?"

De La Paz, "Bakın, ben büyülerden falan pek anlamam," dedi.
"Ama bu memurlar iyi adamlardı. İzin gününüzde kağıt oynayabileceğiniz ya da ailenizi barbeküye davet edebileceğiniz sıradan adamlar. Brewer'ı o kadar iyi tanı mıyordum ama Himes'in küçük kızı benim kızım la birinci sınıfa gidiyordu. Bu adamlar şeytani büyücüler ya da satanistler falan değil. Onlar sadece... adamlar. Meksikalı çocuğun anlattığı gibi şey yapacaklarına inanmakta gerçekten zorlanıyorum. Sihir olsun ya da olmasın."

Dean, "Belli ki o gece gören herkesin ödünü koparan bir şey olmuş," dedi. "Brewer ve Porcayo şimdi nerede?"

De La Paz dosyayı kutuya geri koyarken, "Brewer malulen erken emekli oldu," dedi. "Travma Sonrası Stres Bozukluğu teşhisi kondu. Porcayo özel sektörde çalışmak için CBP'den ayrıldı." Dean'e döndü.
"Bunu yapan *hayvan* her neyse, onların da tehlikede olduğunu düşünmüyor musun?"

Dean başını salladı ve küçük not defterini ceketinin göğüs cebine geri koydu.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedi.

Dean ayrılırken De La Paz'ın kalın eldivenini sıktı. Yaşlı adamın tutuşu güçlü ve sıcaktı. Dean kendi ailesi de dahil olmak üzere kimseye güvenmekte zorlanıyordu ve De La Paz kadar dürüst ve açık fikirli normal bir insanla karşılaşması şaşırtıcı derecede nadirdi.

"Bana yardım etmene gerek yoktu," dedi Dean. "Teşekkürler." Yaşlı adamın solgun gözlerinin içine baktı. "Ve eğer gerçeği istiyorsan, artık adalete inanıp inanmadığımı bilmiyorum. İnanmak istiyorum ama..."

"Anlıyorum," dedi De La Paz. "Orada iyi şanslar evlat. Buna ihtiyacın olacak."

CBP karakolunun klimalı kozasından çıktıktan sonra Dean, kendini kızartma tavasına giren bir karınca gibi hissederek geniş park alanında başı eğik bir şekilde ilerledi. Elbise ayakkabılarının ince tabanlarının Impala'ya varmadan alev alacağından emindi. Oraya vardığında Impala'nın kapı kolu neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Terli ve buruşuk ceketini çıkarıp arka koltuğa atarken, jiletli tellerin diğer tarafındaki siyahlı sürücüyü gördü.

Sürücü şimdi çok daha yakındaydı, park halindeki Hayabusa'nın yanında duruyordu. Yüzü hâlâ siyah bir kaskın altında saklı olsa da, yıpranmış deri pantolonu ve siyah atletinin altındaki bedenin kıvrımlı, tartışmasız kadınsı olduğu açıktı. Görünür, karamel rengi teninin her santimi dövmelerle kaplıydı, hepsi de karmaşık Aztek tasarımlarıydı. Yılanlar, jaguarlar ve iskeletler. Yaprak şeklinde obsidyen bıçaklar kullanan, özenle işlenmiş tüylü başlıklar giymiş kadınlar. Gizli semboller. Çoğu sadece siyah mürekkeple işlenmişti ama büyük olanları,

Göğsünün sol tarafındaki anatomik olarak gerçekçi kalp, altın alevlerle çevrili, yemyeşil kırmızı ve mor renkteydi.

Klasik bir kovboy filmindeki silahşor gibi, her kalçasında bir kılıf bulunan, düşük askılı, özenle işlenmiş siyah-gümüş bir silah kemeri takıyordu. Her kılıfın burnu kalın, kaslı kalçalarından birine deri bir kayışla bağlıydı. Ancak Dean eski tip altıpatlar yerine bir çift Heckler & Koch taktik tabancaya benzeyen modern, ergonomik kabzaları seçebiliyordu. Ayrıca ağır, erkeksi botlar ve dar, bileklere kadar uzanan siyah deri eldivenler giymişti. Sütyen giymemişti.

Motosikleti çalıştırıp uzaklaşmadan önce onu yakalamak için çift jiletli tel örgüden zamanında tırmanmasına imkân yoktu. Impala'yı ne kadar sevse de, dünyanın en hızlı motosikleti olarak kabul edilen Hayabusa ile hız açısından boy ölçüşemezdi. O Impala'yı elli beşe çıkarana kadar Hayabusa saatte 190 mili zorluyor olacaktı.

Dean bariyere yaklaştı.

"Kimsin sen?" diye sordu, aralarındaki çitin zincir halkasını kavrayarak.

Cevap vermedi. Sadece vizörünün buğulu camından bir anlığına ona baktı, sonra bisikletine geri bindi ve gitti.

DOKUZ

Motele dönerken Dean birkaç işi halletti. Impala'nın benzinini doldurdu. Şişe su ve bira. Cephane koşusu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çölde kaya tuzu bulmak oldukça zordu. Çok fazla buzlu araba yolu yoktu. Ukala bir tezgâhtar Dean'e tuzu bu kadar çok istiyorsa bir kazma alıp Ölüm Vadisi tuz düzlüklerine gitmesi gerektiğini söyledi. Dean, trüf mantarı özü ya da başka bir saçmalıkla aşılarmış, son derece pahalı, on kiloluk bir torba süslü gurme tuz kristalleri aldı. Tedarikçiyi tuz için para almaya ikna ettiği yerel restoran için neredeyse kendini kötü hissediyordu ama bu şeyle vuracağı bir sonraki iblisin "karmaşık, topraksı aromasını ve keskin mineral profilini" takdir edeceğinden emindi.

Motele döndüğünde, durmaksızın parlayan güneşin nihayet dağların ardında batıyor olmasından dolayı derin bir minnet duyuyordu. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Sam'e söylemesi gereken çok şey. Yapılması gereken planlar. En iyi hareket tarzının Sam'e 18 Nisan 1995'teki açıklanamayan olaya karışan diğer iki adamın adreslerini buldurmak ve sonra bulup uyarmak olacağını düşündü. Belki de onları gözetlemek, intikamcı "hayvanlarının" ortaya çıkmasını beklemek ve sonra da canlarını yakmaya fırsat bulamadan onu yakalamak.

başka birini. Ama önce hangi adamı ziyaret edeceklerini nasıl seçebilirlerdi? Ya yanlış seçerlerse?

Cebinden gösterişli plastik anahtar etiketini çıkarıp motel odasının kapısını açarken aklından geçen düşünceler bunlardı. Kapıyı iterek açtı minnetle sıcaktan çıkıp odanın loş, mağara benzeri sığınağına adım attı.

"İnanmayacaksın..." diye başladı ama cümlesinin ortasında durdu.

Masada oturan, dizüstü bilgisayarının başında kambur duran Sam değildi. Siyahlar içindeki atlıydı.

Miğferi çıkarılmıştı ve koyu renkli, badem biçimli gözleri, vahşi, Kolomb öncesi bir profili ve geniş, sırtan dudakları ortaya çıkmıştı. Karga siyahı saçları, deri şeritlerle bağlanmış bir çift kalın, bel hizasında örgü halindeydi.

Dean onu yakalamak için ileri atıldı ve o da ayağa fırlayarak sandalyeyi tekmeledi, çürük masanın üzerine atladı ve sonra açık pencereye doğru dalışa geçti. Dean sandalyeyi kenara fırlattı ve bedenini onun yoluna atarak kaçışını engellerken içinden küfretti.

Gözlerini kocaman açmış ve eldivenli yumruklarını havaya kaldırmış bir halde ona bakıyordu. Bu şekilde ayak ayak üstüne atarken, yaydığı sıkı sıkıya sarılmış tehdit aurasına rağmen, aslında şaşırtıcı derecede minyon olduğunu fark etti. En fazla 1.80 boyundaydı. Adam ondan altmış kilo kadar fazlaydı ve neredeyse bir karış daha uzundu.

"Bak," dedi Dean, avuçlarını açarak. "Seni incitmek istemiyorum."

Adam daha gözünü kırpamadan, kız onu bir uçurumun tepesine tırmanır gibi tırmanmış, bir adım dizinden, bir adım kalçasından atmış, sonra da yüzüne keskin bir döner tekme savurmuştu. Tekmenin tamamını savuşturacak kadar hızlıydı.

ama yine de çenesine hafif bir darbe aldı. Geriye doğru sendeledi.

Kadın kapıya doğru koşmaya başladı ama adam kadının uçuşan saç örgülerinden birini yakaladı ve kollarını arkadan sararak onu kendine doğru çekti. Kız cıva gibi kaygan bir şekilde adamın elinden kurtulup yere düştü ve sonra adamın bacaklarının arasından geriye doğru eğildi. Onunla yüzleşmek için döndü ve gövdesine inen aparkattan kıl payı kurtuldu. Sonunda ona ciddi bir yumruk atacak kadar sinirlenmişti ama yumruğun geleceğini haber vermek için geçen yıl ona bir Noel kartı da gönderebilirdi. Kadın adamın savurduğu yumruğun altından sıyrıldı ve adamın sadece bir tane atması için geçen sürede ona üç kısa, sıkı vücut darbesi indirdi.

Onunla dövüşmek bir sinek kuşuyla dövüşmeye benziyordu. Çok küçük ve çok hızlıydı ama yumruklarının arkasında onu yere serecek kadar güç yoktu. Sadece onu kızdırırdı. Öte yandan kalçalarında hâlâ o silahlar vardı ve her an onları kullanmaya karar verebilirdi. Dean onun oldukça hızlı silah çektiğini hissediyordu.

Cüsse ve güç avantajını kullanarak onu yere sermek için üzerine atılmaktan başka çaresi yoktu. Onu yere serdiğini anlayabiliyordu ve kollarını hareketsiz hale ve her iki elini de tabancalardan uzak tutmak için hızla çalıştı. Kız tısladı ve kızgın bir yılan gibi altında kıvrandı ve adam birden kızın sütyensiz göğüslerinin göğsüne baskı yaptığının ve kendini kurtarmak için mücadele ederken deri kaplı kalçalarının ona süründüğünün yoğun bir şekilde farkına vardı. Onun fark ettiğini fark etti ve gözlerinde bir eğlence parladı. Koyu renk gözler, tıpkı Lisa'nınki gibi. Adamın yüzünde hızlı bir kızarma hissetti.

sıcaklık, ardından neredeyse anında soğuk bir suçluluk duygusu geldi. İşte o zaman bir sustalının yumuşak, ölümcül *şakırtısını* duydu.

Dean dondu kaldı. Kadın onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkarken dar bıçağın çenesinin altına bastırdığını hissedebiliyordu. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

" ol," dedi Dean, çenesini dik tutarak ve gözlerini kocaman açarak. "Bütün bunlara hiç gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum."

"Konuş o zaman," dedi.

"Başlangıç olarak, kim olduğunuzu ve neden bizi takip ettiğinizi söylemeye ne dersiniz?"

"Ben Xochi Cazadora," diye cevap verdi. "Ben de size aynı soruyu sorabilirim."

Tamamen Meksikalı olmayan oldukça güçlü bir aksanı vardı. Sessiz harflerin etrafında biraz daha sert bir şey "?"

Dean merakla sordu.

"*Tenochtitlan*. El D.F." *Dey Efey* diye telaffuz etti. "Siz oraya Mexico City diyorsunuz. Benim soyum Aztek."

"Kalbimi sökmeyeceksin, değil mi?" Dean bıçağın hâlâ çenesine çok yakın olduğunu görmek için aşağı bakarak sordu.

Gülümsedi. "Dene beni."

"Bir saniye," dedi Dean. "Cazadora bir İspanyol ismi değil mi? Çiçek hastalığı yüzünden İspanyollardan nefret ettiğinizi sanıyordum."

"Benim halkımın soyadı yoktur." Bıçağı biraz daha gevşetti. "Cazadora bir isim değil, bir iş tanımı. *Avcı* demek."

ON

Motel odasının kapısı açıldı ve Sam elinde bir kucak dolusu lüks Meksika yemeği ile içeri girdi. Kardeşinin halının üzerine yayılmış ve deri pantolonlu, dövmele seksi bir hatun tarafından kucaklanmış olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bölüyor muyum...?"

Dean, "Üzerimde bıçak var, dostum," dedi.

"Hey, dostum," dedi Sam, yemeği masaya koyarken. "Eteğini kaldıran her neyse."

Xochi bıçağı kapattı ve ayağa kalkarak Dean'e yardım etmesi için elini uzattı. Dean elini tutmadı, kendi başına ayağa kalktı.

Dean Sam'e, "Bu Xochi Cazadora," dedi. "O bir avcı." "Sam Winchester," dedi Sam , dev bir çekerek, folyoya sarılmış parlak renkli kâğıt torbaların birinden bir paket çıkardı. "Belli ki kardeşim Dean'le tanışmışsın." Paketi Dean'e uzattı. Dean başını sallayınca Sam onun yerine Xochi'ye uzattı. "Burrito mu?"

Xochi Dean'e baktı, gözlerinde hala aynı eğlence vardı. Burritoyu aldı.

"Teşekkürler," dedi, eldivenlerini cebine koydu, folyoyu açtı ve büyük, doymak bilmez bir ısırik aldı. Burrito'nun içindekilere kaşlarını çatarak baktı. "Nedir bu?"

Sam omuz silkerek, "Tavuklu fajita burrito," dedi ve kendisi için bir tane çıkardı. "Meksika yemeği sevmez misin?"

"Bu her neyse," dedi. "Meksika yemeği değil." Omuz silktili, bir ısırdık daha aldı. "Ama çiğ çingiraklı yılardan çok daha iyi. Acı sosun var mı?"

"Merhaba?" Dean söyledi. "Küçük akşam yemeği partinizi bölmekten nefret çocuklar, ama burada hâlâ birkaç sorum var."

Xochi masanın üzerindeki poşetlere doğru yürüdü, büyük bir acı sos kabı bulana kadar karıştırdı ve hepsini burritonun üzerine döktü. Eldivenlerini çıkardığına göre Dean ellerinin ağır yara izleri olduğunu görebiliyordu. Parmak eklemleri dümdüz ezilmişti. Tırnakları boyanmamış, kısa kesilmişti. Bir dövüşçünün elleri.

"Seni takip etmiyorum," dedi Xochi. "Beni takip etmiyorsun. Anlamıyor musunuz? İkimiz de Sınır Gezgini'ni takip ediyoruz."

"Borderwalker mı?" Dean ona şüpheyle baktı, onu anlamaya çalışıyordu. Bu seviyede olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Yani bu şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. ". Ama uzun zamandır yoldayım ve açım. Ben yemek yerken sen bana bildiklerini anlat, ben de sana bildiklerimi anlatayım."

"Sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

Dean sordu. "Güvenmiyorsunuz," dedi.

"Unut gitsin," dedi Dean. "Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Dürüm dudaklarının ortasındaiken bir an durakladı, Dean'e meraklı bir bakış attı, sonra devam etti ve ısırdı.

"Sen ," dedi çiğneyerek. "Ben yine de senin yiyeceğim."

"Kaybedecek neyimiz var Dean?" Sam sordu. "Bence onu dinlemeliyiz."

Dean kaşlarını çattı. Sam'in yüzü okunmuyordu.

"Bize bir dakika izin verin," dedi Dean. "Kardeşimle konuşmam gerek.

Yalnız."

Xochi omuz silkti ve yemeğini dışarı çıkardı.

Kapı kapanır kapanmaz Dean, "Bu piliç hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi. "İnsan olup olmadığından bile emin değiliz. Ona güvenmiyorum."

"Güvenin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Sam. "Onun bu şey hakkında ne bildiğini duymak istiyorum."

"Tamam, yani sadece söyleyeceklerini dinleyeceğiz," dedi Dean. "Sonra da gidecek, değil mi? Bizimle gelmesini istemiyorum."

"Neden olmasın?" Sam sordu. "Bir kızın Canavar Kulübü'ne girmesine izin vermek istemediğin için mi? Yoksa Jo Harvelle'in başına gelenler yüzünden mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Dean tartışmayı daha başlamadan kaybetmiş gibi hissederek sordu.

"Bak, gördüğüm kadarıyla bu kızın yetenekleri var," dedi Sam.

"Belli ki kendi başının çaresine bakabiliyor ve burada neyle uğraştığımızı biliyor. Neden bundan faydalanmayalım? Onu bu şeyi avlamamıza yardımcı olması için kullanabiliriz ve eğer bu sırada bizi mahvetmeye çalışırsa, o zaman ben onu hallederim."

"Onunla başa çıkmak mı?" Dean kaşlarını çattı. " başa çıkmak da ne demek?"

Ona sert bir konuşma mı yapacaksın? Dizinin üstüne mi oturtacaksın?"

"Bu da senin Jiminy Cricket derslerinden biri mi olacak?"

"Onu öldürmeyi , değil mi?" Dean gerçekten de bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. "Sam, ya o bir insansa?"

Sam omuz silkti. Dean başını salladı ve iğrenmiş gibi bir ses çıkardı.

"Sadece pratik olmaya çalışıyorsun, ha?" Dean sordu. Sam cevap vermedi.

Dean Sam'den uzağa bakmak zorunda kaldı. Yanında duran boş gözlerinde sakın, soğuk bir mantıktan başka bir şey olmayan Sam şeklindeki şeyden. Ne fark ederdi ki zaten? Neden motivasyonlarına tam olarak güvenmediği esrarengiz yabancılardan oluşan bir ekip olmasındı ki? Bu işin tıpkı eski günlerdeki gibi olacağını düşünerek kendini kandırıyordu. Hayatlarının o versiyonu ölmüş ve binlerce farklı mezara gömülmüştü.

"Peki," dedi Dean. "O senin sorumluluğunda. Gece gündüz onun yanında olmanı, onu izlemeni istiyorum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünürsen bana gel. Bana gel, duydun mu beni? Bunu söyleyenin ben olduğuma inanamıyorum ama yine de söylemek zorundayım. Masum insanları avlamaya başladığımız gün, avladığımız şeye dönüştüğümüz gündür. Bunu bana öğreten sendin. Hatırladın mı?"

Dean Sam'in söyledikleri hakkında ciddi ciddi düşündüğünü görebiliyordu ama kafasının içinde gerçekten neler olup bittiğini bilmesine imkân yoktu.

"et," dedi Dean teslim olmuş bir iç çekişle. "Onu geri çağır."

Dean Sam ve Xochi'ye De La Paz'dan öğrendiği her şeyi anlattı. Sam de daha yakın zamanda gerçekleşen saldırının detaylarını, birkaç tüyler ürpertici fotoğraf da dahil olmak üzere anlattı. Korkunç detaylar Xochi'nin iştahını etkilememiş gibi görünüyordu. Burritoyu bitirmişti ve kalan tortilla cipslerini güçlkle mideye indiriyordu. Her bir cipsi salsa sosuna batırıyor ve ardından her bir ısırığın üzerine neredeyse bir paket tuz döküyordu. Bir öğünde bu kadar çok tuz yiyen birini daha önce hiç görmemişti. Onu izlemek bile susamasına neden oluyordu. Hatta

Ona hala tam olarak güvenmese de, kesinlikle bir iblis olmadığını söylemek güvenliydi.

"İlginç," dedi Xochi. "Ama bu bilgi bana cevaptan çok soru veriyor."

"Evet, sorulardan bahsetmişken," dedi Dean. "Quid pro quo zamanı. Borderwalker nedir?"

"Hiç biranız var mı?" Xochi sordu.

Dean isteksizce televizyonun yanındaki ezik mini buzdolabını işaret etti.

"," dedi.

Odanın içinde gezindi ve alçak buzdolabından bir şişe Negra Modelo çıkarmak için eğildi. Dean bakmamaya çalıştı. Sam böyle bir çaba göstermedi.

"Sınır Gezgini eskiden insan olan bir yaratıktır," dedi ve şişesinin kapağını açıp bir yudum aldı. "Tanrı Huehuecoyotl'un ölümlü bir kadına oynadığı bir oyunla ortaya çıkan eski bir doğaüstü hastalık tarafından dönüştürüldü. Efsanevi bir güzelliğe vurulmuştu, bu yüzden onu kendisine aşık edecek bir parça beyaz kopal yutması için kandırdı. Ama hile geri tepti ve aşkı o kadar güçlüydü ki onun tanrılar diyarına geri dönmesini istemedi. Adam insanların diyarından ayrılmak için şekil değiştirirken ona yapışmış ve ruhu geçide takılarak dünyalar arasındaki sınırda sıkışıp kalmış. Ne canlı ne de ölü, rüya ile uyanıklık arasında, canavar ile insan arasında kaybolmuş bir gölge sakini haline geldi. Vampirlik ya da Avrupa'daki likantropi gibi, bu hastalık da başkalarına geçebilir ama sadece kadınlara ve sadece ölümlerinden önceki anlarda. Çakalın Öpücüğü olarak bilinir."

Dean kendi birasını almak için buzdolabına doğru yürüdü. Ona devam etmesini işaret etti.

"Sınır gezginleri sadece çölün derinliklerinde bulunur," dedi. "Ve genellikle çok utangaçtırlar, yaşayan insanlarla nadiren temas kurarlar. Ancak ölmekte olan kadınlardan etkilenirler ve genellikle ya ruhlarını ölümler diyarına götürmeyi ya da Çakalın Öpücüğü'nün mirasını aktararak rüya formunda yaşamalarına izin vermeyi teklif ederler."

"Bu çok güzel bir masal," dedi Dean. "Ama çok düşünüyorsun. O Sınır Devriyesi memurlarına saldıran şey her neyse kesinlikle utangaç değil. Bildiğimiz kadarıyla en az yirmi kişiyi öldürdü."

"Onları katletti," dedi Sam. "Onları parçalara ayırdı. Uğraştığımız şey umutsuz romantik bir hayalet değil. Bu şey kana susamış bir katil."

"İkimiz de bu yüzden burada değil miyiz?"

Xochi sordu. "Anlamıyorum," dedi Dean.

"Buraya şey için gelmediniz mi..." Doğru İngilizce kelimeyi bulmak için durakladı. "Yanlışlık mı? Siz de benim gibi avcısınız. Bizim işimiz dengeyi korumak, değil mi?"

Dean, "Bizim işimiz canavarları avlamak," dedi.

"Şimdi anlamıyorum." Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Nehre dalıp bir timsahı yuvasında katletmezsiniz. O nehirdeki yaşamın ve ölümün doğal bir parçası. O oraya ait. Siz değilsiniz. Ama aynı timsah yüzme havuzunuza gelip köpeğinizi ve bebeğinizi yerse, artık doğal yerinde değildir. Dengeyi bozmuştur ve öldürülmelidir. Bu benim . Bu 500 yıldan uzun bir süredir ailemin işi.

"Bu Sınır Gezgini'nde korkunç derecede yanlış giden bir şeyler var. Yozlaşmış, güçleri hem yoğunlaşmış hem de çarpıtılmış. On beş yıl önce o gece neler olduğunu anlamanın, bu işkence görmüş yarattığı anlamının anahtarı olduğuna eminim."

"Tamam, ama bir saniye bekle," dedi Sam. "Ben hâlâ buna takıldım." İkiye bölünmüş SUV'un fotoğrafını Xochi'ye uzattı. "Burada ne olmuş böyle?"

Xochi fotoğrafı aldı ve parmağını resmin üzerinde gezdirdi.

Xochi, "Sınır Gezginleri insanları ve nesneleri dünyalar arasında taşıma gücüne sahiptir," dedi. "Bu durumda, Sınır Gezenimiz o kadar kontrolden çıkmış gibi görünüyor ki, bir şeyleri istemeden bizim dünyamızdan çekiyor. Davis Keene'in kafasına olan şeyin de bu olduğuna inanıyorum."

"Çok güzel," dedi Dean.

"Şu Anibal denen çocuk," dedi Sam. "Sınır devriye memurlarının bir kadını çakala dönüştürdüğünü gördüğünü söyleyen çocuk. Bu konuda ne ?"

Xochi, "Memurlar tarafından ölümcül şekilde yaralandığını görmüş ve ardından onu dönüştüren Sınır Gezgini'nin ortaya çıkışına tanık olmuş olabilir," dedi. "Bu onun kan davasını açıklar ama geçişte neyin yanlış gittiğini açıklamaz."

"Neden on beş yıl bekleyelim?" Dean sordu. "Neden bu adamların peşinden daha önce gelmedi?"

"Dönüşümün gerçekleştiği dünyalar arasındaki Sınır Bölgesi'nde zaman farklı geçer. Tek bir saniye gibi görünen şey on yıl olabilir ya da tam tersi. Bunun kesin bir formülü yoktur. Bazıları yıllar sürer. Bazıları ise anlıktır. Her dönüşüm farklıdır."

"Peki onu nasıl öldüreceğiz?" Sam sordu.

"Normal bir Sınır Gezgini, çakal, akrep ya da çingiraklı yılan gibi çeşitli çöl hayvanlarının görünümlerine bürünebilen bir şekil değiştiricidir. Ancak insan formunda en zayıf halindedir. Eğer onun insan ruhuyla duygusal bir bağ kurmanın bir yolunu bulabilirsek, sıradan silahlarla saldırıya karşı savunmasız hale gelecektir."

"Hepsi senin, Dean," dedi Sam.

"Elbette," dedi Xochi. "O normal bir Borderwalker. Normal bir Sınır Gezgini kurşun geçirmez yeleği yırtamaz. Normal bir Sınır Gezgini'nin böyle bir şeye kalkışması için hiçbir neden yoktur. Karşımızdaki bu yaratık, her şeyi tüketen bir öfke tarafından yönlendiriliyor. Kan davası onu doğal olmayan bir şeye dönüştürmüştü. Korkunç bir şeye. Emsali yok. Bence kural olmadığını varsaymak akıllıca olur."

"Peki ya gümüş?" Dean sordu. "Diğer şekil değiştirenlerin çoğuna karşı işe yarar."

"Evet," dedi Xochi. "Var ama Sınır Gezenlerine karşı değil. Bir silah olarak kullanılırsa onu öldürmez, ancak korunmak için takılırsa saldırısını engelleyebilir. Obsidyen belki daha etkili olabilir..." Bir an için düşüncelere dalmış gibi görünerek sözlerini yarıda kesti.

"Kullanabileceğimiz bir çeşit bitki var mı?" Sam önerdi. "Kurtboğan ya da sarımsağa eşdeğer bir Borderwalker? Kopal hakkında bir şeyler söylemiştin. Bu bir tür ağaç reçinesi, değil mi?"

Xochi, "Sınır gezginlerinde kan yerine kopal dumanı vardır," dedi. "Ve kopal genellikle Ölüler Günü'nde kayıp ruhların eve dönüş yolunu bulmalarına yardımcı olmak için yakılır. Ama bunun bize ona karşı bir avantaj sağlayacağını sanmıyorum. Bununla birlikte, *Cempoalxochitl*... nasıl diyorsunuz..."

Kadife çiçeği mi? Bu çiçekler çok güçlüdür ve bize ek bir koruma sağlayabilir."

"Kadife çiçeği mi?" Dean bir kaşını kaldırdı. "Yaşlı kadınların vitrinlerindeki şu küçük turuncu çiçeklerden mi bahsediyorsun?"

Xochi kaşlarını çatarak, "Kadife çiçeği halkımın en kutsal bitkisidir," dedi. "Ne zaman savaşa girsem onları saçıma takarım."

"Halkınıza saygısızlık etmek istemem," dedi Dean. "Ama burada San Francisco'ya gitmiyoruz. Saçıma çiçek falan takmıyorum."

"Bu konuda Dean'e katılıyorum," dedi Sam. "Hawaii'ye gitseydim bana çiçek takmalarına bile izin vermezdim."

"Sorun değil," dedi omuz silkerek. "Eminim senin koca şişko seni korumak için fazlasıyla yeterli olacaktır." "Peki o zaman plan nedir?" Sam sordu.

Dean, "Kalan iki adamla konuşmamız gerekiyor," dedi. "O gece gerçekten ne olduğunu öğrenmeliyiz. Dinlerlerse belki onları uyabiliriz. Sonra da onları gözetleyip Sınır Gezgin'i'nin ortaya çıkmasını bekleyelim."

"Ne olmuş yani?" Sam söyledi. "mı? Herkes bir adam mı alsın?" Xochi kararlı bir şekilde "Hayır," dedi. "Birlikte kalmalıyız. Tek yol bu."

"Bunu sana söyleten ne?" Sam sordu.

"Dinle," dedi, Dean'e doğru yüklü bir bakış fırlattı, sonra dönüp elini Sam'in göğsünün ortasına koydu. "Sana ihtiyacım var."

Sam sıırttı. "Her zaman, bebeğim."

"Bunun için değil," dedi. Sam'in gözlerinin içine baktı, arıyordu. "Sana ihtiyacım var çünkü senin... yerinden çıkmış ruhun. "Sana ihtiyacım var.

Tanrıların motivasyonları benden gizli, ama burada olmanızın bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Bir dakika bekle," dedi Dean. "Onun ruhu hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece vücudunda eksik olduğunu. Ve o olmadan bu av eninde sonunda başarısız olacak. Bu şekilde savaşmak için birlikte çalışmalıyız. Tek yol bu."

"Tamam, yani ona ihtiyacınız var," dedi Dean. "Ama bizim sana neden ihtiyacımız var?"

Xochi ona . "*¿Hablas Español?*"

"*Mas cerveza por favor,*" dedi Dean utangaç bir yarım gülümsemeyle. "Hepsi bu kadar."

Sam'e döndü. "Sen mi?"

"Lisedeki İspanyolca derslerimin bir kısmını hatırlıyorum," dedi Sam. "Gerektiğinde anlatabilirim."

"Ya Sınır Gezenimiz güneye gitmeyi seçerse? Sınırın diğer tarafındaki kasabaları biliyor musun? Nogales? Agua Prieta? Ciudad Juarez?"

Dean Sam'e baktı. İkisi de başlarını salladı.

"Buralar ülkemdeki en tehlikeli yerlerden bazıları," dedi. "Eminim haberleri görmüşsünüzdür. Korkunç infazlar. İşkence. Sokak ortasında vurulan kadınlar ve çocuklar. Uyuşturucu kartelleri arasında açık bir savaş var ama eminim ki birbirlerini vurmaya bırakıp kaybolmuş birkaç *gringoya* yol tarif edecek kadar mutlu olacaklardır."

"Anlaşıldı," dedi Dean. "Ama onu sınırın bu tarafında yakalayamayacağımızı nereden biliyorsun?"

"Belki yaparız," dedi. "Ya da belki oynamayız. Kumar oynamayı sever misin Dean? Ben sevmem."

"Yani birlikte kalacağız," dedi Dean. "Ama önce kimi ziyaret edeceğimizi nasıl bileceğiz?"

"Çöle gideceğim," dedi Xochi. "Huehuecoyotl'a dua et ve ondan asi torununu bulmamıza yardım etmesini iste. Cevapları her zaman güvenilir değildir ama yalanları çoğu zaman gerçeklerden daha fazlasını ortaya çıkarır."

"İki adamın güncel adreslerini bulmaya çalışacağım," dedi Sam. "Ve San Diego'daki son cinayetlerle ilgili bulabildiğim diğer tüm bilgileri."

Dean başını salladı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu huzursuz ittifaktan tam olarak memnun değildi ama neredeyse işe yarayacak gibi görünüyordu.

"Şimdi gitmeliyim," dedi Xochi. "Ama sabah geri döneceğim."

Sam'e doğru yürüdü, ayak parmaklarının üzerinde durdu ve yanağından öpebilmek için onun tüylü başını aşağı çekti.

"Yemek için teşekkür ederim," dedi.

"*De nada*," dedi Sam göz kırparak.

Döndü ve gözlerini Dean'e kilitledi. Yavaşça Dean'in yanına geldi ve kollarını ona doladı, kıvrımlı küçük bedeni tıpkı cızırtılı halının üzerinde onun altında debelenirken olduğu gibi Dean'e yaslandı.

"Ve teşekkür ederim Dean," dedi alçak sesle ve kulağına yakın bir şekilde. "Niyetimi kanıtlamam için bana bir şans verdiğin için."

Dean onu kollarının üst kısmından kavradı ve geri çekilerek kucaklamasından çıktı.

"Evet, tamam harika." dedi. "Yarın görüşürüz."

Bir an durakladı ve onun gözlerinin içine baktı. "Yarın," dedi.

Döndü ve gitti. Dean kapıyı kapattı ve kilitledi. Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

ON BİR

"Dostum," dedi Sam. "Neyin var senin?" "Ne?"

"Bu hatun tam bir çekiç. Bahse girerim o kışla ceviz bile kırabilir."

"Evet, yani?"

"Yani belli ki senden hoşlanıyor," dedi Sam. "Hazır sıcakken ona vurmalsın."

Dean çok ihtiyacı olan içkiyi almaya gitti, birayı atlayıp doğruca yatağının başucundaki çekmecedeki, Kral James İncil'inin yanına sakladığı viskiye yöneldi.

"Hadi," dedi, mührü kırdı ve doğrudan şişeden bir yudum aldı. "Şu anda gereken daha önemli şeyler var."

"Benim gerçekten ben olduğuma inanmadığını söyleyip duran sensin," dedi Sam, ellerini abartılı bir inançsızlıkla uzatarak. "Ama sen de kimsin? Ağabeyim, pişmanlık duymayan kadın avcısı, düşünecek daha önemli şeyleri olduğu için böyle bir kışın kapıdan çıkıp gitmesine izin mi verdi?"

"Bak, madem bu kadar seksi olduğunu düşünüyorsun, neden...:" Sam sözünü bitiremeden onun sözünü kesti.

"Neden hala kendine bunu yapıyorsun?"

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Öyle ya da böyle benim için önemli değil ama Lisa ile ne zamandır ayrısınız?"

" başta onunla birlikte olmamı bu kadar çok isteyen sendin," dedi Dean. "Ayrıca, ben sadece..."

"Sadece ne?" Sam söyledi. "Sadece hiç alamıyorum. İşte bu. Bak, elmalı turta olayına bir şans verdin ama yürümedi. Etrafta dolanıp dünyada başka kadın yokmuş gibi davranmak bunu değiştirmeyecek. Biraz neşelenmelisin. Biraz zararsız eğlen. Borularını temizle, çünkü belli ki geri tepmeye ve beynine taşmaya başlamışlar."

"Evet, şey," Dean bir yudum daha aldı. "Eğer bir ruhun olsaydı belki anlardın."

"Gerçekten de sen gittiğinden beri başka biriyle birlikte olmadığını mı düşünüyorsun?"

Dean kardeşiyle yüzleşmek için döndü, gözleri kısılmıştı.

"Bence sen kendi işine bakmalısın," dedi Dean. Şişeyi sertçe masaya bıraktı, içindekiler şıprıladı, neredeyse dökülüyordu.

Sam omuz silkerek, "Sadece söylüyorum," dedi. Bir sürüngen kadar huzursuzdu. "Yapma o zaman," dedi Dean, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Sam'e vermek için can atıyordu ama bunun bir anlamı yoktu. Haklıydı elbette. Sadece pratik olmaya çalışıyordu. Ayrıca bu fikir Dean'in aklından daha önce geçmemiş değildi. İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla kez. Başka birinin Lisa'ya dokunacağını düşünmek onu çıldırtıyor olsa da Lisa kendisini güvende tutacak ve mutlu edecek birini bulmayı hak ediyordu. İstikrarlı, düzgün ve dürüst birini. Ben için iyi bir rol model olabilecek biri. Biri

Dean'in hayatlarına soktuğu irkinliklere onları asla maruz bırakmayacak biri. Kısacası, o olmayan biri.

Peki neden ? mi? Biraz zararsız

Eğlenceli mi?

Şişeyi boynundan yakaladı ve motelden dışarı çıktı.

Kapı.

Dean Impala'nın direksiyonuna oturmuş, böceklerin sıçradığı ön camdan motelin otoparkına bakıyordu. Bu araba onun için her zaman herhangi bir evden ya da ülkenin herhangi bir yerindeki herhangi bir kasabadan daha çok bir ev olmuştu. Kendini ne zaman kötü hissetse oraya giderdi. Bağlantısız. Ama o gece orada otururken, duygusal olarak serbest düşüş hissinden kurtulamadı. Sanki hayatında ne yapması gerektiğini tamamen unutmuş gibiydi. Sam'in sorusu hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. *Sen de kimsin be?* Dean Lisa ile ilişkisini yürütemiyordu ama eskiden olduğu kişiye de geri dönemezdi. Yapabileceği tek şey meşgul olmak, hareket etmek ve her zaman yaptığı gibi tüm duygularını bastırıp derinlere gömmekti. Uyuşmak ve delirmek. Kendini avın içinde kaybetmek. Ama onu asıl etkileyen böyle sessiz zamanlardı. Gecenin sabaha dönüştüğü o uzun, yalnız saatler, ne kadar içerse içsin tüm şüphelerini ve pişmanlıklarını bastıramıyordu. Bacaklarının arasında duran şişenin yarısı boştu. Kötümserlerin hükmü. Yarısı boştu, tıpkı onun gibi. Bir yudum daha aldı, hızla tamamen boşalmaya doğru ilerliyordu. De La Paz'ı düşündü, ona hâlâ adalete inanıp inanmadığını sordu.

Arabaya ilk geldiğinde, Xochi'nin hala orada, Hayabusa'sının üzerinde sessizce bekliyor olacağına dair saçma bir umudu vardı. Eğer onu görürse, ona istediğini vereceğini kafasına koymuştu.

Aranıyordu. Hem de fazlasıyla. Onu Impala'nın arka koltuğuna atacak ve geçmişe takılıp kalmadığını, biraz zararsızca eğlenebileceğini ona kanıtlayacaktı. Bunu kendine kanıtlamak. Ama kız orada değildi. Bu yüzden arabada tek başına oturup hüzünlü hüzünlü içti. Hâlâ geçmişe takılıp kalmıştı.

Cep telefonunu çıkardı. Lisa'nın numarası, daha önce düzinelerce kez baktığı ama çevirmediği için ekranda kalmıştı. Güç tasarrufu için küçük ekran kararana kadar baktı, sonra telefonu cebine geri koydu.

ON İKİ

Xochi Hayabusa'yı ölmekte olan bir Joshua ağacının yanına park etmiş ve çölde yürüyüşe çıkmıştı. Yanında ince bir yatak örtüsü, bir matara ve içinde kutsal aletler ve otlar bulunan küçük bir keseden başka bir şey yoktu. Bir el feneri vardı ama kullanmadı. Ona ihtiyacı yoktu. Gece görüşü bir kedininki kadar keskindi ama görünür bir yolu takip etmiyordu. Ley hatlarını takip ediyordu. Dünyanın derisinin hemen altında kan gibi akan psişik enerji damarları. Onu Huehuecoyotl'a yapacağı duanın büyük olasılıkla duyulacağı güçlü bir bağlantı noktasına götürüyordu.

Üstündeki gökyüzü bulutsuzdu, ufukta ağır bir üç çeyrek ay vardı. Çocukluktan kalma bir alışkanlıkla, dağınık yıldızlar arasında *Tianquiztli* kümesini aradı ve bulduğunda kendini güvende ve merkezde hissetti. Uzaktan çakalların çılgınca, tiz seslerini duyabiliyordu.

Sert, ay ışığının aydınlattığı manzara, insanların var olduğuna dair hiçbir belirti vermiyor ve onun varlığına aktif olarak içerliyor gibiydi. Sürünen kum, ayak izlerini oluşturduktan saniyeler sonra doldurdu.

Bağlantı noktasına ulaşması birkaç saat sürdü. Yürürken, iki iri yeşil gözlü *gringoyu* düşündü. Yaklaşımları insanı çileden çıkaracak kadar Amerikalıydı, kovboy kasları ve kendini beğenmiş

merkezlenmiş bir hak olarak görse de, onların kaderlerinin ayrılmaz bir şekilde kendi kaderiyle iç içe geçtiğini açıkça görebiliyordu.

Ağabey bir sorun olacaktı ama bu sorun onun ilgisini çekiyordu. Elbette, dikkat dağıtacak kadar yakışıklıydı, olgun bir mangoydu ve fiziksel çekiciliğini inkâr edemezdi. Ama yüzeyin altında çok daha fazlası vardı. Karmaşık biriydi, lanetli bir savaşçıydı. Ucuz motel odasına girdiği gibi bir adama öylece giremeyeceğini biliyordu. Onun güvenini kazanmanın bir yolunu bulmalıydı ve bunu yapmanın yolu ucuz baştan çıkarmalar değildi.

Küçük, ruhsuz kardeşe gelince, onu gördüğü ilk saniyeden beri anahtarın o olduğunu biliyordu. Ama neden kilidin şeklini göremiyordu?

Bağlantı noktasının etrafındaki alan, çevresindeki yüzlerce kilometrelik çölden görsel olarak farklı değildi. Sıkılmış tanrılar tarafından atılmış zarlara benzeyen bir çift büyük kare kayanın solunda, kumda hafif bir girinti. Sağda, *Tenochtitlan*'ın büyük şehri henüz gençken çoktan yaşlanmış olan, inanılmaz derecede uzun ömürlü bir çöl sakini olan cılız kreozotun kalın bir standı.

Çizgili yün battaniyesini girintinin ortasına yakın bir yere serdi ve küçük bir ateş için çıra toplamaya başladı. Yeterince topladıktan sonra sığ bir çukur kazdı, etrafını düz taşlarla çevirdi ve topladığı dalları en küçükleri altta, en kalınları üstte olacak şekilde gevşek bir sepet şeklinde dizdi. Çıranın altına bir avuç kuru yaprak sıkıştırdı ve gümüş bir Zippo ile yaktı. Eski kafalı bir kızdı ama modern kolaylıklardan da vazgeçmiyordu.

Ateşi yaktıktan sonra ritüel aletlerini battaniyenin üzerine sermeye başladı. Ot demetleri. Bir parça turkuaz. Tahta bir fincan. Sapi sarmal bir yılan şeklinde olan soluk çakmaktaşıdan bir bıçak.

Ruhani bir arınma ile başladı, bedenini adaçayı dumanıyla yıkadı ve zihnindeki tüm dünyevi düşünceleri serbest bıraktı. Kurutulmuş otlardan birkaçını tahta fincanda karıştırdı, turkuaz ile ezdi ve matarasından su ekledi. Ortaya çıkan demleme acı ve toprak kokuluydu ama tereddüt etmeden içti. Dudaklarında ve dilinde kum tanecikleri bıraktı.

Ateşe bir avuç kopal attıktan sonra bıçağın ağzını aldı ve göğüs kafesine dayadı. Bıçak teninde soğuk bir his uyandırdı. Yavaş ve merkezleyici bir nefes alarak jilet keskinliğindeki taş bıçağı göğsündeki dövmeli kalbin üzerine doğru çekti. Dişlerini sıktı, acıya karşı tısladı. Kanı bıçağın üzerinde toplandı ve onu ateşin üzerine tutarak yağ damlacıklarının alevlere cızırdayarak düşmesine izin verdi. Huehuecoyotl'a sembolik bir kurban.

"Açık olmama izin verin," dedi eski anadilinde konuşarak.

Sonra bekledi.

Her şey çakallarla başladı. Önce bir, sonra üç, uzun bacaklı gri gölgeler görüş alanının çevresinde gizleniyordu. Çok geçmeden bir düzineden fazla oldular, sessizce izliyordlardı. Bekliyorlardı, tıpkı onun gibi. O korkmuyordu.

Huehuecoyotl geldiğinde insan şeklindeydi; kurumuş geyik eti kadar budaklı ve kahverengi, ufak tefek, yaşlı bir adamdı. Kambur ve kemikli omuzlarına doladığı yırtık pırtık bir battaniye dışında çıplaktı. Ama gözleri gençti, hınzır bir mizahla dans ediyordu.

"Küçük Xiuhxochitl," dedi ona tam adıyla hitap ederek.

"*Huehuetque*," diye yanıtladı Xochi, bilge bir ihtiyar için kullanılan terimi kullanarak ona saygıyla hitap etti. "*Varlığınızla bu mütevazı avcıyı onurlandırdınız.*"

"*Sen artık bir kadınsın*," dedi, yüzü sönmekte olan ateşin turuncu ışıltısında köpekten insana ve tekrar insana dönüyordu. "*Annen gibi bir gölge savaşçısı. Çiçek açıyor.*"

Yumrulu kahverengi elini uzattı ve avucuna bir tutam ateş aldı. Bir parmak ucunu tutsak alevin içinde döndürdü ve alev kendini yapraklara dönüştürmeye başladı. Ona uzattığında bir çiçeğe dönüşmüştü, yemyeşil sarı bir yıldız çiçeği. Birkaç kalp atışından sonra, çiçek şişman boynuzlu bir kertenkeleye dönüştü, eğik bir baş ve şüpheli küçük gözlerle onu izliyordu. Kertenkeleyi yere bırakmak için elini hareket ettirdiğinde, kertenkele gözlerinden öfkeli kan püskürtüp sıçrayarak uzaklaştı ve kolunu kıpkırmızı bıraktı.

Huehuecoyotl güldü, dişsiz diş etlerini gösterdi ve sanki bu şimdiye kadar gördüğü en komik şeymiş gibi sıska gövdesini tokatladı. Xochi onun çocukça şakalarına aşınaydı ve elindeki konuya odaklanmaya çalışarak soğukkanlılığını korudu.

Xochi, "*Tavsiyene ihtiyacım var, Huehuetque*," dedi.

"*Karşılığında bana ne vereceksin?*" diye sordu. "*Bir öpücük mü?*"

Artık sıska, yaşlı bir adam değildi. Bir gölgenin hızlı titreşiminde Dean Winchester olmuştu. Hâlâ çıplaktı, yırtık pırtık battaniyesi kaslı bir omzundan geriye atılmıştı. Xochi bakışlarını başka yöne çevirerek ateşin kalbine odaklandı.

Xochi, "*Bu sorunu başlatan şey bir öpücük*," dedi.

"*Sonsuzluğu katlanmaya değer kılan şey beladır*," diye yanıtladı.

"*Bu tür bir sorun değil.*" Xochi onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "*Bu bir şaka değil. İnsanlar ölüyor.*"

"Çocuk," dedi. "Senin insanların hep ölüyor. Seni insan yapan da bu."

"Ama sen bile bu olayların yanlışlığını hissediyor olmalısın. Bu doğal değil. Denge yeniden sağlanmalı."

"Öyle mi olmalı?"

O artık Dean değildi. Şimdi arka ayakları üzerinde duran ve rahatsız edici bir insan duruşuyla onun üzerinde yükselen dev bir siyah çakaldı. Ama hâlâ Dean'in yeşil gözlerine sahipti.

"Bu dünya yüzlerce yıl önce tüm denge duygusunu kaybetti," dedi. "Tenochtitlan'ın açgözlü rahipleri kurban ritüellerini siyasi ve kişisel çıkarları için kullanmaya başladıklarında kayboldu. Siz ve aileniz kayıp bir çağın geri kalmış eserlerisiniz. Kontrolsüz kaos ve yıkımın hüküm sürdüğü bu modern dünyada hiçbir şey ifade etmeyen ilkelere bağlısınız. Annen bunu biliyordu. Bu yüzden kendi canına kıydı."

"Yalanlarınız bana zarar veremez," dedi Xochi. "Annem savaşta öldü."

Onurlu bir savaşçının ölümü."

"Annen pes etti. Kendi eskimişliğiyle yüzleşemedi."

Tekrar yer değiştirmiş, bu sefer annesinin şeklini almıştı. Xochi'yi hiç kucağına almamış olan o korkutucu, zar zor hatırlanan güzellik. Geceleri onu hiç yatırmamış ve korkularını yatıştırmamıştı. Her zaman avlanmakla meşgul olduğu için doğum günleri ya da dizlerinin derisinin yüzülmesi gibi sıradan şeylerle uğraşmamıştı. Xochi bıçak tutacak yaşa gelmeden önce gitmişti.

"Saygılarımla, Huehuetque," dedi Xochi, sesini düz tutmaya çalışarak. Onun kendisini etkilemesine izin veremezdi. "Seni bu gece buraya ailem hakkında konuşmak için çağırmadım. Ailen hakkında konuşmak istiyorum. Bu

Borderwalker senin kendi ruhani torunun. Yozlaştı, nefret ve korku içinde kayboldu. Onu bulmama ve acısını dindirmeme yardım et."

"Onu bulmak için eve gitmelisin." Yine yaşlı bir adamdı. "Evine git, avcı kadın. Bu benim ailemle ilgili değil."

Xochi onu inceledi, yalan dumanının arasından gözlerini kısarak bakmaya ve gerçeği görmeye çalıştı.

"Çakal dişleriyle mi ısırıyor?" diye sordu. "Yoksa kanat çırpın rüzgârla mı hareket ediyor?"

"Anlamıyorum...?"

"O sadece bir şarkı. Kendine sor, şarkıyı kim söylüyor?"

Sonra da gitti.

ON ÜÇ

Motelin kapısına vuran her kimse ölmesi gerekiyordu. Sanki doğrudan Dean'in kafatasının içine vuruyorlarmış gibi hissediyordu.

Sam, Dean'in ağrıyan başının üzerindeki örtüyü kaldırarak, "Kalk bakalım, Güneş," dedi. "Kız arkadaşın burada."

"Ona rahatsız olduğumu söyle," diye inledi Dean.

"Ona kendin söyle," dedi Sam, motelin kapısını ardına kadar açıp içeri napalm gibi şiddetli bir güneş ışığı püskürterek.

"Ah, dostum!" Dean yorganı tekrar yüzüne çekerek, "Ah, dostum!" dedi.

"İyi Sabah, Sam," Xochi dedi. "Dean. I getirdi ikiniz için birkaç hediye."

"Onları bana vermelisin," dedi Sam. "Dean yaramazlık yaptı."

"Kapat şu lanet kapıyı, olur mu?" Dean ince kapının altından motel yatak örtüsü.

Şeytani güneş odadan kovulduktan sonra Dean kuru ve yapış yapış gözlerini açarak yorganın altından dışarı baktı. Sağ elinin ilk iki eklemi kabuk bağlamış ve yara olmuştu. Bir gece önce bir kavgaya mı karışmıştı? Kendini kesinlikle dayak yemiş gibi hissediyordu.

Dean bir şişe viskiyi öldürdüğünü ve sonra da motelin karşısındaki bara doğru sendeleyerek gitmeye karar verdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bir kadını tavlamaya çalıştığını hatırlıyordu.

İngilizce bilmeyen ve başarısız olan. Hangi şarkıyı seçerse seçsin sadece Selena'nın "Amor Prohibido" şarkısını tekrar tekrar çalan bir müzik kutusunu tekmelediğini hatırlıyordu. Ondan sonra, hiçbir şey.

Kafasını kaldırdığında Xochi'nin kapının yanında durduğunu gördü, hâlâ bir önceki geceyle aynı kıyafetleri giymişti. Omzunda büyük, dolgulu zeytin yeşili bir tüfek çantası vardı ve gözlerinde aynı eğlenme ifadesi vardı.

Dean yavaşça doğruldu, çoraplı ayaklarını halının üzerine koydu ve ağrıyan başını ellerinin arasına alarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giymiş olduğunu fark etti.

"Bana şu su şişelerinden birini ver," dedi Dean. "Ağzımın tadı iblis kıcı gibi."

"Sen bilirsin," diye cevap verdi Sam, Dean'e şişeyi fırlatırken.

Dean suyu açtı ve sertçe içti, yarısından fazlasını bir yudumda yuttu.

"Peki, hediyelerinizi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu Xochi. Tüfek çantasını Sam'e uzattı.

"Burada ne var böyle?" Sam elindeki çantayı tartarak sordu, ağırlığı karşısında şaşırmişti. "Altın külçeleri mi?"

"Yüz kilo aspirin mi?" Dean sordu. "Bu işimizi görür."

"Aç ," dedi.

Sam çantanın fermuarını açtı ve ilk bakışta beyzbol sopasına benzeyen bir şey çıkardı. Ama daha geniş ve yassıydı, ahşabı daha koyuydu. Dean'in yavaş beyninin bunun gerçekte ne olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Sopenin kenarlarına, donmuş bir testere gibi, her iki tarafta sekiz tane olmak üzere eşleşen çiftler halinde yerleştirilmiş birkaç keskin obsidyen bıçak vardı.

"Bu *Maquahuitl*," diye belirtti Xochi.

"Mack ne?" Dean sordu.

"*Maquahuitl*," dedi tekrar. Dean bu kelimeyi tekrarlayabilmeye ilk söylediğinde olduğundan daha yakın hissetmiyordu. "Düz tarafıyla vurabilir ya da sivri tarafıyla kesebilirsin. Bizim durumumuzda kesmek isteyeceksiniz. Kenarlı silahlar Borderwalker'ımıza mermilerden daha fazla hasar ve obsidyen gümüş ya da çelikten daha etkili olacaktır. Garanti değil ama boş ellerden daha iyidir."

Sam sopayı takdirle salladı.

"Güzel," dedi. "Burada senin için de bir tane var Dean."

"Ve bir hediyem daha var," dedi Xochi. "Dışarıda."

"Bu aspirin, değil mi?"

Başını iki yana
salladı. "Bir tanık,"
dedi.

Kapıyı açtı ve otoparka doğru yürüdü. Sam garip silahı ağır bir *takırtıyla* masanın üzerine bıraktı ve onun peşinden gitti. Dean ayağa kalktı, ayaklarını bağciksız botlarının içine soktu ve isteksizce onları takip ederek aydınlık sabaha çıktı. Akıl almaz güzellikteki gün onun şu anki durumuna kişisel bir hakaret gibi görünüyordu.

Xochi'nin Hayabusa'sının arkasında oturan başka bir sürücü daha vardı. Kaskı takılı, elleri arkada. Dean yaklaşıp kadar adamın ellerinin motosikletin şasisine yerleştirilmiş bir cıvataya kelepçeli olduğunu fark .

Xochi miğferi kafasından çekip çıkarınca çenesiz, tıraşsız bir yüz ve iri, şişkin gözler ortaya çıktı. Gözlerden biri kararmış, şişmiş ve kapanmıştı. Kırmızı bir bandana ile ağzı kapatılmıştı.

"Arkadaşım Ojon'la tanışmanı istiyorum," dedi ve bir anahtarlık çıkarıp kelepçelerin kilidini açtı. "Ona göz kulak ol. O bir koşucu."

Sam öne çıktı ve Ojon'u kolundan tutarak bisikletten inmesine yardım etti.

"Ojon ilk cinayetlerin işlendiği gece oradaydı," dedi. "Borderwalker'ımızı iş başında gördü ve bize her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyor."

Ojon gergindi, sanki derisinden çıkmak üzereymiş gibi seğiriyordu. Gömleği kötü kokulu amfetamin teriyle sıırsıklam olmuştu. Sağlam olan tek gözü sanki her açığı aynı anda izlemeye çalışıyormuş gibi otoparkın etrafında dönüp duruyordu. Sanki Borderwalker'ın ortaya çıkıp yüzünü yiyeceğinden emindi.

Dean bir adım atıp Ojon'un diğer kolunu tuttu ve Sam'le birlikte tanıklarını fedailer gibi motel odasına fırlattılar. Xochi hemen arkasından geldi ve motel odasının kapısını kapatıp kilitledi.

Ojon dizlerinin üzerinden kalktı, tıkaçı çözdü ve ağzından çıkardı. Xochi kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz odanın öbür ucuna koştu ve kapının tokmağını yakaladı, çılgınca çekip çevirdi. Kilit kapı tokmağından bir santim kadar yukarıdaydı ve kapı tokmağına bu kadar takılı kalmasaydı kilidi kaçabilirdi.

Dean, Sam ve Xochi ile inanmayan bakışlarını değış tokuş etti.

"Tamam, ," dedi Dean sonunda, ayağı kalkıp elini Ojon'un elinin üzerine koydu. "Sakin ol, dahi çocuk. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Onu benden uzak tut," dedi, dönüp kendini kapıya yaslayarak. Sesi yüksek ve kısıktı, aksanı kalındı.

Dean yaklaşıp sesini alçaltarak, "Deneyeceğim," dedi. "Ama aramızda kalsın. Eminim Q'yu görmüşsündür."

Deane sanki bir uçan daireden yeni inmiş gibi baktı. Sam yarım bir kahkaha atarak yutkundu.

"Hadi ama Ojon," dedi Dean. "Rahatla. Otur bakalım. Sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

Ojon Dean'e temkinli bir bakış attıktan sonra sürünerek Sam'in kullanılmayan yatağının köşesine oturdu, Xochi'den olabildiğince uzakta ama yine de aynı odada kalmaya devam ediyordu.

"Sana bir içki ikram ederdim," dedi Dean. "Ama dün gecedan sonra bu kasabada alkollü içecek kaldığını sanmıyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi, elleri kucağında görünmez aksiyon figürlerini dövuştüren bir çocuk gibi çarpışıyordu.

"Bize o gece ne gördüğünü anlat," dedi Xochi.

"Hiçbir şey," dedi tekrar.

Xochi onunla İspanyolca konuştu, sesi hem samimi hem de tehditkardı.

"Bir kadın," dedi. "Bir kadın gördüm."

"Neye benziyordu?" Sam sordu.

"İlk başta güzeldi." Sam'e baktı, sonra uzaklaştı. "Sonra..." Omuz silkti. "O kadar da güzel değil."

"Bakın, burada saat başına ödeme yapmıyoruz," dedi Dean. "edin."

"Ödeyecek misin?" Ojon birden umutlu göründü.

Xochi İspanyolca tısladı ve eldivenli elini kaldırarak ona bir adım daha yaklaştı.

"Tamam, tamam!" Ojon iki elini de havaya kaldırdı, omuzları kulaklarına kadar kamburlaştı. "Bir kadın görüyorum. Güzel, açık tenli ve kıvrırcık saçlı."

siyah saçlı. Bu CBP adamı, ona bakıyor ve onu tanıyor. O *biliyor* onu. Sonra değişti. Bir canavara dönüştü. Tıpkı... tıpkı..." Xochi'ye döndü ve İspanyolca bir şeyler söyledi.

"Ne?" Dean sordu.

"Akreplerle ilgili bir şey mi?" Sam söyledi.

Xochi başını salladı. "Kadının akrep kuyruklarıyla dolu bir deliğe söylüyor."

"Büyüleyici," dedi Dean. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "SUV'ye ne olduğunu anlat bize," dedi Sam.

"Bakmıyorum. Ben kaçarım," dedi Ojon. Bakışları ellerine kilitlenmişti.

"Onun hakkında bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" Dean sordu. "Herhangi bir şey?"

"O... onun bir dövmesi vardı." "Dövme mi?"

"Evet, bir dövme. Boynunda. *Una mariposa*."

"Bir kelebek mi?" Sam onay için Xochi'ye bakarak, "Kelebek mi?" dedi.

Başını salladı.

"Doğru," dedi Dean. "Sam, bunu emin ol." Xochi'ye döndü. "Bak, bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemiyor. Bu hız manyağından işe yarar bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum."

"Bir şey daha var," dedi Xochi. "Onun kanını istiyorum. Kehanet için."

Bu onu tekrar kapıya doğru uçurdu. Bu kez kilidi açabileceğini fark etti ve Sam onu belinden yakalayıp içeri sürüklemekten önce yarı yolda dışarı çıkmıştı. Çırpınıyor, tekmeliyor ve uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu. Dean kapıyı tekmeleyerek kapattı ve vıcık vıcık olmuş tıkaç alıp Ojon'un ağzına geri soktu.

Uçuş kilosundaki fiziğine rağmen Ojon'u zapt etmek için Sam ve Dean'in tüm kaslarını bir araya getirmeleri gerekmişti. Cildi nemli ve rutubetliydi ve kötü dişler ve yanmış plastik gibi kokuyordu. Xochi sapı yılan şeklinde olan taştan bir bıçak çıkardı ve bıçağı Ojon'un kirli boynuna bastırdı.

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" Dean ağzının kenarından sordu.

"Her ne kadar de," dedi Xochi. "Hayır. Sadece küçük bir miktar kanına ihtiyacım var."

"O haklı," dedi Sam. "Dünyalar arasındaki kapıyı açtığında yaratığımıza bu kadar yakınsa, muhtemelen kötü büyüünün kalıntıları hâlâ ona yapışmış durumda. Onun lekeli kanını kullanarak yapılacak bir kehanet kadının nereye gittiğini gösterebilir."

"Lekeli kan mı?" Dean söyledi. "Bu adamın kanı o kadar bozuk ki, uyanık kalmalarına yardımcı olması için kamyonculara satabiliriz."

Xochi'nin eldivenli elleri, Ojon'un boğazını bıçakla kesip kanını bıçağın düz kenarında toplarken bir cerrah kadar sağlamdı. Daha sonra Dean'in boş su şişesinin kapağını aldı ve kanın bıçağın ucundan şişeye akmasına izin verdi.

"Bırak gitsin," dedi Xochi. "Artık ona ihtiyacımız yok."

Sam ve Dean Ojon'a yaklaştılar. İkisine de bir tür numaraymış gibi baktı.

"Onu duydun, kaygan," dedi Dean. "Gitmekte özgürsün."

Ojon ağzındaki tıkaçı çıkarmaya zahmet etmedi. Kapıya doğru fırladı, kapıyı açtı ve park alanına doğru koşmaya ; burada kendi koca ayaklarına takıldı ve Xochi'nin bisikletinden yaklaşık üç metre ötede asfaltı yedi.

Dean başını sallayarak kapıyı kapattı.

Xochi Sam'e, "İki adamın isimlerini yaz," dedi.

Sam defterinden bir sayfa kopardı ve kadının istediğini yaparak kâğıdı ayaklarının dibindeki halının üzerine koydu. Bir elinde şapka, diğerinde bıçak olduğu halde diz çöktü. Dean'ın İspanyolca olmadığından emin olduğu bazı kelimeler söyledi ve kapağın içindeki kan minyatür bir girdap gibi dönmeye başladı. Şapkayı sayfanın ortasına doğru kaldırdığında kan sanki kâğıt o yöne doğru eğilmiş gibi isimlerden birine doğru aktı. Kıpırmızı dallar ismin etrafından akarak onu yok etti.

BREWER

"İşte cevabınız," dedi Xochi.

"Tamam," dedi Sam. "Brewer Yuma'da. Yola çıksak iyi olur." Xochi bıçağı kınına sokarak ayağa kalktı.

"Ayrılmadan önce," dedi Xochi. "Elimi yüzümü yıkayabilir miyim?" "Evet," dedi Dean. "Sorun değil. Misafirim ol."

Sam Dean'e, "Sen de yıkansan iyi olur," dedi. "Kirli bir bar paçavrası gibi kokan bir adamla dört saat boyunca arabada oturmayacağım."

Dean kapalı banyo kapısını işaret ederek, "Önce bayanlar," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi. Elini kapı koluna dayayarak durakladı. "Ama Dean, bir sorum var. Q nedir?"

Dean kıs kıs gülmesini bastırarak, "Bak," dedi. "*Kanatlı Yılan Q'yu izlemediysen Canavar Kulübü'nde olamazsın.*"

"Bu bir film," dedi Sam. "Ve muhtemelen izlemesiniz daha iyi olur."

"Kanatlı yılan mı?" Kaşlarını çattı. "Hakkında bir film yapmışlar *Quetzalcoatl'?*"

Sam ona "New York'ta uçan ve insanları yiyen sevimsiz bir lastik kukla hakkında bir film yapmışlar" dedi.

"Ah, ama," dedi Dean. "O filme bayılıyorum."

"Dostum," dedi Sam. "O filmi ben beş yaşındayken izlemiştik ve o zaman bile o canavara bir dakika bile inanmamıştım."

Xochi göz kırparak, "Bu dövüşü kazanmama yardım et," dedi. "Seni gerçek şeyle tanıştıracam. O zaman ben de Canavar Kulübü'ne girebilir miyim?"

"Eğer bunu kazanırsak," dedi Sam. "Sen de varsın. Ömür boyu üyelik." Xochi gülümsedi ve banyoya girerek gözden kayboldu.

ON DÖRT

Üçü bir yağlı kaşık lokantasının önünde duruyordu. Uzun ve dardı, ellili yıllardan kalma alüminyum bir binaydı ve yetmişli yılların ortalarında çirkin kahverengi-turuncu bir renge bürünmüştü. Otoyolun diğer tarafında bir Denny's vardı ve bu yüzden küçük lokanta neredeyse boştu. Kapının üzerindeki solmuş ve soyulmuş tabelada "ROADRUNNER GRILL" yazıyordu ve üzerinde her zaman çakalları aptal yerine ünlü çizgi film karakterinin biraz değiştirilmiş bir taklidi vardı. Dean bunu garip bir şekilde uygun buldu.

Saat daha sabahın dokuzuydu ama hızla dayanılmaz derecede sıcak olmaya başlamıştı. Xochi siyah eşofman üstünü beyaz bir değiştirmiş, sütyensizliği daha da belirginleşmişti. Uzun saçları gevşek ve güzel kokuluydu, duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Aynı yıpranmış Mad Max deri pantolonunu giymişti. Ve silah kemerini.

Dean tabancaları göstererek, "Biliyorsun, ben de bir sonraki avcı kadar paranoyağım," dedi. "Ama bunları kahvaltıda takmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin? Kimsenin seni bir lokantada vurmaya çalışacağını sanmıyorum."

"Taşıma ruhsatım var," dedi Xochi. "Ülkeniz çok silah dostu."

"Ama sen ABD vatandaşı bile değilsin," dedi Sam. "Öyle ?"

"Hayır," dedi Xochi. "Aslında Amerika Birleşik Devletleri'ni ilk kez ziyaret ediyorum. Ama bir ABD ehliyetim var. Ve Los Angeles'ta doğduğumu gösteren bir doğum belgem var. Birçok insan bana iyilik borçlu."

"Haydi çocuklar," dedi Sam, lokantanın kapısını iterek açtı ve Xochi'ye içeri girmesini işaret etti.

Ellili yaşlarının ortasında, büyük, parlak kırmızı, tamamen ironik seksenlerin kaniş peruğuna sahip küçük, kuş gibi bir kadın olan tek garson, oturmalarını işaret etti. Xochi'nin silahlarına baktı ama bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı. Sam ve Dean kapıya en yakın turuncu Naugahyde kabininin karşılıklı taraflarına oturdular. Xochi Sam'in yanına oturmayı seçti. Dean bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunun yerine menüye konsantre olmaya çalıştı. Yağlı bir kahvaltı akşamdan kalmalığının üstesinden gelmek için birebirdi.

"Dün gece çakal adamla yaptığın toplantı nasıldı?" Sam Xochi'ye sordu. "İşe yarar bir şey var mı?"

Xochi menüye bakarak, "Huehuecoyotl bir düzenbaz," dedi. "Onun yalanlarını anlamak çok zor. Bana Sınır Gezgini'ni bulmak için Mexico City'ye dönmem gerektiğini söyledi ama kehanete göre Brewer'ın Yuma'ya gidecekmiş." Menüü kapattı ve masanın kenarına doğru kaydırıldı. "Önemli olabileceğini düşündüğüm bir şey söyledi. Borderwalker'ın eylemlerinin arkasında daha büyük bir gücün olduğunu ima ediyor gibiydi. Eğer durum buysa, elimizde çok daha zor bir mücadele olabilir."

Garson kız kahve fincanlarını doldurmak ve siparişlerini almak için yanlarına geldi. Xochi ekstra pastırmalı çizburger istedi.

"Ve acılı peynir kızartması," Sam'e baktı. "Paylaşabiliriz, tamam mı?"

"Acılı peynir kızartması, kahvaltı için mi?" Sam başını salladı.
"Dean, sonunda mükemmel kadınla tanışmış olabilirsin."

"Acılı peynir kızartması kulağa harika geliyor," dedi Dean. "Tam da doktorun sipariş ettiği şey. Ben de pastırmalı çizburger alacağım."

Xochi, "Salata dolu bir karanlığın güçleriyle savaşıyorsunuz," dedi.

Dean kahve fincanını kaldırarak, "Amin, kardeşim," dedi.

Sam gözlerini devirdi. "Kalp krizinden ölmüşsen hiçbir şeyle savaşıyorsun."

"Gerçekten bizim gibi insanların kalp krizinden kadar uzun yaşadığını mı düşünüyorsun?" Xochi sordu.

Masada bir süre garip bir sessizlik oldu.

"Tamam, sana ne getireyim tatlım?" diye sordu garson kız Sam'e, umutsuzca zoraki bir gülümsemeyle.

Xochi bisikletiyle Impala'yı takip etti. Dean dikiz aynasından onu izliyor, onun peşine takılmasına izin vererek ne halt ettiğini merak ediyordu. Onunla olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

"Buraya dön," dedi Sam. "Buraya!"

Dean Impala'yı gıcırtılı bir son dakika dönüşüyle Sam'in gösterdiği sapağa doğru çevirdi. Xochi sorunsuzca arkalarından geldi.

Gilberto Brewer bir gaziydi, eve dönüp CBP'ye katılmadan önce Orta Doğu'da birkaç tur yapmış bir denizciydi ve bu yüzden Sam, Gazi Hizmetleri aracılığıyla onun hakkında her türlü bilgiyi alabilmişti. Hiç evlenmemiş. Yaşayan bir ailesi yok. Son on beş yıldır uyuşturucu bağımlılığı ve evsizlik geçmişi var, eyalet tarafından yürütülen bir metadon programına girip çıkmış. Çoğunlukla bırakmış. Şu anda Yuma'nın kenar mahallelerinde boktan bir dairede yaşıyor.

Burayı bulmaları birkaç tur atmalarını ve sonra da sadece bitişik binaların numaralarına bakarak adresi çıkarmalarını gerektirdi. Sanki orada yaşayan insanlar bulunmak istemiyorlardı. Dean mekâna iyice baktıktan sonra onları suçlayamayacağına karar verdi.

Seksenli yıllarda ucuza inşa edilmiş ve şimdiden dökülmeye başlamış bir çöplüktü. Uyuz sıva. Parmaklıklı pencereler. Sadece altı birim vardı, hepsi ucuz bir motel gibi arka arkaya dizilmişti. Numaralar yerine harfler vardı. Brewer sonuncusundaydı. Sıranın sonu, daire F. Bu doğruydı.

Xochi arkalarındaki otoparka girdi. Kaskını çıkardı ve saçlarını başının tepesinde büyük bir sekiz rakamı şeklinde toplamaya başladı, tıpkı söylediği gibi uzun iğneler ve kadife çiçekleriyle tutturdu. Ortaya çıkan çiçek tacı, kadınsı olmayan kıyafetinin geri kalanıyla garip bir şekilde uyumsuz görünüyordu.

"İşte," dedi sırt çantasından avuç dolusu kalın gümüş zincirler çıkararak. "Bunları tak. Eğer kadife çiçeği takmayacaksanız, en azından bunlar yüzünüzü ve boynunuzu biraz koruyabilir."

Dean karmakarışık zincirleri başının üzerinden kaydırdı. "Kendimi ikinci sıradaki Bay T gibi hissediyorum," dedi.

Sam kendi zincirlerini takıp yakasının altından geçirirken, "Onları gömleğinin altına sok," dedi.

"Sana verdiğim silahları getir," dedi Xochi. "Hazır olun."

"Bilmiyorum," dedi Sam. "Sanırım elimizde çivili beyzbol sopalarıyla içeri girersek bu adam çıldıracak."

"Bunun için endişelenmeyin," dedi.

"Peki ya sen?" Dean Xochi'ye sordu. "Borderwalker ile savaşmak için ne kullanmayı planlıyorsun? Sert bir dil mi?"

"Kesinlikle," dedi ve arkasını dönüp Brewer'ın dairesinin kapısına .

"Peki değil o a görev almak biraz kız?" Dean diye mırıldandı, ikisinin de onun peşinden bu kadar kolay gitmesine sinirlenmişti.

Sam tüfek çantasını kaldırıp bir omzuna atarak, "O her gün benim sorumluluğumu alabilir," diye cevap verdi.

İkisi kapıya vardıklarında, Xochi eldivenli yumruğuyla kapıya vurmaya başlamıştı bile.

"Ee," dedi Dean. "Bir plan var mı... yoksa..."

Kapı bir aralık açılarak zincirli bir kilit ve bir dilim soluk, tıraşsız yüz ortaya çıktı. Kan çanağına dönmüş tek bir şüpheli göz onlara baktı.

"Ne istiyorsun?"

Xochi kapıyı tekmeleyerek açtı zinciri yerinden kopardı.

Dean ve Sam bakıştılar, sonra omuz silkip onu daireye kadar takip ettiler.

İçerisi loş ve mağara gibiydi, eski çorap ve küflü halı gibi bir kokusu vardı. Bir tarafında minimal bir mutfak ve diğer tarafında banyo bulunan klostrofobik bir odadan ibaretti. Duvarlar atılmış bir oyuncak bebeğin derisi gibi kirli, nahoş bir şeftali rengindeydi. Mobilyalar uyumsuz ikinci el dükkân mültecilerinden oluşan üzücü bir kümeydi. Televizyon yoktu. Bilgisayar yoktu. Müzik seti yok. Kitap yok. Yaralı sehpanın üzerindeki uyuşturucu malzemelerini saymazsanız, görünürde hiçbir eğlence kaynağı yoktu.

Brewer Latin kökenliydi, kırklı yaşlarının ortasında idi ve saçları dökülmüştü; soluk, sarılıklı bir cildi ve eski bir vücut geliştiricinin hüznü, sönük yapısı vardı. İnce bir tişört giymişti.

Yılların beyazlığı ve ucuz, parlak eşofman altı. Sol kolunun kıvrımında çirkin, mor bir apse vardı.

Birkaç dakika içinde Xochi, Brewer'ı duvara yaslamış, bir elinde lekeli tişörtünü avuçlarken diğer elinde bir tabanca tutuyordu. Silahın kabzasını Brewer'ın çenesinin altına sıkıştırdı ve ona İspanyolca fısıldadı.

Dean onun yanına geldi ve elini omzuna koyarak Brewer'a dostça ve güven verici bir gülümseme gönderdi.

Dean, "Ortağımın kusuruna bakmayın Bay Brewer," dedi ve ona bir FBI kimliği verdi. "O çok... hevesli."

Xochi silahla birlikte geri çekildi ve Brewer'ın gömleğini bıraktı ama yüzüne bakmaya devam ederek her an fikrini değiştirebileceğini belli etti. Dean'in sakin, güvenilir iyi polisine karşı hayatları boyunca yaptıkları gibi dengesiz kötü polisi oynayan Sam, arkalarında sessiz bir duvar gibi durdu, kollarını kavuşturdu ve cüssesini kullanarak gözdağı verdi ve kapıya erişimi engelledi. Belki tam olarak Dean'in oynayacağı şekilde değildi ama bunu başarmış gibi .

"Ben Özel Ajan Scott. Ortağım Young..." Çene ucu Sam'e. "Ve Quintanilla." Xochi'ye. "Sizinle konuşmamız gerek."

Brewer'ın gözleri masanın üzerindeki şırıngaya kaydı, sonra tekrar Dean'e döndü.

"Bu konuda değil," dedi Dean. "18 Nisan 1995 gecesi meydana gelen bir olay hakkında."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı adam. Ama Brewer'ın yüz ifadesi farklı bir hikâye anlatıyordu. Ne hakkında konuştuklarını çok iyi bildiğini söylüyordu.

"Bak Brewer," dedi Dean. "İstersen bunu zor yoldan da yapabiliriz."

"Bay Brewer," diye araya girdi Xochi. "Affedersiniz, Bay Brewer." Dean sorgulayan bir bakış attı ama o görmezden geldi.

"Ne?" Brewer kuru dudaklarını gergin ve titreyen eliyle sildi.

"Burada sizinle birlikte yaşayan başka biri var mı?" Xochi sordu.

Brewer kaşlarını çatı ve başını iki yana salladı.

Xochi geri çekildi ve silahıyla işaret etti. "O zaman bu kim?"

Dean onun bakışlarını takip ederek kapıdan geçip eski püskü banyoya girdi. Küvetin kenarında oturan biri vardı, yüzü onlara dönüktü. Sessiz, hareketsiz. Kıvrıkcık siyah saçlı biri.

ON BEŞ

Bir an için hiçbir şey olmadı. Dördü de donup kalmış, sadece izliyor ve bekliyorlardı. Xochi nefesini yavaşça verirken ve kaslarını gevşetip vücudunu harekete hazırlarken tanıdık adrenalinin uzuvlarında dolaştığını hissetti. Sonra Dean yaklaştı ve ağzının kenarından alçak sesle konuştu.

"Bu o mu?" Dean sordu.

"Sanırım öyle, evet," diye yanıtladı Xochi.

Sam fermuarı açılmış tüfek çantasına uzandı ve obsidyen çivili *maquahuitl*'lerden birini çıkardı, yavaş hareket ediyor ve gözlerini banyodaki kadından hiç ayırmıyordu.

Sonra kadının kafası döndü ve çığlık attı, yüzü köpek dişleriyle çevrili kanlı, açık bir deliğe dönüştü. Blowtorch'un öfkesi Xochi'yi neredeyse fiziksel bir güçle patlattı, ama geri çekilmek yerine öne doğru adım attı, Brewer'ı arkasına itti ve sağ elini kaldırdı.

Sınır Gezgini ayağa kalktı. Sam *makuleyi* Dean'e fırlattı ve sonra tüfek çantasından diğerini çıkardı. Kardeşler Dean sağında ve Sam solunda olmak üzere onu kuşattı. Brewer onların arkasına saklandı.

Xochi, Sınır Gezgini'ni bağlayacak ve onu geri götürecek büyüünün ilk kelimesini söylediğinde, yaratık aniden öne doğru düştü

karnının üzerine. Banyo fayansına çarptığında, vücudu yüzlerce siyah parçaya ayrılmış gibiydi. Xochi parçaların canlı olduğunu fark ettiğinde dehşete kapıldı. Siyah tarantula sürüleri botlarının etrafını sarmış, Brewer'a doğru ilerliyordu.

Çocuklar küfrediyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı. Brewer duvara doğru çömelmiş, kollarını yüzüne doğru savunmaya geçmişti. Xochi döndü ve yerini koruyarak büyüü okumaya devam etti.

Kıllı araknid bedenler ordusu katran gibi birikti ve sonra bir çırpıda, kurtçuklarla damlayan bir tür gergin, yol ölümü kuklasına dönüştü. Beyni bu yeni şekli algılayabildiği kadar hızlı bir şekilde, yaratık tekrar değişti, şimdi daha çakal benzeri ama hala bir tarantulanın özelliklerine sahipti. Dişler yerine parlak siyah çeneler ve çok fazla kemikli bacak. Hâlâ insana ait olan tek şey vahşi siyah saçlarıydı.

Xochi telekinetik gücün uzattığı elinde biriktiğini hissedebiliyordu. Elini ileri doğru itti ve bükte. Sınır Gezgini sanki Xochi kıvırcık saçlarından bir avuç yakalamış gibi tepki verdi, kafasını geriye attı ve kapana kısılmış bir hayvan gibi çığlık attı.

"Dean!" Xochi elini sağa doğru savurdu ve sanki görünmez bir tasma ile bağlıymış gibi hırlayan Borderwalker'ı da beraberinde getirdi.

Dean *maquahuitl* ile oradaydı, Mickey Mantle gibi sallanıyordu. Bu silah bir atın kafasını bir vuruşta kesebilirdi ama Borderwalker'a isabet ettiğinde suya vurmak gibi bir şeydi. Maddesi bıçakların etrafından akıp gidiyordu.

"Tekrar!" Xochi söyledi.

Dean Sınır Gezgini'nin ikinci ve üçüncü kez vurmasına izin verdi. Yaratığın vücudundaki yarıklardan aromatik duman sızmaya başladı.

ve şeklinin sıvı akışı durgunlaştı, yeniden şekillenmesi o kadar hızlı olmadı. Dean'e saldırdı, siyah akbaba pençeleri boynundaki gümüş zincirlere kıvılcımlar saçıyordu. Dean geri çekildi, sonra döndü ve *maquahuitl'*i sertçe indirerek iskelet ellerinden birini düzgünce kopardı. El halıya düştü, duman oldu ve . Sam sorunsuzca Xochi'nin arkasına geçti, kendi *maquahuitl'*i havada ve hazır bir şekilde Sınır Gezgini ve Brewer'ın arasına yerleştirdi. Kazanıyorlardı.

Sonra kapı kırık menteşeleri üzerinde patlayarak açıldı ve Xochi'nin görmeyi beklediği son kişi odaya girdi. On yıldan uzun süredir görmediği biri. Ablası Teo.

Teo iyi görünüyordu, her zamanki gibi mükemmeldi. Yüksek belli siyah-altın matador pantolonu ve ona uygun, dekoltesi bir askılı üst giymişti. Teo ailede göğüslere sahip olan kişiydi ve taşan göğüs dekoltesini B-cup kız kardeşinin üzerinde tutmayı her zaman sevmişti. Sivri altın hamamböceği öldüren topuklu ayakkabılarıyla Xochi'den on beş santim daha uzundu. Saçları kusursuz rockabilly bukleleri ve sarı kadife çiçeklerinden oluşan bir taç şeklinde tepeye yığılmıştı.

Ama bu ayrıntıların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü Xochi'nin kız kardeşine baktığında görebildiği tek şey pantolonunun kemerine sıkıştırılmış yaprak şeklindeki obsidyen bıçağı. Çok basit, kaba yontulmuş ve ilkeldi. Sapı ve bıçağı parlak siyah taştan tek bir parçaydı, tek farkı sapının pürüzsüz, bıçağının ise keskin olmasıydı. Bu *Itztlitlanti'*dı, yüzlerce yıldır Xochi'nin ailesinde bulunan bir bıçağı, sadece Xochi'nin soyundan gelen bir kadının kullanabileceği güçlü ve ölümcül bir silahtı. Xochi tarafından kullanılması gereken bir bıçak.

O öfke, duygu karmaşası ve dikkat dağınıklığı anında Xochi'nin Sınır Gezgini üzerindeki telekinetik hakimiyeti sarsıldı. Sınır Gezgini Dean'ın peşinden gitmek yerine kendini Brewer'a doğru fırlattı. Sam onu engellemek için oradaydı ama Xochi tekrar şekil değiştirdi, ateş gibi titreşerek Sam'in etrafından aktı ve sonra aniden Brewer'ın üstüne çıktı, öfkeli pençeleri ve dişleriyle onu parçaladı. Sam *maquahuitl'*ini Borderwalker'ın kafasının arkasına indirirken Dean de o şeyi kambur sırtındaki telli postundan kavradı ve Brewer'ın üzerinden çekti.

"*Peki, ne bekliyorsun küçük kardeşim?*" Teo eski anadillerinde konuşarak sordu. "*Öldür onu. Itztlitlantl'ı* çekti ve ustalıkla sol elinden sağ eline geçirdi. "*Ah, doğru ya. Öldüremezsın.*"

"Ne istiyorsun Teo?" Xochi İngilizce sordu. "Burada meşgul olduğumuzu görmüyor musun? Tabii yardım etmeye gelmediyseniz...?"

Teo sol elinin parmaklarını tiftik temizler gibi salladı. Sınır Gezgini sanki bir kamyon çarpmış gibi tepki verdi, geriye doğru uçtu ve uzaktaki duvara çarptı. Xochi bu sıradan güç gösterisi karşısında şaşkına döndü. Teo her zaman güçlüydü ama böylesini hiç görmemişti. Sam ve Dean yeni gelene doğru döndüler, silahlarını havaya kaldırmışlardı, gözleri dar ve şüpheliydi.

"Burada neler oluyor Xochi?" Dean sordu.

Borderwalker ayağa kalkmaya çalışırken her şeyi açıklamanın bir yolu yoktu. Zaman yoktu. Ama zaman olsaydı bile, Xochi'nin nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Teo, sinmiş Sınır Gezgini'nin yanına yaklaştı ve sivri parmağıyla yaratığın cılız, titreyen gövdesini dürttü

Ayakkabı. *Itztlitlantl'*ı elinde tutuyor ama vurmuyordu. Sanki o şeyle alay ediyor gibiydi. Xochi'yle dalga geçiyor.

Xochi o kadar öfkeliydi ki, jiletleri tükürmeye hazır hissediyordu. O kaltak buraya gelip Xochi'nin yüzüne *Itztlitlantl'*ı gösterecek kadar küstahtı. Sanki onu kullanmaya hakkı varmış gibi. Sanki aileye hiç ihanet etmemiş gibi. Sanki Atlıx hâlâ hayatta ve güvendeymiş gibi.

Xochi ana dillerine dönerek, "Buna *hakkınız yok*," diye bağırdı. "Buna *hakkınız yok*."

Bu kötü bir fikirdi ama Xochi kendine engel olamadı. İleri atıldı, Teo'nun bileğini yakaladı ve bükerek kız kardeşini *Itztlitlantl'*i düşürmeye zorlamaya çalıştı. Teo Xochi'nin yüzüne sert bir dirsek atarak onu geriye savurdu ve yarılan dudağından kan akmaya başladı. Xochi gözlerindeki yıldızları silemeden Dean aralarında ve Teo'nun üzerindeydi. İkisi boğuşarak yere, halıya düştüler.

Yaralı Sınır Gezgini tekrar saldırmak yerine, arkasındaki duvarı tırmalayarak sefil ve ıssız bir uluma sesi çıkardı. Duvar aniden esneyen bir geçide dönüştü ve Borderwalker geriye doğru yuvarlandı, düşerken birkaç buruşuk bira kutusunu ve başıboş bir spor ayakkabıyı da beraberinde sürükledi.

Ve bir anda yok oldu. Kapı kapandı ve geriye kalan tek şey kopal dumanının ağır, reçineli kokusuydu.

Teo, Dean'in elinden kurtuldu ve kedi gibi sıçrayarak ayağa kalktı.

"*Ne yaptığını gördün mü?*" Teo dedi ki. Sonra İngilizceye geçerek ekledi: "Kendine bir iyilik yap ve yolumdan çekil. Sen ve bu... biftekler."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Sam kaşlarını kaldırarak Dean'e baktı.

"Beefcakes?"

Xochi Brewer'a koştu. Yüzlerce kesik yüzünden kan kaybediyordu, hayatı hızla kirli halıya akıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Xochi," dedi Dean, sağ elini canı acıyormuş gibi sıkarak. "Kimdi o?"

"Zaman yok," dedi Xochi. "Senden bana güvenmeni istemek zorundayım."

Xochi, beyaz gömleğine bulaşan kanı görmezden gelerek Brewer'ı kollarının arasına aldı. Bir elini boynunun arkasına, diğerini de alnına koydu, avuç içi gözlerinin arasında ortaladı. Ne yazık ki Brewer için baştan çıkarmaya ya da nazikçe yaklaşmaya vakit yoktu. Zihinlerini birleştirmelerini sağlayacak kadim kelimeleri söyledi ve ardından tıpkı dairesinin kapısını tekmeleyerek açtığı gibi anılarının kapısını da tekmeleyerek açtı.

Dağınık görüntüler arasında yolunu bulmaya çalıştı. Yalnız, yabancılaşmış bir çocukluktan görüntüler. Sürekli sakız çiğneyen yaşlı bir kızla garip bir cinsel karşılaşma. Kordit kokusu, yanan cesetler ve sıcak Irak kumu üzerindeki taze kan. Eroinin o ilk tatlı acelesi, yaralı bir ruhun etrafına sarılmış dünyanın en rahat battaniyesi gibi. Zihnindeki yapıların hızla parçalandığını hissedebiliyordu ama neyse ki on beş yıl önceki o gecenin anısı yüzeyin hemen altında, oluştuğu andaki kadar canlı ve habis bir şekilde duruyordu.

Ay ışığının aydınlattığı Arizona çölünde koşan adamlar. Brewer da onlardan biri. Karmakarışık çalılar arasında bir kadını kovalıyorlar. Kıvrıcık siyah saçlı bir kadın. Kollarında kirli bir bohça taşıyor. Onu kaybederler, bulurlar ve tekrar kaybederler. Şimdi ellerinde

Dik, sivri kayalardan oluşan bir çıkmaz sokakta sıkışıp kalmış. Onlarla yüzleşmek için dönüyor, elleri havada, savunmada, ona zarar vermemeleri için yalvarıyor. Bohça gitmiş.

Anının tuhaflaştığı yer de burasıydı. Brewer'ın diğer tüm anıları, ne kadar şiddetli ya da çirkin olursa olsun, merkezi ve samimi görünürken, bu anı tuhaf bir şekilde tıkanmış ve tüm duyularının bağlantısı aniden kesilmiş gibiydi. Hâlâ görebiliyordu ama o bile garip bir şekilde uzak ve renksizdi, sanki kötü çeken siyah-beyaz bir televizyon izler gibiydi. Tekrar tekrar yumruklayıp tekmelerken kadının çığlıklarını ve yalvarışlarını duyamıyordu. Kot pantolonunu dizlerinin etrafından aşağı iterken kadının çırpınan bedenini hissedemiyordu.

Sanki başka biri tarafından sürülen bir arabanın n camından olan biteni izliyor gibiydi. Onun anılarını hissedenden Xochi bu anomaliye sevindi, ölmekte olan bir kadına tecavüz etmenin nasıl bir his olduğuna dair duyusal anıyı paylaşmak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Brewer'ın kadınla işi ve geride durup Keene ve Himes'in kadını nasıl hırpaladıklarını izlemektedir. Porcayo'nun sırtı aksiyona dönük, başi ellerinin arasında ve titriyor. Brewer arkasını dönmek istiyor ama yapamıyor. Birinin onu izlediğinden, görüş alanının hemen dışında duran başka bir kadın olduğundan emin ama başını eviremiyor. Sonra Keene ve Himes ayağa kalkarak ölmekte olan kadından uzaklaşırlar ve Brewer aniden tekrar hareket edebilir. Yüzünde sert rzgrı hissedebiliyor. Kadının ıslak, zor nefes alışını duyabiliyor. Az önce yaptıkları dışında her şey yine normal, olması gerektiği gibi. Memur arkadaşlarına bakar, onlar da ona bakar. Kimse tek kelime etmez. Sadece uzaklaşırlar. Sanki hiç olmamış gibi.

Xochi kendini Brewer'ın zihninden girdiği gibi aniden ve şiddetle çıkarılmış buldu. Ani geçiş yüzünden başının döndüğünü ve yönünü şaşırdığını hissetti. Brewer kollarında ölmüştü.

"Hadi buradan defolup gidelim," dedi Sam. "Polisler gelmeden önce yukarı."

Xochi, Brewer'ın bedeninin yapışkan halıya düşmesine izin verdi ve ayağa kalktı. O

Biraz sendeledi ve Dean onu desteklemek için dirseğinin dibindeydi. Bir an için ona yaslandı, o ve Sam'in orada olmasından memnundu. Teo'yla tek başına yüzleşmek zorunda kalsaydı ne olurdu hiçbir fikri yoktu.

"Doğru," dedi Dean. "Pastırmalı izburgerler benden. Ama karşılığında bazı lanet cevaplar istiyorum."

Kendisi onlara gvenmezken büyük *gringolardan* ona güvenmelerini istemenin haksızlık olduğunu biliyordu. Ama Teo hakkındaki duyguları çok karmaşık, çok elişkiliydi. Yıllardır kız kardeşi hakkında kimseyle konuşmamıştı.

Huehucoyotl'un Sınır Gezgini'ni bulmak için eve gitmesi gerektiğini söylediğini düşündü ve aniden geriye bakmanın saf netliğiyle anladı. Sınır Gezgini'nin onun memleketinde olduğunu kastetmemişti. Gerçekte neler olduğunu anlamak için kendi ailesine bakması gerektiğini kastetmişti.

"Tamam," dedi Dean'e. "Sır yok. Bu şeyi yenebilmemizin tek yolu bu."

ON ALTI

Dean günün ikinci pastırmalı izburgerini ısırmadan önce, "Büyük bıçaklı ve büyük tavırlı pilile başla," dedi.

 birlikte Roadrunner Grill ya da Dean'in daha önce gittiği herhangi bir lokanta olabilecek farklı bir lokantada oturuyorlardı. Xochi atletindeki kanı örtmek için Brewer'dan eski püskü bir deri ceket almıştı, büyük beden erkek ceketini kadınsı bedenine hiç yakışmıyordu. Dean bu kez onun yanına oturmaya karar verdiğini fark etmekten kendini alamadı.

Xochi, "O kadın benim kız kardeşim Teo," dedi.

"Peki, Brewer'ın dairesinde ne işi vardı?" Sam sordu. "O da mı bir avcı?"

"Eskiden yleydi." Xochi kaşlarını çattı. "Bir hala yle. Bilmiyorum." Dean, "ama Xochi," dedi. "Bizi içeri almalısınız. "Bizi içeri almalısın.

tüm hikayeyi bilmeden bu şeyle savaşamayız."

"zr dilerim," dedi. "Haklısın." Patates kızartmasını drtkledi ama yemedi. "Teo annemin en büyük kızı ve annemiz öldüğünde doğal olarak ailemizin reisi o olacaktı. Büyürken bana annemizden daha çok annelik yaptı. Biz ocuklar çeşitli teyzelerin ve kuzenlerin yanına taşınırdık, sürekli hareket halindeydik, avcılarla seyahat ederdik ama hep bir arada kalırdık.

"Peki ya baban?" Dean sordu. Xochi kaşlarını çatı.

"Onunla hiç tanışmadım," dedi omuz silkerek.

Masada bir süre garip bir sessizlik oldu. Xochi tuzluğu bir dakika boyunca ellerinin arasında ileri geri itti ve sonra devam etti.

"Teo tanıdığım en iyi avcı," dedi. "Bana her şeyi öğretti. Büyüleri. Silahları. El ele dövüşmeyi. Ama avlanmayı çok seviyor. Anlıyor musun? Spor olsun diye avlanıyor. Avına işkence ediyor, kedinin fareyle oynadığı gibi. Bu iyi ve kötü ile ilgili değil, onun için sadece bir oyun. Bizim işimiz dengeyi korumak, kan sporu yapmak değil."

Dean Gordon Walker'ı düşündü, kan davası olan ve vampirleri öldürmek için yanıp tutuşan avcıyı. Dean'in ne zaman öldürmesi ve ne zaman yaşatması gerektiğine dair kendi zor kazanılmış derslerini. Ama Gordon bile, her ne kadar derin uçta olsa da ve dönüştükten sonra bile, hala doğru şeyi yaptığını inanıyordu. Siyah ve beyaz, o böyle görüyordu. O bile sadece spor olsun diye avlanmıyordu. Bir şeyin acı çekmesini ve ölmesini izlemenin heyecanı için. Bu fikir bile Dean'in tüylerini diken diken ediyordu, tıpkı bir sarhoşun başka birinin alemiyle ilgili hikâyeleri dinlemesi gibi. Çünkü cehennemde ruhlara işkence ederek geçirdiği onca zamandan sonra neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Çünkü aynı yola girmenin kendisi için ne kadar kolay olacağını biliyordu. Çünkü bunun ne kadar eğlenceli olacağını biliyordu.

Buzlu sudan büyük bir yudum aldı, viski olmasını diledi.

"Orada..." Xochi başladı, sonra durakladı ve tabağını kenara itti, ifadesi sert ve mesafeliydi. "Bir ölüm. Küçük kardeşimiz Atlix."

Dean onu hissettiği bariz acıdan kurtarmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti ama doğru kelimeleri bulamadı. Sadece elindeki sığ kesiğe baktı, kendini garip ve işe yaramaz hissediyordu.

"Ailemizdeki erkek çocuklar avlanmaz," diye devam etti Xochi. "Atlax on dokuz yaşındaydı, UNAM'da öğrenciydi. Ailemizin üniversiteye giden ilk ve tek . Çok zeki bir çocuktı, bilgisayarları severdi. Video oyunu tasarımcısı olmak istiyordu. Bizler gerçek canavarlarla savaşıyor yoksulluk içinde yaşarken, onun hayali canavarları öldürerek milyonlar kazanacağı konusunda hep şakalaşırdık.

"Böyle bir şey hiç olmadı. Kaçırıldı ve öldürüldü. Bu bir intikamdı. *Xolotl*'un çocukları, Güney Meksika'ya özgü köpek başlı korkunç yaratıklar, gece onun için geldiler. Teo tarafından işkence edilen kendilerinden birinin intikamını almak istediler." Yaralı ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. "O sırada bir av için uzaktaydım. Elimden geldiğince hızlı eve koştum ama çok geç kalmıştım. Onu kurtaramadım.

"Teo'nun sorumsuz davranışları ve gelişigüzel öldürmeleri nedeniyle, aile büyükleri onun yerine beni aile reisi olarak kabul etme kararı aldılar. Ancak tören yapılamadan Teo aile tapınağına girdi ve kutsal bıçak *Itztlilantl*'ı çaldı. Kardeşimiz hala hayatta olsaydı bile, bu kutsala saygısızlık asla affedilemezdi."

Dean onun öldürülen kardeşi hakkında konuşurken ağzından kaçırıldığı her türlü duygunun ya da kırılganlığın hızla gömüldüğünü, haklı bir öfkenin çabuk kuruyan çimentosunun altına gizlendiğini gördü.

"Doğru, tamam," dedi Sam. "Teo'nun Yuma'da ne işi var?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedi Xochi. "Belki de Sınır Gezgini'mizin peşindedir çünkü zor ve eşsiz bir avı avlamanın zorluğunu yaşamak istiyordur. Belki de beni yenmek, zaferimi kendine mal etmek ve hâlâ daha iyi bir avcı olduğunu göstermek istiyordur."

"Peki o gittikten sonra Brewer'a ne yaptın?" Dean sordu.

Onlara anlattı. Dean birdenbire artık o kadar aç hissetmiyordu.

"Yani Brewer'ın hafızasında hissettiğin bu garip kopukluğun bir tür psikolojik engel olduğunu mu düşünüyorsun?" Sam sordu.

"Belki," diye yanıtladı Xochi. "Ya da belki sahiplik."

"Sahip olmak mı?" Dean hamburgerini yere bıraktı. "İblisler gibi mi?"

"Hayır," dedi Xochi. "Bundan çok daha incelikli. Huehuecoyotl'un yalan söylemediğini düşünmeye başlıyorum. Bence burada daha büyük bir güç iş başında olabilir. Büyük bir şey."

"Peki bir sonraki adım ne?" Sam protein salatasından arta kalanları verimli bir şekilde mideye indirirken sordu.

Xochi, "Sınır Gezgini kavgamızda yaralandı," dedi. "Gücünü toparlaması birkaç gün sürebilir.

Bu arada son adam Porcayo'ya gitmeliyiz. Onu takip edelim. Onun hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenelim ve bu işin arkasında kimin olduğunu anlamamızı sağlayacak başka ipuçları bulabilecek miyiz bakalım."

"Yine nerede o?" Dean sordu.

"Fullerton, Kaliforniya," diye yanıtladı Sam.

Dean hesabı ödemek için elini kaldırarak, "Tamam," dedi. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Bir şey daha var," dedi ve Dean'e dönüp sırtarak ona sahte bir pis bakış attı. "FBI ajanıymışız gibi davrandığın zamanlarda bana *Selena*'nın adını mı vermiştin?"

"O anda oradaydım," dedi. "Aklıma gelen ilk şey buydu."

"Hey," dedi Sam. "Crockett ve Tubbs'tan daha iyi." "*Pendejo!*"

Dean'in koluna bir yumruk attı. "Bu mızımızdan nefret ediyorum.

Sürtük. Bir dahaki sefere isim düşünmeme izin ver."

YEDİ

Dean o gece neon tabelasında "THE PRICKLY PAIR" yazan tuhaf bir motele girdiklerinde kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Tabelanın altında kocaman, bariz bir şekilde fallik bir kaktüse sarılmış, kareli bikinili, büyük memeli bir kadın kovboy resmi vardı. Dean dekorunda hiç kaktüs olmayan bir motelde kalacakları günü iple çekiyordu.

Xochi bisikletini Impala'nın arkasına çekti ve tabelanın altına park etti.

"Tamam," dedi Sam, küçük ofise doğru ilerlerken. "İki oda, değil mi?"

Xochi kaskını çıkardı ve başını salladı. "Ben iyiyim," dedi. "Bir battaniyem var."

"Ne?" Dean sordu. "Dışarıda mı uyuyacaksın? Yerde mi? Boş ver onu. Sana bir oda tutacağız."

"Tabii kardeşimle aynı yatağı paylaşmak istemiyorsan?" Sam sırtarak ekledi.

"Sam," dedi Dean. "Kes şunu."

"Benim yatağımı kullanabilirsin," dedi Sam.

"İçinde sen varken mi yoksa mı?" Xochi kaşlarını kaldırarak sordu.

"Seçim senin," dedi Sam. "Ama eğer içinde olmamı istiyorsan, uyumak için olmayacak. Ben uyumam."

"Kendi odamı tercih ederim," dedi patentli sırtışılarından biriyle. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi Sam. "Teşekkür..." Cüzdanını çıkardı ve çalıntı bir kredi kartını göstererek üzerindeki ismi okudu. "Duane Swierczynski."

Sam ofise gitti. Dean Impala'ya yaslanmıştı, kendini hâlâ yorgun ve biraz da dengesiz hissediyordu. Bu dövüş onu gerçekten çok yormuştu ve bir önceki gecenin etkilerinin hâlâ sürdüğünü fark etti. Teo'nun taş bıçağının sağ elinde açtığı kesik, soğuk parmaklarını açıp kapatırken zonkluyor, diğer eliyle bileğine masaj yapıyordu. Açıklanamayacak kadar garip bir his, sanki başka birine dokunuyormuş gibi.

"Dean," dedi Xochi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi sağ elini sıkıca yumruk yaparak. "Sadece yorgunum, sanırım."

Sam, üzerinde 202 ve 203 numaralı oda numaraları bulunan büyük plastik kaktüslere iliştirilmiş iki anahtarla döndü.

"Üst katta," dedi Sam. Kaktüs anahtarlıklardan birini Xochi'ye uzattı. "Sen 03'ü al, biz 02'yi alacağız."

Sam ve Xochi önden giderken Dean de arkalarından takip etti. Dean, Xochi'nin dar deri pantolonunun içinde, silah kemerinin kayışları kışının cömert kıvrımlarının hemen altında kenetlenmiş halde merdivenleri çıkarken izlerken terlemeye başladı ve o kadar sersemlemiş hissediyordu ki en tepeye kadar çıkamayacağını düşündü. Xochi'nin kesinlikle muhteşem bir götü vardı ama dünyadaki hiçbir göt bu kadar güzel değildi. Onun nesi vardı böyle?

Tepeye ulaştı ve metal korkuluklara tutunarak durakladı. Halsizlik, baş dönmesi hissi geldiği gibi hızla geçti ve

silkeleyip odalarına doğru yola koyuldular.

"İyi geceler, çocuklar," Xochi dedi, anahtarlama açık onu oda. "Yarın, Fullerton."

"Tamam," dedi Sam, kapılarını açarak. Kapıyı açık tuttu. "Dean, geliyor musun?"

Dean tozlu park yerine bakarak, "Bir dakika içinde," dedi. Sam Dean'e bir bakış fırlattı.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?" Dean dedi ki.

"Hemen geliyorum." "Tamam," dedi Sam. Kapıyı kapattı.

Dean parmaklıklara yaslandı. Kaba, soyulmuş boya onun dokunuşuyla döküldü. Xochi'nin odasının kapalı kapısına baktı. Kapıyı çalmayı düşündü ama yapmadı.

Gerçekten de harika bir avcıydı, şimdiye kadar gördüklerinin en iyilerinden biriydi. Çok zarif, çok sezgisel, baskı altında tamamen soğukkanlı. Birlikte iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyorlardı. Tango dansçıları gibi. Sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi. Adamın bir av partnerinde isteyebileceği her şey ve daha fazlası kızdaydı ve aralarındaki kimyayı görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Ki bu gerçekten de dünyada ihtiyacı olan son şeydi. Xochi'yle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğünde Lisa'yı düşünmesi, onu verandasında tek başına dururken, Impala'nın dikiz aynasında küçülürken görmesi de yardımcı olmuyordu. Ona kendisinden ve Ben'den uzak durmasını söylediğinde sesindeki taş gibi kesinliği. Sam'in söylediklerini düşündü. Elbette hayatına devam etmişti, değil mi? Neden devam etmesin ki? O neden devam etmesin?

Xochi'yle yatmasını mazur göstermek için zihin jimnastiği yaptığını fark ettiğinde, kendini bir topuk gibi hissetti. Lisa ve Ben ile geçirdiği bir yıl, hayatında Xochi ile yattığı tek zamandı.

gerçekten mutluydu. Ve burada, güzel kalçalı bir hatunu becererek suçluluk duymadan bir gece geçirebilmek için bunu rasyonalize etmeye çalışıyordu.

Belli ki cevap bir içkiydi. Onu ısırın köpeğin tüyleri. Bu, hayatındaki pek çok sorunun cevabı olmaya başlamıştı ama umursamayacak kadar yıpranmıştı.

Oda 202'nin kapı koluna uzandı ve baş dönmesi onu ayağa kaldıracak kadar sert bir şekilde bastırdı. Kapı kolu, hızla giden bir trenin penceresinden görünen manzara gibi parmaklarından uzaklaşıyor gibiydi. Sam'in adını söylemiş olabilirdi, ya da belki de sadece aklından geçirmişti.

SEKİZ

Sonrasında bildiği tek şey, sarkık bir motel odası yatağında sırt üstü yattığı ve Teksas eyaleti şeklindeki büyük kahverengi su lekesine baktığı oldu. Sam sol tarafında, Xochi ise sağ tarafında duruyordu. Xochi iki eliyle Sam'in sağ bileğini tutuyordu. Güzel ve ölümcül derecede ciddi görünüyordu.

"Dean," dedi. "Neden bana bir doktor tarafından kesildiğini söylemedin?"

Itztlitlantl'?"

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Kız kardeşinin bıçağını mı diyorsun?"

"Bu onun bıçağı değil," dedi Xochi. "Doğru olan *benim* ."

"Tamam, her neyse," dedi Sam. "Şu anda aile dramın umurumda değil, sadece Dean'in nesi olduğunu söyle. Zehirlendi mi?"

"Daha da kötüsü," dedi Xochi. "O bıçak büyük büyükanne'nin büyük büyükanne'sinin büyük büyükannesi tarafından yapıldı," dedi. "Öldürülmüş bir *Tzitzimitl*'in, bir Yıldız İblisi'nin dışından oyulmuş. Bunlar obsidyen ısırıklarıyla ruhları kesip biçebilen son derece güçlü yaratıklardır. Bu nedenle Ruh Yiyenler olarak da bilinirler.

"*Itztlitlantl* hayaletlere ve diğer canlılara karşı mükemmel bir silahtır. huzursuz ruhlar. Ayrıca bizim haydut Sınır Gezgin'i'ni de

sorun. Ama yaşıyan bir insanı keserse. Bıçak sadece elini kesmedi Dean. Ruhunu da kesti."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Dean.

"Keşke olsaydım," dedi. "Ruhun yaralı ve iyileştirilmesi gerekiyor."

"Harika," dedi Sam. "Bu şeyle kesilen ben olamazdım."

Xochi okunamayan bir ifadeyle Sam'e baktı. Dean onun kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu ama ne düşündüğünü tahmin edemiyordu.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Dean. "Sen ruhuma birkaç dikiş atarken bana ısırmam için bir sopa mı vereceksin?"

"Sizin için hiçbir şey yapamam," dedi. "Ben *curandera* değilim." "Tamam öyleyse..." Dean kaşlarını çatı. "Şimdi ne olacak?"

"Ruhun ölecek."

"Ölmek mi?" Dean Xochi'den Sam'e baktı ve tekrar geri döndü. "Vay canına, ne demek *ölmek*?"

"O kadar da kötü değil," dedi Sam. "Bir ruha sahip olmamak. Benimki olmadan gayet iyiyim."

"Anlamıyorsun," dedi Xochi Sam'e. "Ruhun bedeninde değil ama hâlâ yaşıyor. Hala canlı. Eğer ruh ölürse, beden akılsızca hareket eden, çürüyen bir ceset olarak kalır."

"Bir zombi mi?" Dean doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. "*Yaşayan Ölülerin Geces*'ne gidip beynini yemeye çalışacağımı mı söylüyorsun?"

"Beynimizi yemeye çalışmayacaksınız, hayır," dedi. "Ancak ruh öldüğünde ya da *Tzitzimimeh*'lerden biri tarafından yutulduğunda, canlanan beden diğer yaşıyan ruhlara çekilir. Umutsuz bir çabayla canlı eti saplantılı bir şekilde çiğneyecek ve pençeleyecektir.

bir pervanenin ampule akılsızca vurması gibi, içindeki ruha ulaşır."

"Harika," dedi Dean. "Ne kadar zamanım var?"

"Küçük bir kesik," diye yanıtladı Xochi. "On iki, belki de yirmi dört saat." Yüz ifadesi ciddiydi. Dean midesinin bulandığını hissetti. Başını kaldırıp kardeşine baktı.

"Sammy, bunun bana olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Dean kardeşinin kolunu kavradı. "Eğer iş o noktaya gelirse, bakacaksın, değil mi?"

"Elbette," dedi Sam. "Ben bakarım."

"Buna bu kadar çabuk cevap vermemen gerekiyordu," dedi Dean. "Özür dilerim," diye karşılık verdi Sam.

"Yani bu kadar mı?" dedi Dean. "Burada oturup Romero'nun çıkmasını bekleyeceğiz, böylece Dexter çürümüş beynime bir kapak takıp beni acılarımdan kurtaracak, öyle mi?"

"Biri var," dedi Xochi. "Sana yardım edebilecek biri. Ama bunu yapacak mı bilmiyorum."

Xochi telefonunu çıkardı. Aradı. Dean'e arkasını döndü, onu zaten anlayamasa da alçak sesle konuşuyordu. Konuştuğu dil ne İngilizce ne de İspanyolcaydı.

Dean onun sözlerini anlayamıyordu ama ses tonunu tahmin edebiliyordu. Yalvarmaya başladı, sonra kızdı. Sonra aniden kesildi. Telefona baktı.

"Ee?" Dean sordu.

Yüz ifadesindeki cevapla Dean'e döndü. "Harika," dedi Dean. "B planı?"

"Tekrar deneyeyim," dedi Xochi.

Kapıya gitti ve çekip açarak havalandırma yoluna çıktı. Kapı, anlaşılmaz sözcüklerin bir başka telaşıyla kapandı.

"Ne yapacağız Sam?" Dean sordu.

"Bilmiyorum," dedi Sam. "Cass'e sorabiliriz."

"Eminim çocuk parkında birimiz dayak yediğinde trençkotunun kolunu çekiştirmemizden biraz sıkılmıştır."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Dean içini çekti ve gözlerini kapattı. Baş dönmesi daha da kötüleşti, metalik mide bulantısı boğazının arkasında çalkalanıyordu.

Dean yaralı elinin parmaklarını esneterek, "Hey, dinle Cass," dedi. Soğuk uyuşukluk çizgileri ön koluna doğru ilerliyordu. "Şu anda çok meşgul olduğumu biliyorum, Cennet'teki kaos ve tüm bunlar..."

"Hayır," dedi Castiel, aniden banyo kapısının yanında durmuş, her zamanki gibi buruşuk, tıraşsız ve kederli görünüyordu.

"Ne yok?" Sam sordu.

"Hayır, size yardım edemem," diye cevap verdi melek. "Özür dilerim."

"Buraya kadar sadece yardım edemeyeceğini söylemek için mi geldin?" Dean sağ elinin parmaklarını şakağına bastırdı. "Neden zahmet ettin? Neden her zamanki gibi beni görmezden gelmiyorsun?"

"Seni asla görmezden gelmem Dean," dedi Castiel. "İkinizi de asla görmezden gelmem. Bazen gelebiliyorum, bazen de gelemiyorum."

"Peki neden ona yardım edemiyorsun?" Sam talep etti.

"Sen..." Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Benim yetki alanımın dışındasın."

"Pardon, ne dedin?" Sam bir adım öne çıktı. "Senin yetki alanının dışında mı? Ne zamandan beri meleklerin yargı yetkisi var?"

Castiel, "Burada tamamen farklı bir hükümet sistemiyle karşı karşıyasınız," dedi. "Farklı tanrılar. Karışmaya iznim yok."

"ama, sırf Meksikalı canavarlarla savaşıyoruz diye mi?" Dean doğrulmaya çalışarak konuştu. Bu çaba başını döndürüyordu. "Meksika'da bir milyar Katolik falan olmalı, değil mi?"

"Meksika'da bir milyar iblis var. Aslında Uganda'dan sonra dünyadaki en yüksek iblis-insan oranlarından birine sahipler. Ve eğer o iblislerden biriyle savaşıyor olsaydınız size yardım etmekten mutluluk ama değilsiniz. Karşı karşıya olduğunuz şey tamamen ayrı, bağımsız bir ruhani alemden geliyor. Üst yönetimin diğer tanrılara karşı uzun süredir devam eden bir *laissez-faire* politikası var. Son anlaşmamızın şartlarına göre onlar bizim işimize karışmayacak, biz de onlarınkine karışmayacağız."

"Ama *biz* senin işiniz," dedi Dean. "Ben ve Sam. Öyle değil mi?"

"Lucifer'le karşı karşıya geldiğinizde Aztek tanrıları Kıyameti durdurmana yardım etmek için mi? Başarısız olsaydınız, rahiplerinin ve seçilmiş insanların her biri de yok olacak olsa bile mi?"

"Yani bu mı?" Dean sordu. "Ben yürüyen solucan yemiyim ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok mu?"

"Yeni arkadaşın çok yetenekli," dedi Castiel. "Sam'in dediği gibi, o bir çekiç. Artık onun elindesin."

Xochi o anda kapıdan içeri girdi. Castiel çoktan gitmişti.

"İyi haberler ve kötü haberler," dedi. "Önce kötü haber," dedi Sam.

"Hemen gitmeliyiz," dedi Xochi. "Sınırı geçmek zorundayız, Tijuana'ya. Büyükannem Birleşik Devletler'e gelmeyecek."

Devletler."

"O kadar da kötü değil," dedi Dean. "TJ'ye bir gezi. Birkaç bira içebiliriz. Birkaç striptiz kulübüne bakarız. Belki şu zebra çizgili eşeklerden birinin üzerinde otururken fotoğraf ektiririz."

"Haberler iyi mi?" Sam sordu.

"Büyükannem güçlü bir *curandera*," dedi. "Dean'e yardım edecektir."

NINETEEN

Xochi, sınırın diğer tarafındaki kardeşlerle buluşma sözü vererek yoluna devam etti. Halletmesi gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Dean tartışacak durumda değildi.

Sam Dean'in Impala'ya inmesine yardım etti. Dean de Sam arabayı sürmek istediğinde tartışacak durumda değildi.

Impala uzun çöl kilometrelerini kat ederken Dean sersemlemiş başını cama yasladı. Yasadışı göçmenlere karşı uyarıda bulunan sözsüz bir tabelanın yanından geçtiler. Koşan bir adam, kadın ve çocuktan oluşan üçlü bir siluet.

"Bana bir şey söyle," dedi

Sam, "Ne?" diye sordu.

"Xochi'nin bize kazık atmaya çalışmasından hâlâ endişe duyuyor musun?" Sam sordu.

"Bilmiyorum," dedi Dean. "Yani onun insan olduğundan oldukça eminim. Aynı seviyede gibi görünüyor ama... Sadece bilmiyorum."

Sam'e Xochi hakkında gerçekten ne düşündüğünü söyleyecek değildi. Sonunu asla duyamazdı.

"Sanırım..." Sam başladı, sonra duraksadı. "...Bu avın önemli olduğunu düşünüyorum. Nedenini söyleyemem, sadece biliyorum. Bu sadece Xochi ve Sınır Gezgini ile ilgili değil. Bundan daha büyük bir şey."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce arabayı sürdü.

"Bir şey gerçekten önemli görünmeyeli uzun zaman olmuştu. Ne olursa olsun bunu başarmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Merak etme Sammy," dedi Dean. "Seni henüz terk etmeyeceğim." Bunun doğru olduğunu umuyordu.

Xochi Impala'yı sınırın Amerika tarafındaki San Ysidro'ya park etmelerini önermişti. Dean çok sevdiği arabasından ayrılmaktan nefret ediyordu ama Tijuana sokaklarında soyulması ya da çalınması fikrinden nefret ettiği kadar değil.

İkisi birlikte yaya sınır kapısına giden uzun beton yolda sendeleyerek ilerlerken Sam'e iyice yaslanmak zorunda kaldı.

Kimliklerini kontrol eden sınır muhafızı kalın enseli, iri yarı bir Latin'di ve aldatıcı derecede tembel gülümsemesinde çok fazla beyaz diş vardı. Dean'e sıradan bir bakış attı.

"O iyi mi?" diye sordu gardiyan Sam'e.

"O mu?" Sam Dean'i biraz daha dikleştirdi. "O iyi. Sadece parti öncesi biraz fazla eğleniyordu."

Dekan seçildi yukarı üzerinde ve Ruse hemen ve attı Yaralanmamış yumruğunu havaya kaldırdı.

"DONKEY SHOW!" diye bağırdı en sarhoş . "WOO HOO!!!"

Güvenlik görevlisi başını salladı ve kimlikleri Sam'e geri verdi. "Siz ikiniz dışarıda dikkatli olun," dedi.

Nihayet gümrükten geçmeyi başardıklarında, daha zikzaklı yürüyüş yollarından oluşan bir labirente yönlendirildiler, ancak bu yollar satıcılarla doluydu. Ben'in yaşındaki çocuklar taş gibi sert sakızlar ve şekerler satıyor, yüzleri boyadan yeşil ve kırmızı halkalarla lekeli. Yaşlı kadınlar

Amerikan şirketlerine ait karakterlerin tuhaf, parlak taklit heykellerinin yanında alçıdan azizlerin satılması. Sombrero ve marakas yığınları. Üzerinde beyaz kaplanlar, Julio Iglesias ya da *La Virgen de Guadalupe* bulunan halılar. Şişme hayvanlar ve maskeli güreşçiler şeklinde piñatolar. Dean'ın zayıflamış haliyle sokak satıcılarının arasında yürümek Bataan Ölüm Yürüyüşü gibi geliyordu.

Sevimli bir genç kız koşarak geldi ve Dean'e indirimli jenerik Viagra ve Rogaine reklamı yapan bir broşür uzattı. İki adım sonra başka bir kız Sam'e bir striptiz kulübünün reklamını yapan bir broşür uzattı.

"Burada bize ne anlatmaya çalışıyorlar?" Dean önce kendi broşürüne sonra da Sam'inkine bakarak sordu. "Biliyor musun, bir daha düşündüm de, buna cevap verme."

Sonunda Tijuana caddesine çıktıklarında Dean Xochi'yi hemen fark etti. Görmemesi imkânsızdı.

Dört kapılı 67 model bir Impala'nın direksiyonuna oturmuştu. Kapı sayısı ve Chevrolet fabrikasından kendi aracıyla aynı yıl çıkmış olması iki aracın tek ortak noktasıydı. Bu araba kesilmiş ve kanal açılmıştı, asfalttan yaklaşık yarım inç yüksekte duruyordu. Altın rengi metal pullarla bezenmiş parlak bir haziran böceği yeşiline boyanmıştı. Kaputun üzerinde kaslı bir Aztek savaşçısının şaşkırtıcı derecede şatafatlı bir resmi ve bacaklarından birine dolanmış büyük memeli, çoğunlukla çıplak bir piliç vardı. Yaklaştıklarında Dean arabanın içinin ışıltılı altın rengi vinil ve kireç yeşili sahte kürkle kaplandığını gördü. Jant kapakları elmas gibi parlıyordu.

Xochi onları gördüğünde el salladı, hidrolikleri yumrukladı ve arabanın hoplayıp zıplamasına neden oldu.

"Kurnazca," dedi Sam arka yolcu kapısını açarak çantasını arka koltuğa attı ve Dean'ın de arkasından binmesine yardım etti. "Bu arabada kimse bizi fark etmeyecek." Yolcu koltuğuna, Xochi'nin yanına oturdu.

"Buraların güzel bir araba kullanmak için çok tehlikeli olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Dean. Oturuyor olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden utanıyordu.

Xochi, "Arabanızı kullanmanın tehlikeli olduğunu söyledim," dedi. "Herkes bu arabanın kime ait olduğunu biliyor. Kimse ona dokunmayacak."

"Kimin arabası bu?" Sam sordu.

"Sana söylemiştim," dedi Xochi, arabayı vitese takıp yola çıktı. "Pek çok insan bana iyilik borçlu."

Dean dikkatini arabanın dışındaki manzaraya vermeye çalıştı ama her şey okunaksız tabelalar, hurda arabalar ve taco-cart dumanından oluşan gerçeküstü, sodyum ışıklı bir bulanıklığa dönüşmüş gibiydi. Aztec Impala'nın müthiş, bas ağırlıklı ses sisteminden bir tür eski tarz rock and roll çalıyordu ama şarkı sözleri İspanyolcaydı.

Sam ve Xochi konuşuyor, gülüyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordu. Eli kalbiyle aynı anda zonkluyordu. Göğsü ağırlaşmıştı, her nefesi kurşun gibiydi. Gözlerini kapattığında düşüymüş gibi hissediyordu. Xochi'nin büyükannesinin onu gerçekten iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak etti ve bu işi üstlenmeyi kabul ederek korkunç bir hata yaptığına dair ani bir korkuya kapıldı. Asla telafi edilemeyecek bir hata.

Büyükbabalarının canavarlara işkence ettiği o korkunç hapisaneden ayrıldıktan sonra Sam'le yaptığı tartışmayı düşündü. Elbette Dean iyi bir görüntü çizdi ama ya Sam ruhunu geri almadan önce gerçekten öldüyse? Dean Sam'in ruhunu geri almasını sağlayan tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu.

İnsanlığına bağılı bir kardeş. Dean olmadan Sam pes eder miydi? Kendini duygusuz, vicdansız bir hayata mı teslim edecekti? Dean bunun olmasına izin veremezdi. Bu ölmeyecek kadar inatçı olduğı ilk sefer olmayacaktı. Muhtemelen son da olmayacaktı.

Bir süre sonra, Dean ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, Xochi Aztek Impala'yı ilk bakışta zırhlı bir askeri tesise benzeyen dar bir araba yoluna çekti. Buranın bir motel olduğı ortaya çıktı. Etrafı jiletli tellerle çevriliydi ve otomatik tüfekleri olan siyah SWAT teçhizatlı adamlar tarafından korunuyordu. Xochi'ye kocaman gülümsemelerle el salladılar, Sam ve Dean'e coşkulu başparmak işaretleri verdiler.

"Neredeyiz biz?" Dean .

"Burası bir kadın evi," dedi Xochi. "Burada güvende olacağız."

"Kadınlar evi mi?" Sam bir kaşını kaldırdı. "Genelev mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi.

"Harika," diye yanıtladı Sam.

"Neden bu kadar güvenlik?" Dean sordu. "Kaçak avcılar mı?"

Xochi, "Rekabet çok şiddetli," dedi. "Diğer evler Tia Lupe'ye ölüm tehditleri gönderdi."

"Fahişe Savaşları mı?" Sam şaşkın bir eğlence ifadesiyle Dean'e baktı. "İşte bir reality şov."

Dean, "Artık Kansas'ta değiliz," diye cevap verdi.

Tia Lupe olması gereken bir kadın onları karşılamak için dışarı çıktı. On yıl ve elli kilo önce kötü bir fikir olan pembe bir tayt elbise giyiyordu. Tombul, Fransız manikürlü parmaklarında çok fazla yüzük vardı. Ağartılmış sarı saçları ve kalem inceliğinde *çolak* kaşları vardı.

"N'aber *flaca*?" dedi Xochi camı indirdiğinde. "Beni seksi arkadaşlarınla tanıştır."

"Sam önde," dedi. "Dean arkaya. Çocuklar, bu Tia Lupe."

"Hanımefendi," dedi Sam.

Xochi'ye İspanyolca bir şeyler söyledi, belli ki .

Sonra tekrar İngilizceye geçti.

"*Abuelita*'n 21'de. Garaja çekmeniz yeterli. Oda servisine ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken zili çalmak."

Xochi bir rulo Meksika banknotu çıkardı, birkaç tanesini Lupe'nin eline sıkıştırdı ve dediğini yaptı.

Dean her odanın kendine ait özel bir garajı olduğunu görünce şaşırdı. Bu konuda yorum yaptığında Xochi güldü.

"Böylece karın dışarıda seni ararken arabayı görmeyecek."

Sam Dean'in arka koltuktan inmesine ve bağlantı kapısından geçerek odaya girmesine yardım etti. Dekor çok rüküştü, kırmızı kadife, güller ve altın ışıltılar vardı ama görünürde tek bir kaktüs bile olmadığını fark edince mutlu oldu. Klima on bir dereceye kadar açılmıştı, dışarıdaki boğucu Tijuana yazından sonra et dondurucu bir soğuktu.

Xochi'nin büyükannesi odada onları bekliyordu. Dean ne beklediğinden emin değildi, klişe bir Kızılderili bilge kadın ya da onun gibi bir şey, ama Xochi'nin onu tanıştırdığı kadına hazırlıklı değildi.

"Bu benim büyükannem Toci," dedi. "Hiç İngilizce bilmiyor."

Toci, Dean'in hayalinde canlandırdığı gibi ufak tefekti ama bunun dışında, Dean'in kafasındaki Toci imajından daha fazla uzaklaşmış olamazdı. Morumsu kırmızı dev bir arı kovanı saç modeli vardı, belli ki peruktu ve boyuna on beş santim daha ekliyordu. Baykuş gözlüklerinin arkasında ağır Kleopatra göz makyajı vardı ve sıksa boynundan ve bileklerinden on kiloluk tuhaf, kitschy mücevherler sarkıyordu. Önünde ışıltılı altın bir jaguar kafası olan siyah kadife bir tunik, parlak altın lame tayt ve altın rengi, yüksek topuklu kovboy çizmeleri giymişti.

Xochi'ye alaycı ve küçümseyici bir şeyler söyledi. İspanyolca gibi gelmiyordu. İki kadın hararetli bir şekilde ileri geri konuşurken Dean utanmış bir sessizlik içinde Sam'e yaslandı. Sam başını salladı ve Dean'i yatağa doğru götürdü.

"Dean'e yardım edecek mi mi?" Sam sordu.

Dean kendini yavaşça ve minnetle yatağa bıraktı. Başı dönüyor, kasları zayıflıyor ve titriyordu.

Toci Xochi'ye bir şeyler söyledi, boyalı kaşlarını beklentiyle kaldırarak başını Dean'e doğru eğdi.

Xochi, "Sana canının yanacağını söylememi istedi," dedi. "Dayanabilirim," diye yanıtladı Dean.

Xochi onun cevabını tercüme etti. Toci Dean'i bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başıyla onayladı. Xochi ve Sam'e çeviriye ihtiyaç duymayan bir şey söyledi, bir kışkırtma hareketi ile birlikte.

İkisi de gitmek için döndü. Xochi eli kapı kolundayken durakladı ve omzunun üzerinden Dean'e baktı. Belli ki endişeliydi ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Sam hiç arkasına bakmadı.

Dean acıyla başa çıkabilirdi ama Toci sarhoş bir bekarlığa veda partisindeki gibi kıyafetlerini çekiştirmeye başladığında ne yapacağını bilemedi.

Chippendales gösterisi. Dean onun g  mleğini çıkarmasına engel olmaya   alıştığında kadın onun sağlam eline bir tokat attı ve sert bir şeyler s  yledi. Dean b  y  rken hi   g    l   bir kadın otorite fig  r  ne sahip olmamıştı ve k     k yaşlı bir kadın tarafından y  netilmekle nasıl başa   ıkacağı konusunda hi  bir fikri yoktu. Toci'nin g  mleği almasına izin vermekten başka   aresi yoktu. Ama sonra kemerini     zmeye başladı.

YİRMİ

"Vay canına," dedi. "Bakın bayan, kesik elimde." Kanıt olarak elini kaldırdı. "El! Gördünüz mü? Gerek yok..."

Onu geriye doğru yatağa itti ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi.

"Tamam o zaman," dedi Dean, tavandaki aynalı fayanslara yansıyan kendi mahcup ifadesine bakarak.

Toci botlarının bağcıklarını çözdü ve onları çıkardı, ardından kot pantolonunu tamamen çıkardı. Buruşuk beyaz çoraplarından başka bir şey giymeden yatakta uzanırken Sam ve Xochi'nin odadan çıkmasına gerçekten çok sevinmişti. Dean hayatının bu şekilde sona ereceğini hiç hayal etmemişti. Tijuana'daki bir genelevde, Spinal Tap'teki Janine gibi giyinmiş seksen yaşında bir kadınla çırılçıplak, aletini ölçüp biçiyor ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Odanın bu kadar yoğun klimalı olmamasını diledi.

Toci'yle savaşmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Onu iyileştirmek için ne yapması gerekiyorsa, bir tür mistik antik Aztek prostat muayenesi bile olsa, bunu kabul etmek ve sevmek zorunda kalacaktı. Sanki başka bir seçeneği varmış gibi.

İşe koyulduğunda Dean utanma duygusunu tamamen unuttu. Xochi canının yanacağı konusunda onu uyardığında yalan söylememişti. Yapabileceği tek şey kıpırdamadan durmak ve her ne olursa olsun

Kız gibi oktavlara yükselmekten alıkoyamadığı acı iniltileri.

Yaptığı şey muhtemelen Castiel'in melek boşluğu aramalarından pek de farklı değildi. Ama elini göğsüne yerine, bir şekilde ruhunun yaralı kısmını avucundaki kesikten dışarı çıkarıyordu. Xochi'ye ruhuna dikiş atıp atmayacağını sorduğunda o kadar da uzağa gitmemişti. Ne yazık ki ruhsal anestezi diye bir şey yoktu.

Sonunda durduğunda, uzun, titrek bir nefes verdi ve yaralı elini sıktı. Hâlâ acıyordu ama bu başa çıkabileceği bir acıydı.

Toci, titreyen bedeninin üzerine tüylü kırmızı bir battaniye attı ve daha önceki huysuz tavrı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede yumuşak bir dokunuşla onu yatırdı.

"Teşekkürler," dedi. "Um... *gracias*?"

Göğsünü okşadı ve ona anlamadığı bir şey söyledi, ancak bir yanıt gerektirmiyor gibiydi. Sonra Xochi'ye seslendi.

Xochi çağrıldığı anda içeri girdiğinden, kapının diğer tarafında beklediği belliydi. Kana bulanmış atletini çıkarmış ve üzerinde bir çift seksi kadın silueti olan ve "Arkadaşlarım Tia Lupe'de meşguldü ve bana kalan tek şey bu berbat tişörttü" yazan ucuz bir tişört . Saçları, ilk tanıştıklarında kullandığı uzun ikiz örgülerle geriye doğru toplanmıştı. Çiçek yok. Toci ile aralarında kısa bir konuşma geçti ve sonra yaşlı kadın ikisini yalnız bıraktı.

"Peki prognoz nedir?" Dean sordu. "miyim?"

"Ruhun hâlâ çok hasta ama iyileşiyor." Dean'in halının üzerindeki buruşuk giysi yığınının gördü ve hafif bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bu benim fikrim değildi, inanın bana," dedi.

Cevap vermedi, sadece gözlerinde aynı sert mizahla öylece durdu.

"Ne? Bu da tüm bu iyileştirme büyüünün bir parçası değil mi?" Xochi başını salladı.

"Gerçekten çıplak olmana gerek yok," dedi. "Sanırım sadece vücudunu kontrol etmek istedi."

"Ciddi misin sen?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Şaka yapıyorum. Dar giysiler, iyileşme için ihtiyaç duyacağınız doğal enerji akışını kısıtlar."

"Sana inandığımdan emin değilim," dedi. "Bence siz Aztek piliçleri iyi bir şey yapmıyorsunuz. Hasta, savunmasız bir *gringodan* faydalanmaya çalışıyorsunuz."

"Eğer faydalanmak isteseydim," dedi, "sen güçlü ve sağlıklıyken bunu yapabilecek durumdayım. Yoksa çoktan unuttun mu?"

Dean unutmamıştı.

"Büyükannen geri dönecek mi?" diye sordu.

Xochi, "Sadece biraz daha malzeme almaya gitti," dedi.

"Yakında geri dönecek. Hâlâ iyileşmesi gereken çok şey var."

"Bana bunu söyleme," dedi Dean. "Bir hafta boyunca ilk tur."

"Özür dilerim," dedi Xochi.

Onun gerçekten ciddi olduğunu . Ŗakalarının altında hâlâ endişeliydi.

Dean yaralanmamış eliyle işaret ederek, "Biliyorsun," dedi. "Eğer bir aksiyon filminde olsaydık, yaralarımı şefkatle sardığın sahne bu olurdu. Sonra bir elektro gitar şarkısı başlardı ve ağır çekim bir montajla yatakta yuvarlanırdık."

"Eğer Q, *Kanatlı Yılan*'da olsaydık," diye yanıtladı Xochi, "bu seni *Quetzalcoatl*'a kurban ettiğim sahne olurdu."

"O filmi hiç izlemediğini söylediğini sanıyordum."

Cebinden telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra Dean'e bakacak şekilde çevirdi.

"Merak ettim," dedi.

Telefonun ekranında Aztek rahibi Chrysler Binası'nın tepesinde zavallı bir piçin kalbini sökmek üzereydi.

"Sam haklı," dedi. "Bu film berbat. Bak, bıçağı çok yanlış tutuyor."

Dean güldü, gülüşü zayıf bir öksürüğe dönüştü. Göğsü ağırlaşmıştı, sağ kolu hâlâ kurşuni ve garipti.

"Yani," dedi Dean. "Bu yaralarım ile ilgilenmeyeceğın anlamına mı geliyor?" "Ben harika bir avcıyım," dedi kollarını kavuşturup eğilerek.

sırtını duvara yasladı. "Ama ben berbat bir

hemşireyim." Dean yalnız kalmak istemediğini fark etti.

"O zaman yanıma otur," dedi, yanındaki yatağı . "Konuş benimle."

"Ne hakkında konuşmamı istiyorsun?"

Ayakta durdu, kolları hâlâ çaprazdı. Temkinli.

"Önemli değil," dedi. "Lütfen?"

Yatağın yanına geldi ve kenarına t neyerek oturdu. "En sevdiğin film hangisi?"

"*Los Campeones Justicieros*," dedi. "Mil Máscaras benim çocukluk kahramanımdı."

"Mil her zaman pezevenk bir gardıroba sahipti. Leopar taytıyla canavarlarla savaşacak kadar erkek olan bir adamı sevmelisiniz."

"Bu senin için iyi bir stil olabilir," dedi. "Seni Mexico City'deki en iyi terziyle tanıştırebilirim. Tüm  st düzey *luchadores* için ring kıyafetleri yapıyor."

"Bilmiyorum," dedi. "Mezarın ötesinden gelen ruh emici bir iğren likle karşı karşıya geldiğimde, gelecekteki çocuklarımı korumak için tayttan biraz daha sağlam bir şey istiyorum."

"En sevdiğin film hangisi?" diye sordu. "Bir tanesini seçmek zor," dedi.

"Q değil mi?"

"Hayır," dedi. "Yarın tekrar sorarsanız muhtemelen tamamen farklı bir cevap veririm ama bu gece *The Monster Squad*'ı seçerim. Tüm diyaloglarımı Shane Black'in yazmasını istiyorum. En sevdiğin grup?"

"*Caifanes*."

"Adlarını hiç duymadım," dedi Dean.

"İngiliz Led Zeppelin grubunu da severim."

" yle mi?" Dean gülümsedi. "En sevdiğin Zep şarkısı hangisi?"

"Ramble On," dedi. "Bu şarkının benim için, hayatım için çok fazla anlamı olduğunu hissediyorum. Anlıyor musunuz?"

Ona baktı.

"yok mu? Erkek arkadaşın?" Başını salladı.

"Kız arkadaş mı?"

"Hayır," dedi. "Hiç kimse. Yani, denedim ama..." Tekrar omuz silkti. "Ben de berbat bir eştim."

"Ne oldu?"

"Biliyorsun," dedi. "İşler her zaman gitmez."

Dean bir şey söylemedi. Onun daha fazlasını söylemek istediğini hissedebiliyordu. Bekledi.

"Uzaklaşmaya çalıştım... normal bir insan olmaya." Yaralı ellerine baktı. "Ama bu hayat. Avcılık. Gerçekten iyi olduğum tek şey bu."

Ona anladığını, canını acıtacak kadar iyi anladığını söylemek istedi ama yine kelimeleri bulamadı. Kollarını tekrar kavuşturdu, bedenini ondan uzaklaştırdı. Uzaklaştı, kendini kapattı.

"Belki de kendine daha çok benzeyen birini bulmalısın," dedi.

Kadın ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani seni gerçekten anlayan birini kastediyorum," dedi. "Neler yaşadığınızı. Orada bulunmuş biri. Bilirsiniz, bir kavgada arkanızı kollayacağına güvenebileceğiniz biri."

"Senin gibi biri, belki?" Birazcık gülümsedi. "Dean, erkek arkadaşım olmak ister misin?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Ben sadece..."

"Bu çok güzel bir rüya," dedi. "Savaşçı aşıklar, yan yana , zafer ateşi içinde birlikte ölmek. Ama sen ve ben, birbirimize çok benziyoruz, değil mi? Ve bu hayal ne kadar güzel olursa olsun, senin bunu daha fazla istemediğini biliyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Senin istediğın şeyin aynısını. İkimizin de çocukluğumuzdan beri umutsuzca istediğımız şey. İkimizin de ihtiyaç duyduğu ve asla sahip olamayacağımızdan korktuğumuz şey."

"Evet, nedir o?" Dean cevabı zaten bildiğinden emin olmasına rağmen sordu.

"Bir ev," dedi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. Sanki sorduğu için delirmiş gibi.

Dean'in iyice ve derinlere gömdüğünü sandığı dağınık, acı verici gerçeklere çok yaklaşıyordu. Lisa ve Ben hakkındaki duyguları, ölmüş annesi, Sam ve yoldaki o uzun uykusuz geceler hakkındaki duyguları. Zırhını güçlendirmek için bir şaka yapması gerekiyordu. Konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmek ve daha güvenli sulara geri dönmek için.

Dean, "Tamam, o zaman bütün o şan şöhet olayını unut," dedi. "Karşılıksız, sıradan sekse ne dersin?"

Sadece yarı şaka yapıyordu.

Kadın güldü ama adam gülüşünün altındaki rahatlamayı duyabiliyordu.

Konuyu değıştirmekten en az onun kadar .

"Bu çok hoş olurdu," dedi tekrar ondan uzaklaşarak. "Ama ne kadar kötü yaralandığınızı anladığınızı sanmıyorum. Ruhunu iyileştirmek için enerjini korumalısınız."

Yaralanmamış elini kadının sırtının küçük kısmına koydu parmak uçlarıyla omurganın kanalını takip etti.

"Seninkilerden biraz ödünç verebilirsin," dedi.

Dean'in dokunuşuna karşı sırtını neredeyse fark edilmeyecek kadar dikleştirdi ve Dean'in belki de hayal gördüğünü düşündüğü kadar yumuşak, sözsüz, gırtlaktan gelen bir mırıltı sesi çıkardı.

Toci geri dönmek için o anı seçti, elinde büyük bir dokuma plastik

Çan

ta. Xochi ayağa kalktı ve büyükannesiyile birkaç kelime konuştu.

Büyükannesi

Yaşlı kadın iki litrelik, etiketsiz, eski püskü bir plastik soda şişesi çıkardı ve Xochi'ye uzattı. İçi soda olmayan bir şeyle doluydu. Soluk, sütümsü ve yapışkan bir şey. Xochi şişeyi aldı ve Dean'e baktı. Bakışları ihtiyatlıydı ama Dean orada bir şey gördüğünden neredeyse emindi. Belki bir tür bağlantı. Dean emin olamadan döndü ve odadan çıktı.

Toci başucuna geldi ve çantadan o tuhaf içecekten ikinci bir şişe çıkardı. Plastik kapağı açtı ve dudaklarına götürerek ona anlamadığı bir şey söyledi. İçmekten başka çaresi yoktu. İç ya da giy.

Her neyse, alkolikti. Tadı kaçak içkiye batırılmış çürük armut gibiydi ve hoş olmayan, sümüksü bir dokusu vardı. Şişeyi dudaklarından çektiğinde, şişenin ağzını alt dudağına bağlayan Alien tükürüğüne benzer sümüklü, berrak bir iplikçik vardı. Midesi yavaşça sallanmaya başladı ama alkolün sıcak ve tanıdık yakıcılığı içine yayıldı, omurgasındaki düğümleri gevşetti ve elindeki acıyı dindirdi.

Toci yapışkan sıvının bir kısmını plastik bir kaseye döktü ve içine bir sürü kurutulmuş bitki ve toz ekledi. Dean çok miktarda turuncu kadife çiçeği yaprağını fark etmekten kendini alamadı. Eğer bu işe yararsa, mütevazı küçük çiçek hakkında söylediği kötü her şeyi geri alacağına söz verdi.

İkinci raunt daha da kötüydü, tabii bu mümkünse. Saatlerce sürecektir gibi görünüyordu ve bittiğinde Dean bayılmak üzereydi. Yüzündeki nemin gözyaşı değil de ter olduğunu umuyordu.

Toci çalışırken otlar garip sütlü likrn içinde demleniyor ve ona acı biberli bir koku veriyordu. Dean ona iireceğini düşündü ama onun yerine plastik şişeden bir yudum daha içirdi ve sonra elini ıslatmak için ksedeki suyu kullandı.

zerinde yanan kadınlar, dövmeli eller ve tuhaf semboller gibi çeşitli korkunç tasarımlar bulunan cam tüplerin içindeki birkaç mumu yaktı. Sonra adamın elini kseden çıkardı ve gazlı beze sardı. zerine melodik bir şeyler söyledi ve sonra dönüp onu bu pejmürde odada yalnız bıraktı.

Dean sürüklendi. Lisa'yı hayal etti. Evini.

YİRMİ BİR

Xochi, Sam'i odalarına bağlı garajın dışındaki kaldırımda otururken buldu. Bir grup fahişe ofisin kapısının yanında , Sam'e köpek kulübesindeki çiğ biftek gibi bakıyorlardı. Ancak Sam düşüncelere dalmıştı; onları tamamen görmezden geliyordu.

Xochi onun yanındaki kaldırıma oturdu. Büyükannesinin ona verdiği şişenin kapağını açtı, uzun bir yudum aldı ve sonra Sam'e uzattı. Sam başını salladı ve içti. İlk kez acı biber verilmiş bir bebek gibi komik bir yüz ifadesi takındı.

"Bu şey de ne böyle?" Sam dudaklarını büyük bir yumruğun arkasına silerek sordu.

"*Pulque*," dedi Xochi. "şişeyi bitirmeme yardım et, ben de sana son yudumu akrep şeklinde nasıl tüküreceğini göstereyim."

"Poolkay?" Bir yudum daha aldı. "Biraz garip ama hoşuma ."

"Fermente edilmiş *magueyden* yapılır, çok kalın ve yapışkandır," dedi. "şişenin dibine geldiğinizde, o son yapışkan *lokmayı* yere tükürürsünüz ve eğer *pulque* iyiye tükürüğünüz akrep gibi görünür."

"Buna içirim," dedi Sam, bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi Xochi'ye geri uzattı.

Derin derin içti ve karmakarışık düşüncelerini düzenlemeye çalıştı.

"Sam," dedi. "Bunu sana söyleyebileceğimi ve kötü bir tepki vermeyeceğini biliyorum ama birbirimizi anladığımızdan emin olmam gerekiyor."

"Tamam," dedi Sam. "Ateş et."

Xochi, "Kardeşinin başına gelenler benim suçum," dedi. "Beni korumaya çalıştığı için kesildi. Bunun için özür dilerim." Durakladı. Şişeyi uzattı. "O tehlikeyi atlatmış değil. Hâlâ başaramama ihtimali var."

"Biliyorum," dedi Sam. İçti. Tepki vermedi.

"O iyi bir avcı," dedi. "Onun yanında dövüşmeyi seviyorum. Eğer bu gece ölürse, bunun sorumluluğunu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım."

Dean'in dokunuşunu hâlâ omurgasının tabanında hissedebiliyordu. Şişeyi almak için elini uzattı. Sam şişeyi ona geri uzattı. Bir yudum aldı.

"Sormam gereken şey şu," dedi. "Sam, kardeşine ne olursa olsun bu savaşta hâlâ benimle misin? Çünkü Dean'in başarmasını istiyorum... bizimle birlikte savaşmasını... ama sana *ihtiyacım* var.

Anlıyor musun? Eğer o ölürse, sen ve ben bunu hala yapabiliriz. Ama sen olmadan..." "Sorun değil," dedi tereddüt etmeden. "Ben .
Ne olursa olsun

ne."

"Teşekkür ," dedi.

İkisi birkaç dakika boyunca sessizce içtiler. Fahişelerin sigaralarını paylaşmalarını ve müşterileri dolandırmalarını izlediler. Genç olanlardan birinin şansı yaver gitti. Xochi onun çakırkeyif Amerikalı avını odalardan birine yönlendirmesini ve daha kapının kilidini açmadan utanmadan cüzdanını almasını izledi.

" bir his?" diye sordu Xochi. "Bir ruha sahip olmamak mı?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye Sam. "Yani, bir şeylerin eksik olduğunu söyleyebilirim. Kardeşimin ölebileceği fikrinin beni üzmesi gerektiğini biliyorum ama üzülmiyorum. Çünkü sen ve ben bu avın üstesinden onsuz da gelebiliriz." Ona baktı, sonra uzaklaştı. "Mesele şu ki, hissetmem gereken bir şey, önemli bir şey olduğunu bildiğimde, onu kafamın içinde yalnız bırakamıyorum. Ne olduğundan emin olmasam bile, onu düşünmeye devam ediyorum. Daireler çizerek düşünüyorum. Sanki..." Şişenin sütlü içeriğini döndürdü, bir yudum daha almadan önce bir süre boşluğa baktı. "Bu çekilmiş bir dişe sahip olmak gibi. Eskiden olduğu yere dilinizle dokunmadan duramıyorsunuz. İlk döndüğümde çok daha kötüydü. Ama şimdi... Sanırım o deliğe alışmaya başladım. Bazen böyle daha iyi olduğumu düşünüyorum."

Pulkayı Xochi'ye geri uzattı ve Xochi onun gözlerine baktı, Dean'in gözleri gibi yeşil ama düz ve cansız gözlerdi bunlar. Birden kendini bir canavar gibi hissetti.

Sam'in yaşadığı şey korkunçtu, sadece hayal edebileceği eşsiz ve derin bir işkenceydi ve bir kez bile onun için nasıl bir şey olduğunu düşünme zahmetine girmemişti. Bunca zaman koca *gringoya* yararlı bir araçtan başka bir şey olarak bakmamıştı. İmgelemlerinin sunduğu bulmacanın bir parçası. Zaferi için kritik olacağını bildiği bir silah. ruhuna sahipti ya da yaşadığı onca şeyden sonra geriye ne kadar parçalanmış parça kalmış olursa olsun, yine de burada tıpkı Sam gibi düşünüyordu. Bedeli ne olursa olsun sadece bu savaşı kazanmayı düşünüyordu. Ama bu çocuk ruhu olmadan geçirdiği her gün, giderek daha az insan oluyordu. Onunla avlanarak vakit kaybetmemeliydi.

ruhunu geri almak için savaşıyor. O delikte çok rahat önce.

"Hayır," dedi ve şişeyi ona uzattı. "Bu şekilde daha iyi değilsin. Şimdi, bu av için belki, ama uzun vadede değil."

"Hikâyenin tamamını bilmiyorsun," dedi Sam. "nedenlerim var." İçti. Dudaklarını sildi. "Bak, bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Bilmen gereken tek şey, bu işi seninle birlikte sonuna kadar götüreceğim. Bana güvenebilirsin."

Xochi başını salladı. Buna itiraz etmeyecekti.

"Biliyor musun," dedi Sam şişeyi geri uzatırken. "Sana sormak istediğim bir şey var. Bir süredir beni rahatsız eden bir şey."

Xochi içti ve detaylandırmasını bekledi.

"Bu bıçak kız ," dedi. "Dean'i kesen bıçak.

Sınır gezginimizi öldürebileceğini mi söylüyorsunuz?" "Evet," dedi.

"Peki neden kullanmadı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani aşısı vardı, neden onu kullanmadı?" Xochi kaşlarını çattı.

"Dean onu durdurdu," dedi. "Sonra Sınır Gezgini o yapamadan karşıya geçti..."

"Hayır." Sam başını salladı. "Dean onun peşinden sadece sana o dirseği fırlattığında gitti ama ondan önce de bolca zamanı vardı. Sanırım o şeyi öldürmek istemedi."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Sen söyle."

Xochi şişeden kalın, yapışkan bir yudum daha aldı, ancak oluşabilecek her türlü rahat sarhoşluk, dikenli, cevapsız sorular tarafından hızla yakıldı.

Teo sadece Sınır Gezgini'yle mi oynuyordu, yoksa yaptıklarının arkasında daha kötü bir şey mi vardı? En başta neden oradaydı? Tüm bunların içinde nasıl bir yeri vardı?

Birkaç dakika daha sessizce birlikte içtiler. Şişe neredeyse boşalmıştı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Sam birden. "Neden bütün bunları unutup bir odaya çıkmıyoruz?" Ona doğru eğildi ve kocaman bir pençesini kalçasına koydu. "Bana istediğin her şeyi yapmana izin vereceğim. Ne istersen. Ruhsuz olmanın iyi tarafı." İçti. Gülümsedi. "Çekingenlik yok."

"Biliyorsun, kardeşin de bu gece onunla sevişmemi istedi."

"Evet, şey," dedi Sam, çenesini eğip kaşlarını kaldırarak. "Ben daha büyüğüm."

Güldü. Şişeyi aldı. "Hayır, teşekkür Sam," dedi.

"Tamam," dedi elini bacağından çekip avuçlarını göstererek. "Ondan hoşlanıyorsun. Anlıyorum. Her neyse, adil olmak gerekirse, onun buna benden çok daha fazla ihtiyacı var."

"Ondan hoşlanmıyorum" dedi. "Ben sadece... Şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Dostum," dedi gözlerini devirerek. "Siz ikiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

Sam ayağa kalktı ve cebinden cüzdanını çıkarıp birkaç Amerikan banknotu aldıktan sonra cüzdanı Xochi'ye uzattı.

"Şunu benim için tutar mısın?" dedi. "Oda servisinden sipariş vereceğim."

Ofisin yanındaki bir grup fahişeye doğru yürüdü. Xochi onun lise İspanyolcasıyla onlarla iletişim kurmaya eğlenerek izledi. Haklıydı, gerektiğinde derdini anlatabiliyordu. Her iki kolunda da birer tane olmak üzere en güzel kızlardan ikisiyle oradan uzaklaştı.

Xochi şişedeki son *sulu içkiyi* de emdi ve yapışkan tortuları botlarının arasındaki çimentoya tükürdü. Ortaya çıkan leke pek akrebe benzemiyordu. Daha çok dikenli bir kelebeğe benziyordu.

Dean'i kontrol etmeyi düşündü ama buna gerek olmadığını biliyordu. Toci onun yanındaydı ve ya başaracaktı ya da başaramayacaktı. Xochi'nin etrafta dikilip çıplak göğsüne bakması iyileşme sürecini hızlandırmayacaktı.

Teo'yu düşündü. Sam'in söylediklerini. Huehuecoyotl'un söylediklerini. Gerçekten neyle karşı karşıya olduklarını bir kez daha merak etti.

YİRMİ İKİ

Dean uyandığında ilk gördüğü şey Xochi'nin boynunun arkası oldu. O bölgede dövme yoktu, sadece pürüzsüz kahverengi bir ten ve saç örgüsünden kurtulmuş birkaç tutam siyah saç vardı. O tuhaf likörden sadece birkaç yudum almıştı ama eğer bir şekilde Xochi'yle birlikte olmayı başarmışsa ve hiçbir şey hatırlamıyorsa çok kızacaktı.

Durumu daha ayrıntılı bir şekilde inceleyen Dean, kadının tamamen giyinik olduğunu ve sırtı ona dönük bir şekilde yorganın üstünde uyuduğunu gördü. Yatay mambo yaptıktan sonra uykuya dalmadan önce tekrar giyinme zahmetine girmiş olması pek olası değildi.

Onu uyandırmak için uzandı ve parmaklarıyla dövmeli kolunu okşadı.

Saldırgan bir çingiraklı yılanın hızıyla tepki verdi, adamın bileğini yakaladı ve diğer elinde sustalı bıçak açık halde ona doğru yuvarlandı.

"Günaydın," dedi Dean. "Kahve?"

Onu bıraktı, bıçağı kapattı ve utangaç bir ifadeyle baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım biraz gerginim. Sen nasıl hissediyorsun?"

İç envanterini çıkarmak için bir an durakladı. Sargılı elini açıp kapattı. Kendini iyi hissediyordu. Aslında aylardır olmadığı kadar iyi.

"Tamam, sanırım," dedi.

"Güzel," dedi Sam. Dean odanın uzak tarafındaki pelüş kırmızı sandalyede sessizce oturan kardeşini fark etmemişti bile. "Dodge'dan çıkmalı ve Sınır Gezgini'ni Fullerton'a kadar geçmeliyiz."

"Hâlâ bizimle olmana sevindim Dean," dedi Xochi, ondan uzaklaşıp oturdu ve kollarını başının üzerine uzattı. "Toci ruhunun çok güçlü olduğunu söyledi. Neredeyse bir kadınıninki kadar güçlü."

Dean güldü.

"Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Xochi ayağa kalktı, botlarını giyerken boynunu yuvarlayarak gerginliğini gidermeye çalıştı. Sam de çantasını omzuna atarak ayağa kalktı. Dizüstü bilgisayar çoktan toparlanmış ve yola çıkmaya hazırды.

Dean tüylü battaniyeyi çıplak göğsüne bastırarak bir süre öylece yattı ve halının üzerindeki giysilerinin içten dışa doğru dağılmış haline baktı.

"Um... Ben daha iyi..." Elini kıyafetlerinin yönüne doğru salladı. "Bilirsin işte."

"Ne?" Xochi sordu. "Utangaç mısın? Sadece yaşlı kadınların seni çıplak görmesine mi izin veriyorsun?"

Kadın kıs kıs güldü ve adam hızlı bir karşılık veremedi ondan sözünü kesti.

"Arabada bekliyor olacağız," dedi.

Xochi onları yaya sınır kapısına geri bıraktı ve Fullerton'da buluşacaklarına söz verdi. Dean kesin bir buluşma yeri belirlemesi için baskı yaptığıında reddetti. Onları bulacağını söyledi.

ABD'ye geri dönmek, çıkmaktan çok daha büyük bir meseleydi. Uyuşturucu koklayan köpekler hat boyunca yürüyordu. Adamlar

Lastik eldivenler ve mizahtan yoksun çatık kaşlarla Sam'in dizüstü bilgisayar çantasını yaklaşık yarım saat boyunca aradılar. Dean ilk kez şüpheli bir şey yapmamıştı ama yine de endişeli hissediyor ve onu gözaltına almak için bir neden bulacaklarına inanıyordu. Kendisi ya da kardeşi Latin görünümlü olsalardı bunun ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyordu.

Sonunda Amerikan topraklarına geri döndüklerinde Dean kendi arabasını gördüğü için o kadar mutluydu ki neredeyse kaputu öpecekti.

"Sence başka bir Impala'ya bindiğimizi anlayabilir mi?" Dean direksiyona geçerken Sam şaka yaptı.

"Onu dinleme bebeğim," dedi Dean, ön paneli okşayarak. "Yemin ederim, o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arabayı bile ben kullanmadım, gerçekten."

Fullerton'a yolculuk oldukça olaysızdı. Daha çok göçmen aile tabelalarının ve dev bir çift silikon memeye benzeyen bir tür garip enerji santralinin yanından geçtiler. Trafik çok , neredeyse hiç yoktu. Yemek ve kahve için mola verdiklerinde bile Porcayo'nun evine rekor bir sürede varmışlardı.

Fullerton banliyödeydi ve dikkat çekmiyordu. Porcayo sıradan bir sokakta sıradan bir evde yaşıyordu. Tanık koruma mahallesi gibi bir yerdi. Ayrıldığıınız anda unuttuğunuz türden bir yer.

Dean hedefin birkaç ev aşağısındaki kaldırıma yanaşarak, "Tamam," dedi. "Elimizde ne var?"

"José Ibarita Porcayo," diye okudu Sam dizüstü bilgisayarının ekranından. "Kırk dokuz yaşında. Gündüzleri HandyMart'ta, bir nalbur dükkanında çalışıyor. Geceleri bir ofis binasının güvenliği. Bir ilkokul öğretmeni olan Irma Diaz Porcayo ile yirmi bir yıldır evli,

Altı ay önce ölene kadar. Kanser. Sadece bir çocuk. Bir kızı, Claudia, on beş yaşında. Evlat edinilmiş gibi görünüyor."

"*On beş* mi dedin?" Dean kaşlarını kaldırdı ve dizüstü bilgisayarın ekranına bakmak için koltuğa doğru eğildi.

"Tam olarak on beş yıl dokuz ay," dedi Sam. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Terk edilmiş kız bebek," Dean dedi. "Yaşı dokuz ay. Annem asla bulamadı."

"Arkadaşlarıyla birlikte tecavüz edip öldürdükleri kadının kızını gerçekten evlat edindiğini mi düşünüyorsunuz?"

"görünüyor, değil mi?" Dean sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

"Evlat edinme kayıtları konusunda ne bulabileceğime bakacağım," dedi Sam, tuşlar tıkırdıyordu. "Sen eve göz kulak ol."

Dean her gün o kızla yaşamanın Porcayo için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Onu kendi çocuğu gibi yetiştirmek. Ona her baktığında annesini görüyor muydu?

Sonra, sanki Dean'in spekülasyonları tarafından çağrılmış gibi, genç bir kız caddede yürümeye başladı. Kısa boylu ve biraz tombuldu, Hot Topic'in bebek yarasası gibiydi. Saçında pastel boya kırmızısı çizgiler vardı. Ağır ve acemi bir elle sürülmüş çok fazla göz kalemi. Alt dudağında çelik bir halka. Siyah dar kot pantolon ve önünde sevimli, karikatürize bir kafatası olan kırmızı-siyah çizgili tişört. Emily the Strange sırt çantası. Kollarını sıkıca kavuşturmuş, zorbaların dikkatini çekmemeye çalışan birinin gergin ve temkinli vücut diliyle omuzlarını içe doğru kıvrarak yürüyordu. Dean onun Claudia olduğundan oldukça emindi ve hedef eve dönüp ön kapıyı sarkan yarasalar, boncuklar ve büyük gözlü Japon anime figürleriyle dolu bir zincirdeki anahtarla açtığında şüpheleri doğrulandı.

Sam saatine bakarak, "Saat daha 11:30," dedi. "Okulda olması gerekmiyor mu?"

"Dersi kesmek olabilir mi?" Dean önerdi.

Sam, "Muhtemelen onunla konuşmalıyız," dedi.

Dean, "Belli ki kapıyı kırıp yüzüne silah dayayamayız," dedi.

Xochi'nin nerede olduğunu ve ortaya çıkmasının ne kadar süreceğini merak ederek sokağa baktı. Onun etrafta olmasına bu kadar çabuk alışmış olması garipti. Daha iki gün önce onun insan olduğundan bile emin olmaması mümkün görünmüyordu.

"Sence biliyor mudur?" Sam sordu.

"Annesinin cinayeti hakkında mı?" Dean başını salladı. "Asla olmaz. Ve bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacağım." Sam konuşmadan sözünü kesti. "Sen de olmayacaksın. Bu konuda bana güven. Kesinlikle mecbur kalmadıkça oraya gitmeyiz."

"Bir şey daha var," dedi Sam. "Sınır Gezgini'nin az önce Brewer'ın dairesinde ortaya çıktığını unutmayın. Saldırmadan önce onu sokakta yürürken göreceğiz. O evin içinde bir şeyler olduğunu fark ettiğimizde çok geç kalmış oluruz."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Dean. "İçeri girip yatak odasındaki dolaba bir ördek körlüğü mü kuracağız?"

"Bence HandyMart'a gitmeliyiz," diye cevap verdi Sam. "Babamla biraz sohbet edelim."

YİRMİ ÜÇ

HandyMart, tavanına kadar kontrplak ve PVC boru yığınlarının yığılı olduğu kavernöz, geniş bir depoydu. Bir tarafta, uzun bacaklı genç narenciye ağaçları ve dikenli pembe-kırmızı begonvillerle dolu çitle çevrili açık bahçe merkezi. Banyo armatürleri, dolap düzenleyicileri ve şimdiye kadar icat edilmiş her şekil ve boyutta vidadan oluşan koridorlar. Sıcak talaş ve taze boya gibi kokuyordu.

Porcayo'yu bulmak için koridorları aramaları yaklaşık yirmi dakika sürdü. Sonunda onu aydınlatma armatürleri bölümünde, bir eli rafta, yüzü onlara dönük bir halde buldular. Kalın, dalgalı siyah saçları ve koyu kahverengi bir teni vardı. Yaklaşık 1.80 boylarında, tıknaz ve kaslı bir yapısı vardı. Düzgünce ütülenmiş haki pantolon ve yeşil HandyMart polo tişörtünün yanı sıra üzerinde adı ve "Size Hizmet Etmekten Mutluluk Duyarız!" yazan gülen yüzlü bir düğme bulunan neşeli sarı bir önlük giyyordu.

"Affedersiniz," dedi Dean.

Porcayo irkilerek onlara döndü. Dean adamın ağladığını gördü. Kare çeneli, yakışıklı yüzü kederden buruşmuş ve çirkinleşmişti, koyu renk gözleri kan çanağı ve hamdı. Titreyen elini dudaklarına bastırdı. Dean yaşlı adam için anında rahatsız ve utanmış hissetti.

"HandyMart'a hoş geldiniz," dedi Porcayo, sesi hafifçe çatlayarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dean adamın acı çeken yüzündeki yoğun duygular karşısında bir an ne yapacağını şaşırdı ama Sam soğukkanlı ve telaşsız bir şekilde hemen araya girdi.

"Bay Porcayo," dedi Sam, rozeti elinde. "Ben Özel Ajan Kolchak. Ortağım Ajan Summers. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Bu Claudia'yla mı ilgili?" Porcayo sordu. "O iyi bir kız, gerçekten. Çok şey yaşadı. Annesini kaybetmek..." Sam ve Dean birbirlerine baktılar.

"Şey," dedi Dean. "Hem öyle hem değil. Ama bunu gerçekten özel olarak konuşmalıyız."

Porcayo uzun, titrek bir nefes aldı. Dudaklarını tekrar sildi.

"Evet, tamam," dedi.

Kardeşleri umumi tuvaletlerin yakınındaki küçük, pis bir dinlenme odasına götürdü. Tozlu asma tavan ve aşınmış muşamba. Birkaç ezik metal katlanır sandalye ile ucuz bir kart masası. Odanın uzak tarafında bir çift otomat vardı; biri genel, markasız meşrubatlarla, diğeri ise iştah açıcı olmayan, fosilleşmiş atıştırmalıklarla doluydu. Duvara cıvatalanmış statik bir televizyon, küçük çocukları deviren kedi ve köpeklerin kötü aydınlatılmış ev video kliplerini içeren bir tür hayvan şovu oynatıyordu. Dean, HandyMart'ın kurumsal efendilerinin çalışanlarının mola vermemesini tercih ettikleri hissine kapıldı.

"Neden size kızınız hakkında soru sormak istediğimizi düşündünüz?" Sam sordu.

"Porcayo bir süre televizyon ekranına, sonra da yıpranmış iş botlarının burunlarına baktı. "Okuldan kaçma, hırsızlık ve iki hafta önce kamu malına zarar verme olayı. Karım..." Sertçe yutkundu. "Tekrar hastalandığında... Claudia yaramazlık yapmaya başladı. Karım Irma her zaman Claudia'ya karşı çok yumuşak olduğumu, onu yeterince disipline etmediğimi söylerdi. Haklıydı, biliyorum. Ama şimdi, Irma'nın gidişyle..." Ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı. "Artık ne yapacağımı bilemiyorum."

Dean adamın tekrar yıkılacağını düşündü. Dean onun için üzülmekten kendini alamadı ve kendine Porcayo ve arkadaşlarının Claudia'nın gerçek annesine yaptıklarını hatırlatmak zorunda kaldı. Görünüşe göre Sam'in hatırlatılmaya ihtiyacı yoktu.

"Bu hırsızlık değil," dedi Sam. "Bu tecavüzle ilgili. Tecavüz ve cinayet."

Porcayo sanki Sam ona tokat atmış gibi sendeledi. Kendini tutmak için katlanır sandalyelerden birinin arkasına tutundu ve sonra yavaşça koltuğa oturdu.

"Haberleri gördüm," dedi Porcayo. "Hepsi ölmüş. Keene, Himes ve Brewer." Nasırlı ellerine kan lekesi varmış gibi baktı. "Bu o, değil mi?"

"Evet," dedi Sam.

"Ve şimdi de benim için geliyor."

"Korkarım öyle."

Porcayo başını ellerinin arasına aldı.

Dean bu sefer direksiyona Sam'in geçmesinden son derece memnundu. Bu kadar sempatik olmaması gerektiğini biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Ne de olsa Porcayo gerçekten bir şekilde ele geçirilmişse ve hareketlerini kontrol edemiyorsa, olanlar için suçlanamazdı.

o gece olmuştı. Ayrıca yaptıklarını telafi etmek için çok uğraşmış, çocuğu yanına almış ve kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. Onu her gün, işlediği tarifsiz suçun yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısı olarak yanında tutmuştu. O olmasaydı, kim bilir o bebeğe ne olurdu.

"Bakın, Bay Porcayo," dedi Sam. "Size yardım edebiliriz ama..."

Porcayo önlüğünün cebinden turuncu plastik bir maket bıçağı çıkardı ve bıçağı parmak uçlarıyla açtı.

"Oha," dedi Dean, Porcayo ön kolunun içini yarmadan önce bileğini tutarak. "Tamam, şimdi sakın ol."

"Bırakın beni!" Porcayo tısladı, Dean'e karşı mücadele etti ve sandalyeyi tekmeledi.

"Sakin ol, José," dedi Dean. "Sana José diyebilir miyim?" Dean Porcayo'nun ilk adını yumuşak bir sesle tekrarlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Lütfen, José, sadece dinle. Sana yardım etmek için buradayız. Sen ve Claudia, tamam mı?"

Orantısız büyüklükte saçları ve büyük altın halka küpeleri olan minyon bir Latin, cep telefonuyla mesajlaşırken kapıyı omzuyla iterek açtı. Porcayo ile aynı şekilde giyinmişti; haki pantolon, polo tişört ve sarı HandyMart önlüğü, ama bir şekilde kıyafetini kışkırtıcı ve ultra kadınsı göstermeyi başarmıştı. Kapının önünde bir an durakladı, başparmakları küçük klavyede uçuşuyor ve gözleri ekrana dikilmişti. Başını kaldırıp Dean ve Porcayo'yu gördüğünde, başlarının üzerinde tuttukları makasla donup kalmışlardı, geniş ve komik bir iki adım attı ve geriye doğru kapıya çarptı.

Sam ona rozet taktı.

"Resmi bir iş," dedi Sam. "Sizden dışarı çıkmanızı istemek zorundayım hanımefendi."

Bir an öylece Sam'e baktı, aşırı parlak dudakları gevşekçe aralanmıştı.

"Um," dedi sonunda. "Evet, tamam. Ben... sonra gelirim."

Kapıdan geri geri çıktı, inanmayan gözlerini Dean ve Porcayo'dan ayırmadı.

O gidince Porcayo maket bıçağını bıraktı ve gürültüyle muşambaya çarpmasına izin verdi. Sam düşen sandalyeyi aldı ve dik konuma getirdi. Dean tutuşunu hafifletti ve Porcayo'yu sandalyeye geri götürdü. Porcayo omuzları çökmüş, umutsuz ve yenilmiş bir halde oturdu. Ağlamadı. Orada öylece oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordu.

"Kimse bana José demez," dedi, sesi donuk bir monotonlukta. "Annem hariç."

"Peki sana ne diyorlar?" Dean sordu.

"Joey," dedi.

"Beni dinle Joey," dedi Sam. "Eğer onu durduracaksak, 18 Nisan 1995 gecesi gerçekte neler olduğu hakkında bize her şeyi anlatman gerekiyor."

Porcayo, "Bak dostum, ben de oradaydım," dedi. "Ve ben bile gerçekte ne olduğundan emin değilim."

Dean ve Sam ona baskı yapmadılar, sadece devam etmesini beklediler.

Porcayo, "Bunun benim hatam olmadığını söyleyip işin içinden sıyrılmaya çalışmıyorum," dedi. "Ama o gece dördümüze bir şey oldu. Açıklayamadığım bir şey. On beş yıldır her gece bunu kafamda tekrar tekrar yaşıyorum. Anlamaya çalışıyorum. Yani, ben melek değilim. Büyürken başım belaya girdi. Kavgalar, o tür şeyler. Ama hayatım boyunca bir kadına asla zarar vermedim. Asla."

Ayağa kalktı ve gazoz makinesine doğru yürüdü. Birkaç bozuk para attı ve bir kutu kola çıkardı. Açtı ve bir yudum aldı. Tekrar oturmadı.

"Babam evden ayrılmadan önce anneme vururdu." Elindeki konserveye baktı, sanki beslenme bilgisi son derece etkileyiciymiş gibi. "Annemi o kadar çok incitti ki başka çocuk sahibi olamadı. Ben onun tek oğluydum ve bana her gün asla onun gibi olmayacağıma dair yemin ettirirdi. İçimde çok fazla öfke var, tıpkı onun öfkesi gibi. Bu benim kanımda var ve eğer dikkatli olmazsam onun gibi olabileceğimi biliyorum. Bu yüzden ne olursa olsun bu öfkeyi asla bir kadından çıkarmayacağım. Irma'yla tanışmadan önce, delirip bir şeyler fırlatan ve beni tokatlayan bir hatunla çıkıyordum. Bir keresinde koluma kalem saplamıştı. Ona hiçbir şey yapmadım, sadece uzaklaştım. Arkadaşlarım bu yüzden yıllarca benimle dalga geçti ama sözüm benim için bu kadar önemliydi. Bu kadar önemli bir sözün nasıl olup da ortada hiçbir neden yokken camdan uçup gittiğini anlamıyorum. O zavallı kadın bana hiçbir şey yapmadı. Sadece kaçmaya çalışıyordu."

"Saldırı sırasında herhangi bir noktada," dedi Sam, "vücudunuzun kontrolünün sizde olmadığını hissettiniz mi?"

"Evet," dedi Porcayo. "Ben de aynen böyle hissettim. Durmaya, hatta başımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama yapamadım. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum ama..."

Dean, "Sana inanıyoruz Joey," dedi.

"Saldırıdan sonra ne olduğu hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Sam sordu.

"Biz..." Porcayo tekrar dudaklarını sildi. "Onu orada öylece bıraktık. O noktada hepimiz bedenlerimiz üzerinde kontrol sahibiydik ama. Biz yapmadık

Onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Hepimiz olanlardan o kadar utandık ki öylece çekip gittik. Bu hâlâ aklımdan çıkmıyor."

Sodayı bitirdi. Kutuyu ezdi.

"Gruptaki diğer tüm göçmenleri topladıktan sonra onun yanına geri döndüm. Olanlardan dolayı kendimi çok kötü hissettim ve ona yardım etmek için geri döndüm. O gitmişti. Ölmüş demek , gitmişti, sanki hiç orada olmamış gibiydi. İşte o zaman bir bebek ağlaması duydum. Claudia'yı o zaman buldum."

"Karım çocuk sahibi olamıyordu. Henüz yirmi üç yaşındayken rahim ağzı kanseri nedeniyle histerektomi olmak zorunda kaldı ve hiçbir erkeğin onunla evlenmek istemeyeceğini düşündü. Ama o çok akıllı ve çok güzeldi. O meleğimdi, başıma gelen en iyi şeydi. Benim gibi bir adamın hak ettiğinden çok daha iyiydi." Tıkandı ve bir an duraklamak zorunda kaldı. "Claudia'yı evlat edinmek için evrakları eve getirdiğimde çok mutlu oldu. Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İkisi de hiç bilmedi. Onlara annesinin sınırı geçmeye çalışırken öldüğünü söyledim."

Dean'e baktı. "Claudia tehlikede mi?"

"Belki de," dedi Dean. "Gerçekten bilmemize imkân yok. Ben öyle düşünmüyorum ama bu şeyi yakalayana kadar akrabalarının ya da arkadaşlarının yanında kalmasının iyi bir fikir olacağını da düşünüyorum."

"Gerçekten onu durdurabileceğini düşünüyor musun?" Porcayo sordu. "Deneyeceğiz," dedi Sam.

YİRMİ DÖRT

Dean, Porcayo'nun köhne, küçük mavi Toyota'sını sıradan eve kadar takip ederken Sam de yaşlı adamın kaçmadığından emin olmak için Porcayo'nun yanına gitti. Toyota garaja girerken Dean Impala'yı park etti, Xochi'nin tüfek çantasını omzuna attı ve sonra arabadan indi.

Dean kapıya yöneldiğinde Sam çoktan kapıyı açmıştı.

Porcayo onun yanında durdu.

"Claudia burada mı?" Dean tüfek çantasını Sam'e uzatarak sordu. Porcayo başını salladı.

"Hâlâ okulda."

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum," dedi Dean. "Ama yaklaşık bir saat önce eve geldiğini gördük."

Porcayo kaşlarını çatı. Cebinden bir cep telefonu çıkardı. Aradı. Bekledim.

"Hangi cehennemdesin?" dedi telefona. "Bu mesajı alır almaz beni arasan iyi edersin..." Bir an tereddüt etti. "Kızgın değilim, *mija*. Sadece lütfen ara, tamam mı?"

Aramayı sonlandırdı ve telefona baktı, gözlerinden yine yaşlar süzülüyordu. Parmak eklemleriyle gözyaşlarını sildi ve onların saldırısına karşı dişlerini sıkı. Telefonu kaldırdı, sıkıca kavradı.

Yumruğunu sıktı ve bir an için atacakmış gibi göründü ama atmadı.

"Eğer ona bir şey olursa," dedi. "Benim yüzümden..."

"Neden içeri girmiyoruz?" dedi Dean.

"Evet, elbette," dedi Porcayo. "Elbette."

Evin dışı sıradan ve dikkat çekici değildi ama iç dekoru ilginç ve renkliydi. Romantik eski film afişlerinin ve büyüleyici halk sanatının merhum eşi tarafından seçildiği Dean için acı verici bir şekilde açıktı. Küçük, komik tahta hayvanların hepsi tozlu, üzgün ve bakımsızdı. Sehpanın üzerinde, boş bir kahve fincanı ve ciltsiz bir aşk romanının yanında bir çift gösterişli kırmızı kadın okuma gözlüğü duruyordu. Dean bunun Porcayo'nun kitabı olmadığından emindi. Ya da Claudia'nın. Oda bir tapınak gibiydi.

"Size bir şey getireyim mi?" Porcayo sordu. "Bira mı?" "Evet," dedi Dean. "Bu harika olur."

Porcayo onları kirli bulaşıklar, paket servis kapları ve bira kutularıyla dolu büyük bir mutfığa götürdü.

"Bu kadar dağınık olduğu için özür dilerim," dedi Porcayo. "Claudia'ya arada bir buraları temizlemesini söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor."

Omuz silkti ve buzdolabını açtı. İçinde kalan tek şey olan altılı Budweiser paketini çıkardı. Bir kutuyu Dean'e, birini Sam'e verdi ve bir tane de kendine aldı, sonra kalan üç kutuya yer açmak için tezgâhın üzerindeki döküntülerden bazılarını kenara itti.

"Peki ya sen?" Sam bulaşık yığınına işaret ederek sordu. "Kolların mı kırık? Musluk kullanmayı bilmiyor musun?"

Sam'e şaşkın bir küçümseme ifadesiyle baktı, sanki Sam psişik güçlerini kullanarak tabakları havaya kaldırmasını önermişti.

Dean kutusunu kırdı ve köpüklü bir lokma emdi.

"Biliyorsun," dedi. "Burada, bu evde olmamız gerektiğini gerçekten düşünmüyorum. Muhtemelen Sınır Gezgini'ni masum ailelerle dolu bir mahallede ortaya çıkması için cesaretlendirmemeliyiz. Ya o kamyon dolusu göçmenle yaptığı gibi kaçarsa? Ya Claudia eve gelirse?"

"Haklısın," dedi Porcayo. "Bunun olmasına izin veremezdim." "Tamam," dedi Sam. "Peki nereye gitmeliyiz?"

Porcayo, "Santa Ana'da bir ofis binasında gece güvenliğinde çalışıyorum," dedi. "Temizlik ekibi eve gittikten sonra ertesi sabah sekize kadar bina boş oluyor."

"Saat kaçta başlıyorsun?"

"On."

"Dostum," dedi Dean. "Sen hiç uyumaz mısın?"

Porcayo alaycı bir ifadeyle başını salladı.

"Pek sayılmaz. İki iş arasında kestirmeye çalışıyorum ama kabuslar görüyorum."

Sam saatine baktı.

"Saat on mu?" dedi. "Bu çok geç. Hemen bir yere gitmeliyiz."

"Çöle gidebiliriz," diye önerdi Dean. "Sınırgezenlerin çölde ortaya çıkma olasılığı daha yüksek değil mi?"

"Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi Sam.

"Dinleyin çocuklar," dedi Porcayo. "Yalnız gitmemem gerektiğine emin misiniz?"

Yani, beni istiyor, değil mi? Neden beni almasına izin vermiyorsun?"

"Bu çok asilce," dedi Dean. "Ama senin peşini bırakıp bırakmayacağını bilmenin ve bir sonraki kurbanını takip etmenin hiçbir yolu yok. Bu onu ortadan kaldırmak için son şansımız olabilir. Belki yaptığın şey için ölmeyi hak ettiğini düşünüyorsun ama o kamyonadaki zavallı insanlar başlarına gelenleri hak etmediler. Bu yaratık tamamen kontrolden çıkmış durumda ve onu durdurmamız gerekiyor."

Porcayo başını eğdi ve elindeki dokunulmamış birayı tezgâhın üzerine bıraktı.

"Anlıyorum, ama..." diye başladı.

Oturma odasından küçük bir ses geldi. Sanki bir şey düşmüş ve halının üzerine inmiş gibi bir gümbürtü.

"Kediniz var mı?" Sam sordu.

Porcayo başını salladı.

Dean Porcayo'nun önüne geçti ve elini oturma odasına açılan kapının çerçevesine koydu. Parlak çizgili kanepenin koltuk minderlerinde birbirine paralel dört büyük yarık vardı ve beyaz tüylü dolgu kabarmıştı. Ciltsiz aşk romanı yere düşmüştü.

YİRMİ BEŞ

"Hadi ama," dedi Dean. "Birkaç dakika daha bekleyemez misin?"

Kanepenin arkasından bir el uzandı, örümcek bacaklarını andıran çok sayıda uzun kıllı parmak kanepenin arkasını kavradı. Sonra başka bir el, bu ilkinе garip bir şekilde benzemiyordu. Bir canlıdan çok Impala'nın motoruna benzeyen alçak, gürleyen bir hırıltı vardı. Dean bu sesi kemiklerinde hissedebiliyordu ve kollarındaki tüyler sanki havada serbestçe dolaşan bir elektrik yükü varmış gibi aniden diken diken oldu.

"Dean," dedi Sam tüfek çantasının fermuarını açıp ağır Atzec silahlarından birini ona uzatarak.

"Xochi hangi cehennemde?" Dean silahı alarak sordu.

"Burada değil tabii ki," dedi Sam. "Başka bir fikrin var mı?"

"Özür dilerim," dedi Porcayo, Dean'in önüne geçip oturma odasının kapısından içeri girerek. İspanyolca bir şeyler daha söyledi, sesi duygusal ve özür diler gibiydi.

Borderwalker kanepenin arkasına sıçradı, bir akbaba gibi tünedi, çıplak pençeli ayakları mindere gömüldü. Çoğunlukla insana benziyordu ama kadavraya benziyordu ve eklemleri anormaldi. Uzuvları asimetrikti ve yamalı yılan pullarıyla kaplıydı. Gözleri mat, siyah ve korkunçtu. Dean ilk kez Ojon'un dövmesini fark etti.

bahsetmişti: cılız boynunun sol tarafında dantelli siyah bir kelebek. Başka bir mürekkebi varmış gibi görünmüyordu. Uzun, kemikli çenesi çenesine doğru düştü ve artık tanıdık gelen çığlığı odada yankılandı.

Dean Xochi'nin Borderwalker'ın insan ruhuyla duygusal bağ kurmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Normal silahlara karşı nasıl savunmasız hale getirileceğini. Porcayo'nun yanına geldi.

"Onu dinle," dedi Dean. "O kızınızın hayatını kurtardı."

Başını meraklı bir hayvan gibi eğerek Dean'e baktı. Tekrar çığlık attı ve yüzü önce bir çakalın yüzüne dönüştü, sonra eriyerek boş göz çukurlarının etrafına yapışmış birkaç parça kurumuş etle bir köpek kafatasına dönüştü.

Porcayo, "İngilizce anladığını sanmıyorum," dedi.

Dean, Porcayo'ya, "O zaman ona İspanyolca söyle," dedi. "Ona Claudia'yı ne kadar çok sevdiğini söyle."

Porcayo Sınır Gezgini'ne bir adım daha yaklaştı, elleri avuçlarının içindeydi, yumuşak ve sakin bir sesle İspanyolca konuşuyordu. Bu sırada Sam, Aztek Louisville Slugger'ı alçakta ve sallamaya hazır bir şekilde tutarak yavaşça odanın çevresinde dolaşıyordu.

Sınır Gezgini'nin yüzü tekrar insana dönüştü ama ifadesizdi, yüz hatları soğuk ve durgundu. Kıvrıkcık saçları kirli tüylerle doluydu. Dean'in Porcayo'nun ona ulaşip ulaşmadığını bilmesine imkân yoktu. Dean'in elleri terliyor, Aztek silahının ahşap kabzasını tutarken kayganlaşıyordu.

Porcayo bir adım daha attı, şimdi Sınır Gezgini'ne bir metreden daha yakındı. Kolayca üzerine atlayıp onu parçalara ayırabilirdi.

ama o bir kayaydı, tamamen korkusuzdu. HandyMart'ın dinlenme odasında bileklerini kesmeye çalışan o kırık adamdan tamamen farklı biriydi. Sanki tüm hayatı bu ana kadar gelmişti. Sınır Gezgini öne doğru eğildi, yüzü yine bir kafatasına dönüştü ve uzun pençelerini kendi göğsüne geçirip derisini yırtarak göğüs kafesini bir kitap gibi açarken uzun bir akbaba boynu üzerinde dönmeye başladı. İçinde derin, imkânsız bir delik, dipsiz bir kuyu, ateş karıncalarıyla dolu kaygan kırmızı duvarlar vardı. O deliğe bakmak Dean'e bir gökdelenin tepesinden aşağı bakıyormuş gibi hissettirdi. İçine düşmek üzere olduğundan anlaşılmaz bir şekilde emindi ve düşmemek için bir şeye tutunma dürtüsüne karşı koyması gerekiyordu. Tam o sırada ön kapı açıldı.

"Baba?"

Claudia bir elinde anahtarlar, diğerinde mavi ahududulu bir Slurpee ile kapıda duruyordu.

Sınır Gezgini'nin iskelet halindeki köpek kafası Claudia'nın sesini duyunca döndü. Sınır Gezgini kızını gördüğünde, tüm canavarlığı yağmur suyu gibi akıp gitti ve arkasında tozlu bir kot pantolon ve siyah bir sweatshirt giymiş sıradan bir insan kadın bıraktı. Sıradan bir elini Claudia'ya doğru uzattı. Dean Claudia'nın gözlerindeki şaşkın tanıma ışığını görebiliyordu.

"Anne?" Claudia fısıldadı.

Sam elinde obsidyen çivili silahıyla Sınır Gezgini'nin hemen yanındaydı ve başını kesmek için silahını kaldırmıştı. Claudia onun ne yapmak üzere olduğunu gördü.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Claudia elindeki Slurpee'yi bırakıp gerçek annesine doğru koştu ve bedenini Sınır Gezgini ile Sam'in arasına attı. Sam

hıçkırarak ağlayan gence çarpmamak için son saniyede vuruşunu kontrol etmek zorunda kaldı.

Bir an için kimse ne yapacağını bilememiş gibiydi. Dean kendi silahını kaldırmıştı ama onunla ne yapacağını bilmiyordu. Claudia'nın annesinin yaşamasına neden izin veremeyeceklerini anlaması için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama hiçbir kelime bulamadı. O anda, kendisinin de nedenini bildiğinden emin değildi.

Sonra Dean bir silah sesi duydu. Yemin etti ve sese doğru döndü, silahı hazırды. Büyük resim penceresindeki kurşun deliğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Tekrar Sınır Gezgini'ne döndüğünde Porcayo'nun ona doğru eğri büğrü, sendeleyerek bir adım attığını gördü. Porcayo'nun sağ gözünün hemen üzerinde kusursuz, kansız bir delik vardı. Şaşırmış ve biraz da kafası karışmış görünüyordu, sanki uzaktaki bir radyoda çalan şarkının adını hatırlamaya çalışıyordu. Sarhoş gibi tökezleyerek bir adım daha attı ve sonra haliya düştü.

Dean tepki veremedi çok kalibreli bir silah sesi daha duyuldu ve ardından bir şey pencereye çarptı. Dean refleks olarak uçan camdan geriye sıçradı ve hayretle o şeyin bir kadın olduğunu gördü. Uzun mesafe koşucularının zayıf, sinirli yapısına sahip, uzun bacaklı bir esmerdi. Üzerinde lime lime olmuş ince bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı.

Hemen çömeldi, gözleri kocaman açılmıştı ve saçları kırık cam parçalarıyla parlıyordu.

"Vay canına, iyi misin?" Sam ona bir adım daha yaklaşarak sordu.

Sam'e doğru tısladı, ağzındaki kanlı köpek dişlerini gösterdi ve atladı. Hamle yaparken, Sam'e doğru

Sam'le temas ettiğinde artık insan değil, hırlayan devasa bir panterdi. Ağır Aztek silahı yakın dövüş için hantaldı ve Sam canavarla öfkeyle boğuşuyor, onu düzgün bir vuruş yapabilecek kadar geriye itmeye çalışıyordu.

"Bu da ne..." Dean söylemeyi başardı ama Xochi'nin pencerenin kırık çerçevesi içinde belirmesiyle yarıda kesildi.

"Dean," diye bağırdı. "Silver!"

Saçlarında yine kadife çiçekleri vardı ve her iki elinde de birer tabanca vardı, biriyle ateş ederken aynı anda diğerini Dean'e fırlatıyordu. Dean'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Xochi'nin atışı panter kadının göğsüne isabet etmişti ve kadın düşerken yer değiştirdi. Haliya çarptığında tekrar insan olmuştu. Xochi ayağa kalktı ve düşen şekil değiştirenin kafasına etkili bir çift vuruş yaptı, ancak arkasından hızla gelen üç kadın daha vardı, hepsi de dönüşümün çeşitli aşamalarındaydı. İkisinin silahı vardı ve koşarken kardeşlere ateş ediyorlardı.

Dean korunmak için büyük bir kitaplığı itti ve arkasındaki haliya çarptı. Şekil değiştirenlerden birini Xochi'nin tabancasıyla vururken bir diğeri yuvarlanıp kanepenin arkasına daldı. Sınır Gezgini bu garip istilaya aniden ve şiddetli bir şekilde tepki verdi, Claudia'nın kucağından kurtuldu ve binlerce akrep kuyruğu çıkardı, yüzü uluyan bir çukura doğru yarıldı.

"Sam," diye bağırdı Dean. "Claudia!"

Sam çoktan Claudia'yı arkasından iterek panter kadınlardan birine Aztek silahını doğrultmuştu bile. Çığlık atan şekil değiştiren sehpaye düşerek onu ikiye ayırdı. Dean şarjördeki son gümüş mermiyle onun işini bitirdi.

"Dışarı!" diye seslendi Xochi'ye, boş silahı onun görebileceği bir yere kaldırarak.

Ceplerinden birinden sözsüzce ikinci bir şarjör çıkardı ve Dean'e fırlattı. Dean boş şarjörü bırakıp dolu şarjörü havada yakaladı ve üçüncü panter kadına ateş etmek için tam zamanında yerine oturttu. O sırada iki şekil değiştiren daha kavgaya katılmıştı, biri Sam'in peşinden giderken diğeri boş pencere çerçevesinin arkasında Dean ve Xochi'ye ateş ediyordu. Bu sırada Sınır Gezgini Porcayo'nun cesedine saldırıyor, akli başında olmayan, mantıksız bir öfkeyle çığlık atıyordu.

Xochi odanın öbür ucuna, devrilmiş kitaplığın arkasına daldı, Dean'in yanındaki duvara yaslandı ve kendi kullanılmış dergisini değiştirdi.

"Seni gördüğüme sevindim Dean," dedi.

"Sen de," dedi Dean. "Ama senin küçük arkadaşların kim?"

Borderwalker değiller, değil mi?"

"*Nagual*," dedi Xochi. "Teo'ya yardım ediyorlar ama nedenini bilmiyorum."

"Peki bu küçük partinin konuk listesinde başka kimler var?" Dean sordu. "Belki Drakula ya da Kara Göl'den Gelen Yaratık? Ya da Hitler'e ne dersiniz? Çünkü sizi bilmem ama bence bu partinin birkaç canavara daha ihtiyacı var."

"Şey..." Xochi başladı.

İşte o zaman Teo kırık resim penceresinden içeri girdi.

YİRMİ ALTI

Sonra olanlar Dean'in başını döndürecek kadar hızlı oldu.

Teo Sınır Gezgini'nin sırtına sıçradı ama obsidyen bıçağıyla ona vurmak yerine, parlayan mavi iplikçiklere dönüşen ve kıvranan Sınır Gezgini'ni bir örümcek ağı gibi saran hızlı bir sözcükler dizisi söyledi.

Üstlerindeki tavan aç bir gırtlak gibi yarıldı ve Teo ile Sınır Gezgini ona doğru düştüler, imkansız bir şekilde yukarıya, boşluğa doğru spiral çizdiler. Gök gürültüsü gibi, sonik bir patlama gibi bir ses duyuldu ve ikisi de yok oldu. Kalan iki şekil değiştiren hızlı bir dönüş yaparak geyiğe dönüştü ve kırık pencereden dışarı çıktı.

Birkaç kalp atışı boyunca, üç avcı daha sonra ne olacağını görmek için beklerken odada sadece sessizlik vardı. Hiçbir şey olmadı.

"Az önce ne oldu öyle?" Sam ön kolundaki birkaç kötü pençe izini kontrol ederek sordu. Buruşuk kırmızı bir masa örtüsü kaptı ve kanayan yaraların üzerine bastırdı.

"Teo Sınır Gezgini'ni eyerledi," dedi Xochi. "Onu dünyalar arasındaki Sınır Bölgesi'ne açılan kapıdan geçirdi."

Dean kaşlarını çatarak "Tamam," dedi ve Xochi'nin tabancasını ona geri verdi. "Neden?"

Xochi her iki tabancayı da kılıfına sokarak, "Bilmiyorum," dedi. "Ama şunu biliyorum. Sınır Gezgini'nin insanları ve nesneleri taşıma gücü iki . Ayrıca öteki dünyalardan Sınır Ülkesi'ne ve bizim dünyamıza da bir şeyler getirebilir. Bence Teo kadim ve korkunç bir şeyi serbest bırakmayı planlıyor olabilir. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."

Dean Sam'e, "Bu iş çok zor," dedi. "Onun yerine itfaiyeci olalım."

Sam başını sallayarak güldü.

"Claudia nerede?" Xochi sordu.

Onu bir sehpanın altına büzülmüş, dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış ve gözlerini kapatmış halde buldular.

"İyi misin?" Xochi Claudia'ya elini uzatarak nazikçe sordu.

"Dokunma bana," diye verdi kız.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Xochi. "Şimdi."

Claudia ağlamaya başladı, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Xochi başını kaldırıp Dean'e baktı. Claudia'yı rahatlatmak için sessizce bir şeyler yapmasını istediğini görebiliyordu ama yaralılara bakma konusunda ondan daha iyi değildi. Dean kendini hiçbir zaman yara öpen bir tip olarak görmemişti. Normalde Dean bu tür bir duygusal bakım için Sam'e güvenirdi ama şu anki ruhsuz haliyle kardeşi bu konuda işe yaramazdan da beterdi.

"Dinle evlat," diye başladı Dean, garip bir şekilde Claudia' yanına diz çökerek. Claudia kollarını ona doladı ve göğsüne yaslanarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Evet, şey..." Beceriksizce sırtını sıvazladı ve Xochi'ye baktı. Xochi ona cesaret verici bir başparmak işareti yaptı. "Tamam, bakalım,

Hadi seni buradan çıkaralım."

Adam yavaşça ayağa kalktı ve Sam de onunla birlikte ayağa kalktı, boğuluyormuş gibi ona yapıştı. Xochi ve Sam kırık pencere çerçevesine doğru gittiler, Xochi Dean'e takip etmesi için el salladı. Dean Claudia'yı kollarına aldı ve eskiden evi olan enkazın, yıkıntının ve kanlı katliamın içinden geçirdi.

Impala'ya vardığında, kolları hıçkıran genç kızla doluydu, bir an öylece durdu, cebinden anahtarları almak için onu bırakamadı.

"Ben ," dedi Xochi. "Anahtarların nerede?"

"Evet," dedi Dean. "Bak, kişisel bir şey değil ama arabamı başkalarının kullanmasından hoşlanmıyorum."

Dean uzaktan siren seslerini duyabiliyordu.

Xochi kaşlarını , "Kucağınızda onunla araba kullanmayı planlamıyorsanız," dedi, "bu politikanızı değiştirseniz iyi olur."

Dean kundaklanmış kolunu kaldırıp omuz silkmış olan Sam'e baktı. Bu değiş tokuştan yardım edemeyecek kadar eğlendiği belliydi.

Dean sonunda, "Sağ ön cep," dedi. "Ama müzik setine dokunma."

Xochi'nin cebine uzanabilmesi için Claudia'yı kollarında biraz daha yukarı kaldırdı ve bunun ne kadar garip ve rahatsız edici hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı.

Xochi Impala'nın kapılarını açtı ve Dean Claudia'yı arka koltuğa oturtmaya çalıştı ama Claudia paniklemiş bir çaresizlikle ona sarıldı ve Dean'in onunla birlikte arka koltuğa geçmekten başka çaresi kalmadı. Sam ön yolcu koltuğuna oturdu ve Xochi direksiyonun arkasına geçti.

Xochi Impala'yı hızlandırdı ve vitesle takarak kaldırımdan uzaklaştı. Dean yola bakma ve Xochi'ye sürüşü hakkında ders verme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Bir süre sonra Claudia yavaşça gevşemeye başladı ve Dean'i ölümüne kavrayışını hafifletti. Dean yere baktı ve gömleğinin ön kısmının akan göz kaleminden siyah lekelerle lekelendiğini gördü.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı.

"Olur muydun?" diye sordu.

"İnanın bana, ben de o geçtim," dedi.

Tombul yanaklarından akan siyah makyajı, dar ve şüpheli gözleriyle ona bakıyordu.

Dean ona, "Anne ve babamı bu tür bir eylem yüzünden kaybettim," dedi.

"Ne?" Claudia gözlerini kaçırdı, gözyaşları yeniden kabarmaya başlamıştı. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?"

"Sadece söylüyorum," dedi Dean ona. "Sana ve ailene ne olacağını her zaman seçemezsin ama nasıl tepki vereceğini . Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ya seni yiyip bitirmesine izin verirsin ya da ne olursa olsun savaşmaya devam edersin. Ben savaşmaya devam etmeyi seçtim. Şimdi seçim yapma sırası sizde."

Dean sözlerinin ona ulaştığını görebiliyordu ama aynı zamanda başka bir talihsiz yan etkisi olduğunu da görebiliyordu. Şimdi ona kocaman köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu.

"Hey Xochi," dedi Dean elini Claudia'dan çekip cebine sokarken. "Neden şu lokantaya girmiyorsun? Sanırım bazı şeyleri gerçekten konuşmamız gerekiyor. Bir sonraki hamlemizi düşünmeliyiz. Amaçsızca etrafta dolaşmanın bir anlamı yok."

Gerçekten de sadece arka koltuktan ve Claudia'nın hayran bakışlarından kurtulmak istiyordu.

"Sorun değil," dedi Xochi, sinyal lambasına basarak.

Park ilk boş yere girdi, kontağı kapattı ve anahtarları Dean'e fırlattı.

"Sürüş için bana güvendiğiniz için teşekkürler," dedi. "Gerçekten büyük bir zevkti. Bu çok güzel bir araba."

Dean anahtarları cebine koyarken, "Buna alışma," dedi.

Bu lokantanın adı "ORBIT BURGER" idi; fütüristik açılırları ve atom çağı detaylarıyla bir yüzyıl ortası klasiğiydi. Tabela bir roket gemisi şeklindeydi ve içerideki dekor da uzay yolculuğu temasını sürdürüyordu.

Dördü arka tarafta, diğer müşterilerden olabildiğince bir masa tuttular. Claudia kabinde Dean'in yanına oturdu ve Xochi de onun karşısına oturdu.

Diğer üçü menülere bakıp hiç konuşmazken Sam elinde ilk yardım çantasıyla erkekler tuvaletine gitti. Sonunda canı yemek istemedi ve sadece kahve aldılar. Claudia çikolatalı milkshake istedi ama sonra ona neredeyse hiç dokunmadı. Sam kolunda düzgün, beyaz bir bandajla döndüğünde Xochi'nin yanındaki kabine .

Xochi, Dean ve Sam ile yeniden bir araya geldiği için son derece rahatlamıştı. En başından beri birlikte kalmaları gerektiğinden emindi ve şimdi bunun doğru olduğunu her zamankinden daha iyi biliyordu. Onlara geri dönmeye çalışırken çok büyük bir mücadele vermişti. Teo'nun evcil *Nagua'*ı yol boyunca peşindeydi, onu takip ediyor ve her fırsatta onu engelliyordu. Kız kardeşi kendini neyin içine sokmuştu?

"Nereden başlamalı?" Xochi sordu. "Bu tam bir karmaşa."

"Her şey sırayla," dedi Dean. "Claudia, seni nereye götürebiliriz? Güvenli bir yer, büyükanne ve büyükbabalar ya da arkadaşlar belki?"

"Ben çocuk değilim," dedi. "Büyükanne ve büyükbabaların evine gitmiyorum, gerçek annemi bulmaya gidiyorum."

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Dean.

"Yapamazsın..." "Yapabilirim," dedi Claudia.

"Elimde kalan tek şey o."

"Bu değil..." Dean başladı.

"Bu benim seçimim," dedi Claudia. Dean'e döndü. "Ben seçiyorum, değil mi? Kendin söyledin."

"Claudia," dedi Dean. "Hiçbir fikrin yok..."

"Öyle değil mi?" Claudia peçetesini aldı ve kenarını yontulmuş siyah tırnağıyla parçaladı. "Şu anda nerede olduğunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Ve eğer ona ulaşmama yardım etmezsen, o zaman yalnız gideceğim."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Sam sordu. "Emin misin?"

"Küçüklüğümde beri böyle şeylerim var..." Claudia parçalanmış peçeteye baktı. "Rüya gibiler ama her zaman ben uyurken gelmiyorlar. Aramızda bir bağ var. Bunu gerçekten açıklayamıyorum. Sanki onu, gerçek annemi zihnimin içinde görebiliyorum. Adı Elvia. Eminim bunu bilmiyordun. Elvia Revueltas."

"Hayır," dedi Dean. "Bunu bilmiyorduk."

"Uzun bir süre," diye devam etti Claudia. "Kaybolmuştu. Tek başına dolaşıyor, korkuyor ve acı çekiyordu. Sonra onu Choulic'te gördüm. San Diego'da. Yuma'da. Çok kızgındı. Çok kızgındı. Kimseye ondan bahsetmedim. deli söylerlerdi ama değilim, değil mi?"

"Peki şimdi nerede?" Sam sordu. Claudia kaşlarını çatarak Sam'e baktı.

"Ne yani, onu öldürebilmen için sana nerede olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Üzgünüm ama başka seçeneğimiz yok," dedi Xochi. "Annenizin dönüştüğü şey doğal değil. Hasta bir köpek gibi uyutulması gerekiyor. Onu bulmamıza yardım etmelisin."

"Hayır," dedi Claudia. "Onlara söyle Dean, her zaman bir seçenek vardır."

Öyle değil mi? Yok mu?"

Dean cevap vermedi. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Claudia ayağa kalkarak, "Canınız cehenneme," dedi. "Annemi öldürmenize yardım etmeyeceğim!"

Birkaç kabin aşağıda oturan yaşlı bir Meksikalı adam elindeki İspanyolca gazetenin kenarından Dean ve Claudia'ya bakıp kaşlarını çattı.

Dean, "Sesini alçalt," dedi.

"Tamam, bir saniye bekle," dedi Sam. "Lütfen oturun. Sanırım bir fikrim var."

Claudia temkinli bir şekilde durakladı, sonra kaçmaya hazır bir şekilde kabinin kenarına .

"Dean," dedi Sam. "Vampire dönüştüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Claudia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah evet," dedi Dean, gözlerinde yarı gömülü bir öfke parıldarken sert bakışları Sam'e kilitlenmişti. "Hatırlıyorum."

"Sen bir vampir misin?" Claudia başka bir şey duymamış gibi sordu.

Xochi, Claudia'nın hızla Dean'e karşı büyük bir aşk beslediğini görebiliyordu. Kulübeye dolan ergenlik hormonları, mutfaktaki ızgaradan çıkan yağlı dumandan daha yoğundu.

Dean, "Dur ," dedi. "Her şeyden önce vampir olmak seksi bir şey değil, tamam mı? bile değil. Ben çok ciddiylim. Başıma gelen en kötü şeylerden biriydi ve ben cehennemdeydim, bu yüzden neden bildiğime inansan iyi edersin. İkincisi, artık bir vampir değilim, çünkü..."

Sam'e baktı, birdenbire anlamıştı.

"Sınır Gezgini'ni tedavi etmenin bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dean Xochi'ye döndü. "Bu mümkün mü?" diye sordu. "Borderwalker'ı normal bir insana dönüştürmek?"

"Bilmiyorum," dedi Xochi. "Ama kimin yapacağını biliyorum. Huehuecoyotl. Eğer bize onu nasıl tekrar insana dönüştürebileceğimizi söylerse, o zaman dünyalar arasında bir geçit açamaz. Teo'nun işine yaramaz."

"Tamam," dedi Sam. "Bu çakal herifle konuşup Sınır Gezgini'ni iyileştirmenin bir yolunu bulacağız ama yine de onu bulmamız gerekecek."

"Sanırım Meksika'da," dedi Claudia. "Sınıra yakın bir yerde ama Tijuana'da değil. O kadının onu nereye götürdüğünü bilmiyorum ama çok korkmuş ve kafası karışmış durumda. Ona zarar vermeyeceğinize söz verin. Lütfen?"

"Bunun sözünü veremem," dedi Xochi. "Sana yalan söylemeyeceğim ama önce bu diğer planı deneyeceğime söz . Eğer başarısız olursak, başka seçeneğimiz kalmayabilir. Bu av, acı çeken bir hayvanın ızdırabına son vermekten çok daha büyük bir hal aldı. Sanırım kız kardeşim Borderwalker'ı büyük bir şey için kullanıyor. Korkunç bir şey için."

Masada bir an sessizlik oldu. Xochi sözlerinin ağırlığının hem Claudia hem de Dean için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. Claudia dehşete düşmüş ve kararsız görünüyordu. Dean ise sadece sert ve kararlı görünüyordu.

"Panter yavrularına ne dersin?" Dean sordu. "Onlar tüm bunların ?"

"*Nagual* şekil değiştiren cadılardan oluşan bir ırktır," dedi Xochi. "Hem erkek hem de dişi. Çeşitli hayvan formlarına bürünebilirler ama diğer insanları taklit edemezler. Hepsi kötü değildir; bu hangi tanrı ya da tanrıçalara hizmet ettiklerine bağlıdır. Teo'nun Sınır Gezgini'ni yakalamasına neden yardım ettiklerini henüz bilmiyoruz."

"Tamam," dedi Sam. "Bir sonraki adım?"

Xochi, "Meksika'ya gidip kız kardeşimi ve Sınır Gezgini'ni bulmalıyız," dedi. "Yol boyunca Huehuecoyotl ile konuşacak bir yer bulabiliriz. Ama önce..." Claudia'ya döndü. "Sana önemli bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam," dedi Claudia.

"Gerçek annenin öldüğü gece hakkında ne biliyorsun?"

"Xochi, hadi ama," dedi Dean. "Şu anda bu konuya girmek zorunda mıyız?"

Xochi ona, "Kendimce nedenlerim var," dedi. "Lütfen Claudia, bu çok önemli."

"Hiçbir şey," dedi Claudia. "Tek bildiğim sınırı geçmeye çalışırken öldüğü. Bizde bu var. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, garip bir bağlantı var ama o gece ona ne dair hiçbir şey göremiyorum. Sanki o kısmı benden saklıyor gibi."

Xochi gözlerini kapadı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bunu yapmanın başka bir yolu olmasını gerçekten diliyordu. Claudia'nın yaşadığı diğer her şeyle birlikte, babasının korkunç sırrıyla yüzleşmesine gerek yoktu.

"Bunu senden istediğim için çok üzgünüm," dedi Xochi. "Ama annene ne olduğu hakkında bilgiye ihtiyacım var ve onun doğal olmayan dönüşümüne tanıklık eden sadece iki kişi var. Onlardan biri kendi elleriyle öldü. Diğer de sensin."

"Ben mi?" Claudia kaşlarını çatı. "Ama ben sadece bir bebektim. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bilinçli olarak hatırlamıyorsunuz," dedi Xochi. "Ama anılar kafanın içinde. Eğer beni içeri almayı kabul edersen onlara erişmene yardımcı olabilirim. Bence annene olanların arkasında daha büyük bir güç var. Eğer o gece tam olarak neyin yanlış gittiğini görebilsem, sorumluları bulmamıza yardımcı olur. Onları bulun ve durdurun."

Claudia sessizce, "," dedi. "Ne yapmam gerekiyor?"

YİRMİ YEDİ

Dean omzunun üzerinden, "Bundan emin değilim," dedi.

Ait olduğu yere, sürücü koltuğuna geri dönmüştü. Sam her zamanki gibi ön koltuktaydı. Xochi Impala'nın arka koltuğunda Claudia ile birlikteydi. Genç kızla zihinlerini birleştirdiği için biraz endişeliydi ama dünyanın acı ve kalp kırıklıklarıyla dolu olduğunu da biliyordu. Hiç kimse bu çirkin gerçekten sonsuza kadar korunamazdı.

Xochi, Claudia'nın yaşına geldiğinde tam zamanlı olarak avlanıyordu ve her gün ölümle burun buruna geliyordu. , Xochi Claudia'nın bulmacanın kritik bir parçası olacağını anlamaya başlamıştı. Avın başarısı için Sam kadar önemliydi. Belki daha da önemliydi.

"Ben iyiyim," dedi Claudia.

Xochi onun haklı olduğunu umdu.

"Sadece hatırla," dedi Dean. "Baban iyi bir insandı. Senin hayatını kurtardı. O gece gördüğün şey gerçekten o değildi, tamam mı?"

"Her neyse," dedi Claudia. "Ben iyiyim." Xochi'ye döndü. "Ben hazırım."

Xochi, Claudia'nın başının arkasını hafifçe kavrayarak avucunu kızın alınına bastırdı.

Xochi ona "Bu... garip ," dedi. "Karşı koyma, sadece rahatlamaya çalış."

Sonra yavaşça içeri girerek büyüü okumaya başladı.

Xochi'nin karşılaştığı ilk şey, Sınır Gezini'ne değil ama Claudia'nın evlatlık annesi Irma'ya dair bir anı seli oldu. Nazik ela gözleri ve nazik elleri olan bir kadın. Kalın kahverengi saçları uzun ensesinde sade bir şekilde toplanmıştı. Altın bir zincir üzerinde kalp şeklinde bir madalyon. Neredeyse ruhani bir güzelliği vardı, narin, kız gibi ve biraz fazla zayıftı ama her zaman gülümserdi. Pazar günleri kiliseden sonra Claudia'nın büyükannesiyile birlikte mutfakta kocaman bir tencere *menudo* pişiriyordu. Arka bahçede sarı bir elbise giyer, güler ve gözlerini güneşten korumak için elini kaldırırđı. Oturma odasında, ince bacaklarını altına kıvrarak kanepede kitap okurken, kitabı gözlerinden uzakta tutarken çünkü elindekiler "gayet iyiiken" yeni okuma gözlüklerine "para harcamayı" reddediyordu. Claudia'nın odasında, bebekler için çay yapmasına yardım ediyordu. Babası da oradaydı, göz kırpmıyor ve kaşınan yanağını işaret ederek bir öpücük istiyordu. Onu çok yükseğe kaldırıyor, inanılmaz derecede büyük ve güçlü görünüyordu. Ona içinde kötü kelimeler geçen komik şarkılar öğretiyor ve annesi onu tahta bir kaşıkla mutfaktan kovalıyordu. Annesinin elini tutup öpmesi.

Annesinin hastanedeki anıları da vardı. Pembe havlu kumaşlar içinde, zorlukla nefes alan ve morfin sersemliğı içinde kaybolmuş bir iskelet. Claudia orada midesi bulanmış bir halde duruyordu ve kaçmak istediğı için suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. O soğuk, ziyan olmuş ele dokunmak istemediğı için. Acele edip ölmesini dilediğı için.

Xochi geriye doğru ilerledi, yıllar boyunca akan bir sıvı gibi hareket etti. Anılar yaşlandıkça daha kopuk, doğrusal olmayan bir hal aldılar. Xochi'nin parçalara ayırması ve deşifre etmesi gereken flaşlar ve bulanık görüntüler. Fermuarlı bir rüzgarlığın içine sıkışmış gibi görünen bir anıya rastladığında, daha derine inmeye karar verdi. Bu anıyla ilişkili başka duygular da vardı; sıcaklık, güvenlik ve eczane tıraş losyonu kokusu. Bu anının karmakarışık ipliklerini ve ondan öncekileri araştırdı. Aradığı şeyi orada buldu.

Claudia yalnız. Gecenin bir yarısı yalnız, soğuk ve korkmuş. Yanağının altında kum, tırmalayan dallar ve meraklı böcekler... Ağlamak istiyor ama dehşet içinde donup kalıyor. Adamlar koşuyor, kocaman botlar onun saklandığı yerin yanından gürleyerek geçiyor. Adamların gözleri tamamen yanlı, sıcak ve içten içe kor gibi parlıyor. Elvia'yı görebiliyor, annesini. Adamlar ona zarar veriyor, tekmeliyor ve kıyafetlerini yırtıyorlar. Claudia'nın anlamadığı başka şeyler de yapıyorlar.

Xochi, Claudia'nın hafızasındaki adamların sadece devasa şekiller olduğunu fark ettiğinde rahat bir nefes aldı. Ortaya çıkan sahne hakkındaki düşüncelerini dikkatle kendine sakladı, izlerken ve beklerken tarafsız kalmaya çalıştı.

Adamların Elvia'yla işi bitmiş gibi görünüyor. Teker teker uzaklaşıyorlar ama son adam uzanıp ona dokunuyor. Elvia'nın boynuna dokunur ve korkunç koyu bir leke oluşur, mürekkepli bir çürük gibi. Leke kanat şeklini alır. Bir kelebek.

Xochi'nin damarlarında soğuk, ürpertici bir korku dolaşıyordu. Tüm işaretleri nasıl gözden kaçırmış olabilir? Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Cevap en başından beri oradayken?

Adamlar uzaklaşıyor, başları öne eğik, gözleri artık parlamıyor, omuzları çökmüş gölgeler gecenin içinde kayboluyor. Sonra, bir kadın. Üzerinde kıyafet olmayan, uzun boylu, sessiz bir kadın. Kadın Elvia'nın üzerine çömeliyor, onu rahatlatıyor ve fısıldıyor, insandan çakala ve tekrar çakala akıcı bir şekilde geçiş yapıyor. Elvia kadının elini tutmak için uzanıyor ve boynundaki siyah kelebek bir hastalık gibi soluk tenine yayılmaya başlıyor, çirkin dikenli dallar çakal kadına bulaşmak için uzanıyor. Gece gökyüzünde bir delik açılıyor, yıldızların arasında devasa, titreşen bir yara. Kara dallar etini asit gibi kemirmeye başlayıp çiğ, tüten kemiği ortaya çıkarırken çakal kadın dayanılmaz bir acı çığlığı atıyor. İkisi yavaşça havaya yükselip altlarındaki kanlı kumdan uzaklaşırken, çakal kadından Elvia'nın çırpınan bedenine kan gibi garip bir güç fışkırıyor. Ardından çakal kadın ıslak siyah paçavralardan oluşan bir yağmura dönüşerek kuma çarpmadan önce parçalanıyor ve Elvia gökyüzündeki yaranın içinde kayboluyor, uzun bir inilti çöl gecesinde yankılanıyor.

Sonra rüzgârlık giymiş iri adam ve Claudia güvenli bir şekilde içeri girdiler.

Xochi yavaşça geri çekilirken nefes alış verişini sakın ve sabit tutmak için mücadele etti ve kendini Claudia'nın hafızasından ayırdı. Impala'nın arka koltuğunda yavaşça kendine geldi ve elini Claudia'nın alnından çekti. Kızın is bulaşmış gözleri titredi, sonra açıldı.

"Tuhaf," dedi. "Bu gerçek miydi?"

"Korkarım öyle," dedi Xochi.

"Eee?" Sam sordu.

"Düşündüğümünden çok daha kötü," dedi Xochi ona.

"Öyleyse," dedi Dean. "Duyalım bakalım."

"*Itzpapalotl*," dedi Xochi onlara. Bu ismi yüksek sesle söylemek bile tüylerini diken diken ediyordu. "Pençeli Kelebek. *Tzitzimimeh* Kraliçesi."

Dean Xochi'den Claudia'nın kafasına girmesiyle ilgili ne duymayı umduğunu bilmiyordu ama kesinlikle bu değildi.

"Bir dakika," dedi Dean. "Bu zee-zee... whatdayacallits, onlar bize bahsettiğin Yıldız İblisleri değil mi? Ruh yiyenler?"

"Evet," dedi Xochi. "İşte onlar. Ve *Itzpapalotl* içlerinde en güçlü olanı. O adamları ele geçiren ve Elvia'ya tecavüz etmelerini sağlayan oydu. Öfkesi artsın ve dönüşümü bozulsun diye ölmekte kadının boynuna kirli işaretini koyan oydu. Elvia'nın doğal olmayan gücünü kullanarak onu ve kız kardeşlerini Sınır Ülkesi'nden dünyamıza taşımayı planladığına inanıyorum. Teo'ya yardım eden *Nagual* belli ki onun hizmetkârları."

"Bir dakika," dedi Claudia. "Anneme saldıran o adamlar kimdi? Avladığı adamlar onlar mıydı?"

Dean nefesinin altından usulca, "Aman Tanrım," dedi. "İşte başlıyoruz." Sam bu garipliğe aldırmadan, "Doğru," dedi.

"Peki, o zaman neden babamın peşinden geldi?"

Dean dikiz aynasından Claudia'ya baktı. Aptal değildi. Yüzünde kendi sorusunun cevabını zaten bildiğini görebiliyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Söylemelerine yoktu.

"Sana söylediklerimi unutma," dedi Dean. "Baban senin hayatını kurtardı. Bugün hepimizin hayatını kurtardı. O iyi bir adam. O gece olanlar onun suçu değildi."

Dean dikiz aynasından bir kez daha baktı. Claudia'nın ifadesi çelişkiliydi ama onun için yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu. Ya babasının yaptıklarıyla yüzleşmenin bir yolunu ya da bulamayacaktı ve Dean'in söyleyebileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Ee, Xochi," dedi. "Çılgın kız kardeşin tüm bunların neresinde?"

Xochi bir nefes aldı. "Ailem her zaman ay tanrıçası *Coyolxauhqui*'ye tapmıştır," diye açıkladı. "Teo da dahil olmak üzere tüm kız çocukları doğumdan itibaren ona adanır. Ama aile reisi olarak seçilmeyince, *Coyolxauhqui*'den ve ruhani alemle ilgili her şeyden vazgeçti. Sadece bu hayatın bedensel zevklerini önemseydiğini söyledi. Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim ama de *Tzitzimimeh* gibi iğrenç ve ölümcül bir şeye bulaştığını hayal bile edemiyorum. Teo kötü değil, sadece yanlış yönlendirilmiş."

Dean, "Onun aileden olduğunun farkındayım," dedi. "Ama sana haberlerim var. Eğer bu Yıldız İblislerini dünyamıza getirme planının aktif bir parçasıysa, bu benim kitabımda düpedüz kötülüktür."

"Bu konuda Dean'e katılıyorum," dedi Sam. "Ölü birinin dışındaki bir çizik neredeyse kardeşimi öldürüyordu. Bu şeylerden bir sürü serbest kaldığında ne olacak? Sadece *Tzitzimimeh*'le uğraşmak zorunda kalmayacağız, aynı zamanda onların ruhsuz, zombileşmiş kurbanları da etrafta dolaşacak. Haksız mıyım?"

"Doğru," dedi Xochi. "Bu bildiğimiz anlamda medeniyetin sonu olur."

"Bildiğimiz medeniyetin sonu mu?" Dean sordu. "Sam, daha geçen Salı bir kıyameti durdurmadık mı? Bu tür şeyler için bir kota olmalı, değil mi? Bilirsin, aile başına bir tane?"

Dean dikiz aynasına baktı ve Xochi'nin yüzünü bir anlığına gördü. Gülmüyordu.

"Tamam, kıyamet tellallığına başlamadan önce," dedi Dean. "Daha pratik bir soru. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Sınırı geçmemiz gerekiyor," dedi Xochi. "Tijuana değil. Nogales, sanırım en iyisi olur. Orada bize yardım edebilecek bir arkadaşım var."

Claudia çok kısık bir sesle, "Yorgunum," dedi.

Dean'in kafası yeni öğrendiği şeylerle o kadar doluydu ki onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Onun gibi genç bir kızı tehlikeli bir avın içine soktuklarına göre delirmiş olmalıydılar. Ama o olmadan Sınır Gezginini asla zamanında bulamayacaklarını ve onun Pençeli Kelebek ve yordakçıları için kapıyı açmasını engelleyemeyeceklerini fark etti. Claudia'nın bu avda öldürülebileceği ya da bekleyip Yıldız İblisleri serbest bırakıldığında insan ırkının geri kalanıyla birlikte öldürülebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydılar. Ama başka seçenekleri yokmuş gibi görünmesi, Dean'in gözetiminde Claudia'nın başına bir şey gelmesi fikrini daha cazip hale getirmiyordu.

Dean Claudia'ya, "Biraz uyu evlat," dedi. "Uzun bir yolculuk olacak."

YİRMİ SEKİZ

Dean Yuma'nın hemen dışında benzin almak için durdu. Sam bacaklarını esnetmek için dışarı çıktı ve Xochi kadınlar tuvaletine gitti. Claudia arka koltukta hâlâ baygındı. O kadar çok şey yaşamıştı ki genç zihni belli ki tükenmişti. Dean onu uyandırmaya cesaret edemedi.

"Bir şey ister misin?" Dean Sam'e sordu. "Hayır, teşekkürler," dedi Sam.

Dean mini markete girip kahve makinesine doğru yürüdü ve aşağıdaki dağıtıcıdan büyük bir fincan aldı. Xochi yanına geldi ve kendisi için bir fincan aldı.

"Süt?" diye sordu Dean, bir avuç dolusu tek kullanımlık yarım buçukluk kapları uzatarak.

Dean başını salladı ve fincanını ağızına kadar dumanı tüten siyah demle doldurdu. Xochi'nin yarım düzine küçük kabın içindekileri kendi boş fincanına boşaltmasını ve ardından aynı derecede saçma miktarda şeker koymasını hayretle izledi.

"Süt ve şekerin yanına kahve ister misin?" diye sordu, sürahiyi uzatarak.

"Sadece birazcık," diye cevap verdi ona fincanını uzatırken. "Kahvene şeker koymadığın için benden daha sert olduğunu düşünüyorsun sanırım."

"Hayır," dedi Dean. "Ben senden daha çünkü 'Eye of the Tiger'ın tüm sözlerini biliyorum."

"Öyle mi?" Xochi dedi ki. "*Zor Ölüm*'deki tüm replikleri biliyorum. İngilizce ve İspanyolca."

"Bir keresinde bir kibrit kutusu ve bir avuç bozuk parayla bir iblisi alt etmiştim."

"Geçen hafta *chonilerimle* altı mumya öldürdüm," dedi. "Ve o sırada onları takıyordum."

"*Chonies*?"

"Bilirsin işte, külot."

"Kahretsin," dedi Dean. "Sen kazandın."

"Güzel." Xochi gülümsedi. "O zaman kahveyi sen al, sert ."

Dean güldü ve cüzdanını çıkardı.

Impala'ya geri döndüklerinde Sam arka yolcu kapısına yaslanmıştı.

"Xochi," dedi Sam. "Neden bir süreliğine Dean'le birlikte önden gitmiyorsun? Burada *Tzitzimimeh* hakkında bir sürü bilgi var. Bunları gözden geçirip bize yardımcı olacak bir şey bulup bulamayacağıma bakmalıyım."

Dean Sam'in aslında ne yaptığını, onu tekrar Xochi'ye ittiğini görebiliyordu ama tartışmaya zahmet edemezdi. Zaten Sam bugünlerde pek de parlak konuşmalar yapmıyordu ve sürücünün geri kalanı için konuşacak birine sahip olmak hiç de fena olmazdı.

Sam dizüstü bilgisayarıyla arka koltuğa yerleşti ve Xochi öne bindi. Müzik setine uzandığında Dean elini geri itti.

"Hey, sana ne demiştim?" Dean sordu. "Benim arabam, benim melodilerim, tamam mı? Beğenmezsen kendine kulak tıkacı al."

"Neden benim için 'Eye of the Tiger' şarkısını söylemiyorsun?"

Dean benzin istasyonundan çıkarken, "Ne dikkat et," dedi.

Radyoyu açtı. Led Zeppelin'den "Rock and Roll."

"Gördün mü, işte böyle," dedi.

Xochi sırttı.

"Ben de tam bunu seçerdim," dedi.

Şaşırtıcı şekilde şarkı söylemeye başladı. Sesi aslında oldukça iyiydi, güçlü ve biraz boğuktu, viski ve krema gibi.

"Uzun oldu, uzun oldu..."

Dean de ona katıldı, yüzündeki kocaman aptal gülümsemeyi engelleyemiyordu.

"Uzun, yalnız, yalnız, yalnız bir zaman oldu," diye birlikte şarkı söylediler.

"Hadi Dean," dedi Sam arka koltuktan. Dean onun dikiz aynasından gözlerini devirdiğini görebiliyordu. "Cinsel hayal kırıklığının tema şarkısını dinlememize gerçekten gerek var mı?"

"Led Zeppelin mi?" Claudia başını pencereye doğru çevirdi ve bir koluyla yüzünü kapattı. "Bu tam bir büyükbaba müziği."

"Büyükbaba müziği mi?" Dean öyle dedi. "Bakın, siz iki ahmak Nogales'e kadar yürüebilirsiniz."

"Ne?" Sam sordu. "Eğer çenemizi kapatmazsak, bu arabayı geri mi çevireceksin?"

"Bu doğru," dedi Dean. "Ve ikinize de dondurma yok."

Dean Xochi'ye baktı. Koyu renk gözleri neşe doluydu, dudakları bir köşede kıvrılmıştı. Başını salladı ve otoyola geri döndü.

Arka koltukta Sam dizüstü bilgisayarına bir çift kulaklık taktı ve Claudia'ya uzattı. Onları taktı ve gülümsedi. Dean orada ne tür bir müzik vahşeti yaşandığını bilmek bile istemiyordu. Impala'nın müzik setinde "Rock and Roll" sona erdi ve Cream'in "Sunshine of Your Love" şarkısı çalmaya başladı.

"Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?" Xochi kahvesini yudumlarken sordu. "Ne demek istiyorsun?" Dean sordu.

"Biliyorsun."

Dean çok hızlı cevap vererek, "Hayır," dedi. "Yani, pek sayılmaz, Hayır." "Tamam," dedi Xochi omuz silkerek.

Dikiz aynasından Sam'e baktı. Sam bir süre onun bakışlarını karşıladı.

başlarını kaldırdı, sonra tekrar ekrana baktı. dizüstü bilgisayar olmadan Yorum yap. Onun Sessizlik oldu bir şekilde bir cevaptan çok daha fazla zarar vericiydi. Dean tüm dünyanın neden bir anda seks hayatına ya da seks hayatının eksikliğine ilgi duymaya başladığına dair hiçbir fikri yoktu. "Dean," diye sordu Xochi. "Daha önce ne demek istemiştin? bir kıyameti durdurmaktan mı bahsediyordunuz?"

"Uzun hikâye," dedi Dean. "Ama sana ne diyeceğim. Eğer bunu durdurmayı başarırırsak, söz veriyorum, sana bir düzine içki ısmarlayacağım ve sorduğun için pişman sağlayacağım."

Sonunda Nogales, Arizona'ya vardıklarında, Xochi onları bir mahalleye yönlendirdi.

Sınıra. Dean Xochi işaret etmeden önce nereye gittiklerini fark etti.

Chevy Atzeca. Bir kaporta dükkânı. Dükkânın önündeki duvarın tamamı, melek kanatlı 64 model bir Impala, fötr şapkalı ağlayan bir kadın ve hayalet gibi beyaz harflerle *Bajito y Suavecito* kelimelerinin resmedildiği devasa bir duvar resmiyle boyanmıştı. Büyük metal kapı açıktı ve bir grup kel, ağır dövmele çeteci tip garaj yolunda dolanıyor, Dean arabayı yanaştırırken gözlerini ondan ayırmıyordu. Genç adamlardan birinin elinde ağır bir zincire bağlı kocaman bir mavi-grı pitbull ve belinden çıkıntı yapan bir silah kabzası vardı

Sam arka koltuktan, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

"Sakin ol," dedi Xochi. "Bu adamlar bizim tarafımızda."

Dean de bundan hoşlanmamıştı. Sam'e Xochi'ye güvenmemesi ve onlara kazık atmaya çalışmadığından emin olmak için ona göz kulak olması konusunda yaptığı tüm uyarılardan sonra, onun tam olarak bunu yapıp yapmadığını ciddi ciddi merak etmeye başlamıştı.

Köpekli adam Dean'in penceresine doğru yürüdü ve keçi sakallı çenesini neredeyse kabul edilemeyecek kadar ince bir onaylamayla kaldırdı. Köpek sahibinin yanına oturmuş, geniş pembe dilini çıkarmış ve tüm sert adam rutinini ciddi şekilde baltalayan aptal, arkadaşça bir ifadeyle Dean'e bakıyordu.

"N'aber Xochi," dedi adam. Ağır bir aksanı vardı ve bir vantrilok gibi konuşuyordu, dudakları zar zor hareket ediyordu. "Bu Dean Winchester mı?"

"Evet," dedi Xochi. "Dean, bu Lil' Sleepy."

"Nasılsın?" dedi Dean. Kendini gülümsemeye zorladı, rahat ve gündelik kalmaya çalıştı. Pamuk Prenses esprisi yapmanın cazibesi neredeyse dayanılmazdı ama bir şekilde çenesini kapalı tutmayı başardı.

"Güzel yolculuk," dedi Lil' Sleepy. "İçeri gir."

Dean içeri girdi. Asık suratlı seraseriler yollarından çekildi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Komşuluk ilişkileri en iyi ihtimalle kuşkulu ve binanın dışı harap olsa da, kaporta atölyesinin içindeki her şey en üst düzeydeydi. Kompresörler, oksi/asetilen torçları ve MIG kaynakçıları gibi standart ekipmanların yanı sıra bilgisayarla programlanabilen bir boru bükme makinesi, otomatik bir tungsten-karbür soğuk testere ve yepyeni beş istasyonlu bir hidrolik demir işleme makinesi de vardı. Böyle bir ekipmanla neredeyse bütün bir arabayı sıfırdan inşa edebilirlerdi. Garaj yolunda bir grup silahlı adamın dolaşmasına şaşmamalı. Sadece o testerenin değeri muhtemelen yüz bin dolar civarındaydı.

"Bu adamlar hakkında emin misin?" Dean sessizce Xochi'ye sordu.

"Elbette eminim," dedi Xochi, hafifçe kırılmış görünerek. "Chato'ya hayatım pahasına güvenirim. O iyi bir arkadaş. Tanıdığım tüm sınır kasabası avcılarının arabaları üzerinde çalışır. Sadece kaporta değil, motorlar da."

"Chato?"

Yağ lekeli bir tulum giyen tıknaz, testereli Meksikalı bir adam Dean'in penceresine doğru yürüdü. En fazla 1.80 boyundaydı ama Dean'in o güne kadar gördüğü en şaşırtıcı kabarık saç modeline sahipti. En az on beş santim uzunluğunda, kaygan ve siyah cam gibi parlak olmalıydı. Kirli ellerini bir bez parçasına siliyordu, Sam'in elleri büyüktü, hatta daha da büyüktü ve kısa, güdük kollarının ucunda garip bir şekilde orantısız görünüyordu. Tulumunun göğsündeki isim yamasında CHATO yazıyordu.

"Çok güzel," dedi Impala'ya çıplak bir oyun arkadaşıymış gibi bakarak.

"Dean, Sam, Claudia," dedi Xochi. "Bu Chato Aguilar." "Chevrolet tutkunu bir dostumla tanıştığıma memnun oldum," dedi Dean.

"327?" Chato elini kaputun üzerine koyarak sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Dean.

Chato çömeldi ve bir kalem ışığıyla arabanın arka tarafının altına baktı.

"Patinaj plakalarınız biraz aşınmış görünüyor," diye sordu Chato. "Bunu senin için halledebilirim. Sana birkaç tane de hasta hazne ayarlarım. Sadece parçalar için ücret alırım. Xochi'nin herhangi bir arkadaşı..."

"Hayır," dedi Dean. "Biliyor musunuz? Ben iyiyim. Ben daha çok kendin yap tarzında bir adamım."

Xochi, "İhtiyacımız olan şey birkaç saatliğine kalabileceğimiz bir yer," dedi. "Ve biz güneydeyken Dean'in arabasını bırakabileceğimiz güvenli bir yer."

"Tamamdır," dedi. "Benim dükkanım *senin evin*. Ashley!"

Zıp zıp, çilli ve hafif dişli bir sarışın küçük, kesik bir şort giyerek içeri girdi ve Xochi'ye kocaman sarıldı, Wonder Bread kadar beyaz olduğu belli olmasına rağmen hızlı hızlı İspanyolca konuşuyordu. Ayrıca oldukça hamileydi.

"Karım Ashley," dedi Chato Dean'e.

"Hanımefendi," dedi Dean.

"Merhaba," dedi dişlek bir gülümsemeyle. "Aç mısınız? Arka tarafta ızgaramız var."

"Kulağa harika geliyor," dedi

Dean. "Teşekkürler," dedi

Sam.

Claudia hiçbir şey söylemedi. Hâlâ içine kapanık, otomat gibi hareket ediyor gibiydi.

"Aç mısın, evlat?" Dean ona sordu.

Kız başını salladı.

Ashley Claudia'nın yanına geldi, yüzünde endişeli ve anaç bir ifade vardı.

"İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Yorgunum," dedi Claudia.

Ashley bir kolunu kıza dolayarak, "Sana bir yatak hazırlayayım," dedi. "Geri kalanınız arka tarafa gidin. Birkaç bira kapın ve kendinize biraz *carné asada* alın."

Dean gerçek annelik becerilerine sahip birinin travma geçiren gençle ilgilenme işini üstlenmesinden dolayı son derece rahatlamıştı. Gerçekten iyi olduğu bir şeyi yapmaya geri dönmeye fazlasıyla hazırды. Bira içmek gibi.

YİRMİ DOKUZ

Dean uyandığında kendini bir kanepeye yayılmış ve çıplak bir kadın ayağını yanağına bastırmış halde buldu. Ayak ince, dövmele bir bileğe bağılydı, o da tamamen giyinik ve şu anda kanepede ters tarafa bakarak sızmış olan Xochi'ye bağılydı. Silah kemeri takılıyken uyuyakalmıştı. Dean aslında yatmadığı bir kadınla geçirdiğı gece sayısında kişisel bir rekora yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti.

Kanepe küçük bir ofisin içindeydi. Sam dağılık masada oturuyor, motor parçaları ve sipariş formları dizüstü bilgisayarına yer açmak için bir kenara itiliyordu. Arkasındaki duvarı seksi arabalarla poz vermiş seksi kadınların posterleri kaplıyordu. Tek pencerenin altındaki alçak masanın üzerinde bir kahve makinesi vardı, neredeyse doluydu ve kokulu buharlar çıkarıyordu. Dean kendini Xochi'nin bacaklarının altından çekip çıkardı, nispeten dik durdu ve bir zombi gibi kahveye doğru yürüdü.

Sam Dean'in uyandığını fark edince, "Bakın," dedi. "Aramızda dolaşıyor."

Xochi acı dolu bir inilti çıkardı ve kanepedeki minderlerden birini başının üzerine koydu.

Dean *Lowrider Magazine* logosuyla süslenmiş bir fincana kahve doldurdu ve bir yudum aldı.

"Tuvalet nerede?" diye sordu.

"Şuradan," dedi Sam, odanın uzak tarafındaki bir kapıyı göstererek. "Ama orada kapı yok."

Dean omzunun üzerinden yarı bilinçli Xochi'ye bakarak, "Harika," dedi. "Ona göz kulak ol."

Dean, Xochi'yi uyandırmadan yaklaşık on galon geri dönüştürülmüş biradan kurtulmayı başardı. Ofise geri döndüğünde Xochi'nin gözlerinin açık olduğunu ve minderin altından dışarıya baktığını gördü.

"Sen kötü bir insansın Dean Winchester," dedi yavaşça doğrulup karmakarışık saçlarını yüzünden geriye iterek.

"Ben kötü bir insan mıyım?" Kahve makinesine doğru yürüdü ve ona bir fincan doldurup süt ve şekerle doldurdu. "Mezcal ile başlayan sendin."

Fincanı ona uzattı ve sonra kendi fincanını doldurdu.

Xochi elini arka cebine attı, yassı gümüş bir matara çıkardı ve kahveye bolca döktü. Şişeyi Dean'e uzattı.

Dean fincanını uzatarak, "Tabii ," dedi.

"*Salud*," dedi Xochi ve fincanına bir shot doldurdu.

Sam bıkkın bir ses çıkararak tüylü başını salladı.

"Eskiden birbirinize bu kadar benzemenizin sevimli düşünürdüm," dedi. "Şimdi o kadar da değil. Her gün bir Dean'le uğraşmak yeterince zor."

"Ben onun gibi değilim," dedi Xochi, ayağa kalkıp matarayı cebine koyarken. "*O benim* gibi."

Dean sırtarak, "Bunun dışında," dedi. "Şey... bilirsin işte." Kaşlarını çatı. "Hey, dur bir dakika. Sen gerçekten erkek değilsin, değil mi?"

Xochi güldü.

"Tabii ki hayır," dedi. "İşte bu yüzden ben açıkça daha üstün bir versiyonum."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım," dedi Dean. "Ben de senin versiyonunu daha çok seviyorum."

Xochi açık kapıdan banyoya doğru baktı. "Tuvaletin kapısı yok mu?"

Dean elini diğer kapıya sallayarak, "Evet," dedi. "Biliyor musunuz? Ben sadece... orada olacağım. Sam? Sam!"

Sam dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırdı.

"Evet, doğru," diyerek ayağa kalktı ve Dean'i garaja kadar takip etti.

Eğer Dean Impala'yı bir geceliğine Kaliforniya sınırında bırakmanın zor olduğunu düşündüyse, onu kim bilir ne kadar süreyle bir yabancının yanında bırakacağı için daha da az heyecanlıydı.

"Bundan emin misin?" Dean, Chato'nun Impala'yı bir muşambayla örtmesini izlerken Xochi'ye bir kez daha sordu. "Yani, arabamı almak için geri döndüğümde camlarının beş santim uzunluğunda olduğunu ve kaputuna bir Aztek savaşçısının resmedildiğini görmeyecek miyim?"

"Eminim," dedi Xochi. "O emin ellerde."

Dean ona inandı ama yine de Bobby'yi aradı ve ona garajın adresini verdi.

Dean telefona, "Ne ne olmaz," dedi.

"Ne olursa diye?" Bobby sordu. "Gidip o aptal kışını öldürtürsen diye mi?"

"Şey, evet," dedi Dean. "Ya da gibi bir şey."

"Siz ikiniz aşağıda ne haltlar karıştırıyorsunuz?" Bobby sordu.

"Büyük bir şey," dedi Dean. "Bekleme."

Telefonu kapattı.

Xochi, içinde iki arazi motosikleti bulunan bir römorku eski püskü kahverengi bir Land Rover'a bağlamanın tam ortasıındaydı.

"Bunları nereden buldun?" Dean sordu.

"Bisikletler benim," dedi Xochi. "Onları birkaç ay önce bir poker oyununda kazandım. Rover..." Omuz silkti ve çenesini, tekerlek yığınınına yaslanmış eski bir kova koltukta horlayarak gürültülü bir şekilde ismini gösteren Lil' Sleepy'ye doğru eğdi. "Bu Lil' Sleepy'ye ait. Dün gece bana bir dolar ve bir şişe mezcâl karşılığında sattı. O uyanmadan gitsek iyi olur."

"Sorduğumu unut," dedi Dean. "Zaten arazi motosikletlerine neden ihtiyacımız olsun ki?"

"Huehuecoyotl'u aramak için çölün derinliklerine gitmemiz gerekecek," dedi. "Bunlar yürüyüşten çok daha hızlı olacaktır ve Sınır Gezgini hareket halindeyken her dakika önemlidir."

Claudia arka odadan çıktı, yıpranmış ve buruşuk görünüyordu ama kararlıydı.

"?" Dean sordu.

"Tamam, sanırım," dedi. Dean'baktı. "Zor bir gece miydi?" "bir şey hakkında sen ne bilirsin ki?"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

"Ben aptal değilim," dedi. "Bakire de değilim."

"Biliyor musun?" Dean dedi ki. "Bunu bilmeme gerek yok." Sam ofisten çıktı, eşyalarını toplamış ve gitmeye hazırды.

"Sınırı geçerken bir sorun yaşayacak mıyız?" Sam sordu.

"Claudia," diye sordu Xochi. "Pasaportun yanında mı?" Claudia başıyla onayladı.

"Her hafta sonu babamın TJ'deki akrabalarını ziyarete giderdik," dedi. "Her zaman yanımda taşıırım."

Xochi, "İnsanların dışarı çıkmasıyla hiç ilgilenmiyorlar," dedi. "Sadece içeri girenlerle."

"Evet," diye sordu Dean. "Peki ya alıntı araba?"

"alıntı araba mı?" Claudia sordu.

Etkilenmiş görünüyordu. Sam sinirli görünüyordu.

"alıntı değil," dedi Xochi. "Onu ben satın aldım ve Ashley dün gece bizim için tüm evrak işlerini halletti. Ruhsat, araç ruhsatı ve turist kartı. Meksika sigortası. Bu tür şeyler. Neyse, bizim asıl sorunumuz bu değil. Asıl sorunumuz yanımda silah getiremeyecek olmamız."

"Ne?" Dean başını salladı. "İmkânı yok."

"Beni dinleyin," dedi Xochi. "İçeri girerken uyuşturucu ve insan arıyorlar. Dışarı çıkarken ise para ve silah."

"Bu ava çıplak gitmeyeceğim," dedi Dean. "Bu ılgınlık olur."

"Bir adam tanıyorum," dedi. "Sınırın diğer tarafında bize bir şeyler ayarlayacak ama şimdilik böyle olması gerekiyor."

Silah kemerini çözdü ve ziftli Impala'ya doğru yürüdü, anahtarları almak için Dean'e elini uzattı. Adam isteksizce silahları ona verdi. Brandayı geri itti ve bagajı açtı, sahte tabanı kaldırdı ve tabancalarını diğerlerine ekledi.

cephanelik. Sonra Dean'e boş bir el uzattı, parmakları "ver" der gibi içe doğru kıvrılmıştı.

"," dedi Dean.

"Oh evet," dedi Xochi. "Bu konuda bana güvenin. Yaya olarak geçiyor olsaydık durum farklı olurdu ama motorlara ihtiyacımız var ve CBP araçlara karşı çok daha dikkatli çünkü büyük miktarda kaçak mal taşıma ihtimalleri daha yüksek. Silah köpeklerinin kokusunu alamayacağı herhangi bir kesici alet bulundurabilirsiniz."

"Lanet olsun," dedi Dean, çok sevdiği Colt 1911'ini Xochi'nin uzattığı avucuna vurarak.

"Sam?"

Sam başıyla onayladı ve kendi 45' uzattı.

"Cephane de var," dedi Xochi.

Sam ve Dean ceplerini Impala'nın bagajına boşaltırken Claudia büyüyen silah yığınına hayretle izliyordu.

Hepsi soyunup siviller gibi zararsız hale geldiklerinde, Xochi bagajı kapattı ve Dean'e anahtarları fırlattı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Dean.

"Korkma," dedi Xochi alaycı bir gülümsemeye. "Seni korumak için burada olacağım."

"Yola koyulalım artık," dedi Sam.

OTUZ

Sınırı geçmek stresli olmaktan çok sıkıcıydı. Trafik tıkanmış ve sürünerek ilerliyordu. Köpekli ve aynalı adamlar şeritlerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, ön camlardan içeri bakıyorlardı. Arabalardaki insanlar, dünyanın herhangi bir yerindeki sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde görebileceğiniz o donuk, binlerce metrelik bakışa sahipti. Her şeridin üzerinde kırmızı ya da yeşil trafik ışıkları vardı. Eğer kırmızı ışık yanarsa, gidip tam bir muayeneden geçmeniz gerekiyordu. Dean yeşil ışık yaktı. Sorun yoktu.

Sonunda diğer tarafa geçmeyi , "*Bienvenido a Mexico*" yazan büyük bir tabelanın altından geçtiler. Xochi, Dean'i şaşırtıcı bir şekilde Periférico Luis Donaldo Colosio Murrieta olarak adlandırılan yola yönlendirdi, daha turistik mağazaları ve ucuz eczaneleri atlayarak diğer Nogales'in cesur kalbine doğru ilerledi.

"Şuraya çek," dedi Xochi, yabancı iş seyahati yapanlara hitap etmek üzere kurulmuş gibi görünen büyük, mülayim bir franchise oteli göstererek.

Söylemesi yapmaktan daha kolay olsa da Dean kadının istediğini yaptı. Rover'ı kaldırıma çıkarmak için birkaç seyyar satıcıyla, yumruk yumruğa kavga eden bir çift çocukla ve kamyonet kullanan küfürbaz bir kadınla mücadele etmek zorunda kaldı.

"Sam, Claudia'yı al ve şu otele yerleş," dedi Xochi. "Onun Dean ve benim yapacağımız işin yakınında olmasını istemiyorum,

Ama yalnız kalmasını da istemiyorum. Gerçek şu ki, siz ikiniz bu av için bizden çok daha önemlisiniz. İkinize de bir şey olması riskini göze alamam."

Sam kaşlarını çattı. "On beş yaşında bir kızla otele giriş yapmaya çalıştığım için tutuklanacak mıyım?"

Xochi pişmanlıkla başını salladı.

"Meksika'da değil," dedi. "Aslında, muhtemelen olmayacaksınız."

"Buradan nefret ediyorum," dedi Claudia, kollarını kavuşturmuş ve kamburunu çıkararak özenle hazırlanmış bir hoşnutsuzluk ifadesi takınmıştı. "TJ'den daha kötü. İğrenç ve kirli ve telefonum çalışmıyor." Uzandı ve elini Dean'in koluna koydu. "Dean neden benimle kalamıyor?"

Dean ondan uzaklaşarak, "Hayır," dedi. "Biliyorsun, yapamam. Şu anda gidip şu diğer şeyi yapmam gerekiyor. Sam'le iyi olacaksın."

"Uzun sürmeyecek," dedi Xochi. "Hadi git." Xochi sırt çantasını Claudia'ya uzattı. "Eşyalarımı benim için sakla. Hepimiz için yeni kıyafetler de getireceğiz, tamam mı?"

Sam arabadan indi ve suratını asan genç kızı otele kadar götürdü. Dean Sam'in kapıyı iterek açmasını ve Claudia'nın önden gitmesine izin vermesini izledi. Bagajı olmayan bu devasa Amerikalı'nın Meksikalı küçük bir genci sınır kasabasındaki bir otele götürmesi gerçekten de kötü görünüyordu. Daha da kötüsü etrafta bir insan vardı, çeteler ya da bariz suçlular değil, sadece günlük işlerine giden sıradan vatandaşlar ve kimse iki kere bile bakmıyordu.

Sam ve Claudia güvenli bir şekilde otele girdiklerinde, Xochi arka koltuktan indi ve sürücü tarafına geldi.

"Bırak da ben ," dedi.

Dean direksiyonu ona bıraktığı için mutluydu. Bu kasabada araba kullanmak kötü bir video oyunu gibiydi. Yolcu tarafına geçti ve Dean direksiyona geçti.

"Yine ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Silah istiyorsun, değil mi?" diye sordu, Rover'ı trafiğin içine çekti ve güneye, sınırdan uzağa doğru ilerledi. Görünüşte rastgele birkaç dönüş yaptı, köpekleri, dondurma satıcılarını ve kocaman çamaşır arabaları olan kadınları yollarından çekmek için kornaya bastı. Dean otele göre nerede olduklarını anlamaya çalışıyordu ama kısa süre sonra bu karmaşanın içinde dönüp durmaya başladı.

Sonunda Xochi dar bir ara sokağa saptı ve park etti. Caddenin karşısında açık görünmeyen küçük bir kuaför salonu ve Dean'in ne iş yaptığını hemen anlayamadığı başka bir işletme vardı. İstedikleri bina, özel bir ev olamayacak kadar kare ve özelliksiz, ancak herhangi bir ticari bina olamayacak kadar küçük görünen üzgün, yıkık dökük küçük bir yapıydı. Parlak maviye boyanmıştı, kalın boya çatlamış ve soyularak eski pembe-beyaz doğum günü pastası rengini ortaya çıkarmıştı. Kapılar ve pencereler sıkıca parmaklıklıydı, parmaklıklar önceki renk düzenine uyması için pembeye boyanmış ve asla yeniden yapılmamıştı. Şimdiye kadar indikleri tüm sokaklar yayalarla doluydu ama bu sokak neredeyse ıssızdı.

Xochi cep telefonunu çıkardı ve aradı. Birkaç kelime konuştu, başını salladı ve telefonu cebine koydu.

"O orada," dedi. "Hadi gidelim."

Rover'dan indi ve Dean de aynısını yaptı. Dean onun Ben'in yaşlarında görünen bir çocuğu arabaya çağırmasını izledi. O da

arabayı göstererek para dağıtmaya başladı. Çocuk göz kırptı ve tişörtünü kaldırarak kot pantolonunun kemerinden çıkan bir silahın kabzasını gösterdi. Xochi ona teşekkür etti ve Dean'e onunla birlikte mavi binaya gitmesini işaret etti. Dean onun arkasından gitti, böyle bir yere silahsız girmekten memnun değildi. Özellikle de kendisi dışında herkes silahlı görüldüğü için. Bu konuda Xochi'ye güvenmekten başka çaresi yoktu.

Yaklaşık yirmi elektrik sayacının sıralandığı loş, küf kokulu bir koridora girdiler. Bu kadar küçük bir binanın bu kadar farklı haneye ev sahipliği yapması Dean için imkânsız görünüyordu. Xochi arka tarafa yöneldi ve sarkık merdivenlerden ikinci kata çıktı. Dean yorum yapmadan onu takip etti.

Merdivenlerin tepesindeki ilk kapı açıktı. Xochi hemen içeri girdi ve Dean'e ona katılmasını işaret etti. Dean'in ardından kapıyı kapattı ve kilidin dışında bırakılmış olan anahtarı çevirdi.

Boş bir odaydı, otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu, sıırım gibi bir adam, taşlanmış, muhteşem bir gülümseme ve siyah bir spor çantası dışında boştu. Seyrelmiş saçları fare kuyruğu şeklinde geriye taranmış, büyük, kırık bir burnu ve serçe parmağında bir yüzüğü vardı. Tertemiz, keskin ütülü bir kot pantolon ve kurt adam göğüs kıllarını fazlasıyla ortaya çıkaracak şekilde boğazından düğmeleri açılmış parlak kırmızı bir kovboy gömleği giymişti. Yemek tabağı büyüklüğündeki kemer tokasında kırmızı yapay elmaslarla yazılmış "BM" harfleri vardı.

"Dean," dedi Xochi. "Bu Bebek Malo."

Dean bu kadar kıllı birine neden "bebek" lakabının takıldığını anlayamıyordu ama buna katlanmaya hazırdı. Adam yeterince arkadaş canlısı görünüyordu.

Xochi'ye İspanyolca bir şeyler söyledi ve sonra İngilizceye geçti. "HK bulamadım. Glock olur mu?"

"Benelli'yi aldın mı?" Xochi sordu.

İspanyolca bir şeyler daha söyledi ve çantanın fermuarını çöl kamuflajı içinde muhteşem, yepyeni bir 12 kalibrelik taktik M4 çıkardı. Dean'e uzattı.

"Vay canına, bu çok güzel," dedi Dean, hazneyi kontrol edip sıcak ve sallanmaya hazır olduğunu görünce. "Sanırım bu tuzla dolu değil, değil mi?"

Xochi başını salladı ve çantadan bir Glock 17 alıp inceledi.

"Standart mermiler, evet, ama Chihuahua'da som gümüşten 12'lik kurşun yapan bir arkadaşım var. *Nagual* için."

Dean ısıklık çaldı.

"Evet, bu görür."

Kapıya aniden sert bir vuruş oldu. Dean refleks olarak sese doğru döndü ve Xochi de aynısını yaptı. Bebek Malo gelenin kim olduğunu görmek için beklemedi, çantayı arkasında bırakarak odanın ucundaki kapıya doğru gitti. Derin, erkeksi bir ses kapının diğer tarafından seslendi. Tercüme edilmesine gerek yoktu.

"*POLICIA!*"

Dean küfretti ve tüfeği indirdi. Bu avda karşılaşabileceklerini düşündüğü onca potansiyel sorun arasında Meksika'da silah satın almaktan tutuklanmak kesinlikle bunlardan biri değildi.

"Ne yapacağız?" Dean Xochi'ye sordu.

"Hadi," dedi, silah çantasını kaptı ve Bebek Malo'nun peşinden gitti.

Yan oda döşenmişti; iki küçük yatak, bir kanep ve dört sandalyeli bir kart masası. O kadar çok mobilya vardı ki

dar alanda manevra yapmak için. Xochi kanepeye atladı, minderlerin üzerinden yürüyerek bir çeşit balkona açılıyor gibi görünen parmaklıklı metal bir kapıya yöneldi. Dean diğer odadaki kapının kırıldığını duyabiliyordu. Polisler her an gelebilirdi. Xochi'yi balkona kadar takip etti ve onu bir bacağını korkuluğun üzerine atmış halde buldu.

"Atla," dedi ve gitti.

Dean kenarından baktı ve yüksek tuğla duvarlarla çevrili küçük, otlu bir bahçe gördü. Köşede çocuklar için yapılmış garip bir plastik oyuncak duruyordu, tekerlekleri ve at gibi eyeri olan büyük sarı bir ördek. Xochi bir elinde Glock, diğer elinde çantasıyla bahçenin ortasında çömelmişti.

"Acele et," diye tısladı.

Polisler kapıdan geçip yandaki boş odaya girmiş gibiydi. Dean'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Atladı.

Toprak zemine sertçe çarptı ama tüfeği tutmayı başardı. Xochi zemin kattaki bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve Dean onu binanın içine kadar takip etti. Üst kattan ağır botlu ayak sesleri ve erkek sesleri duyabiliyordu. İşte o zaman telefonu cebinde titremeye başladı.

Xochi birkaç kapıyı deniyor ve hepsini kilitli buluyordu. Dean telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. Arayan Bobby Singer'dı ve sadece acil durumlarda kullandığı hattı arıyordu. Dean aramayı cevapladı.

"İyi bir zaman değil, Bobby," dedi Dean.

"Deli misin sen?" Xochi kilitli kapılardan birini tekmelemeye başlamadan önce omzunun üzerinden arkasına baktı. "Kaldır şunu!"

"Dean," dedi Bobby, o tanıdık ses tonuyla. "Orada neler oluyor?"

"Bak," dedi Dean. "Burada önemli bir kanun yaptırımı durumu var..."

"Evet," dedi Bobby. "Şey, az önce kardeşinin telefonundan bir çağrı aldım. Meksikalı bir adam yirmi beş bin dolar havale etmemi yoksa Sam'i öldüreceklerini söyledi."

OTUZ BİR

Xochi kapıyı son bir kez tekmeledi ve sonunda kapı açıldı. Diğer tarafta tek bir polis vardı.

On sekiz yaşlarında görünüyordu. Kötü bir cildi ve bıyık için üzgün, ergen bir bahanesi vardı. Siyah tayyör ve üzerinde büyük sarı harflerle "POLICIA" yazan siyah bir çelik yelek giymişti. Tozlu botlarına doğrultulmuş AK47 ile ürkmüş bir kediye benziyordu.

Xochi kapıdan uzaklaşarak geriye doğru atladı. Dean telefonu bıraktı ve refleks olarak tüfeği kaldırarak çocuğun gözlerine nişan aldı.

"Dean?" Bobby'nin küçük sesi Dean'in botunun yanında yerde duran telefondan yankılandı. "Dean, orada mısın?"

Çocuk kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu, neredeyse şaşkınlıkla bir şekilde büyük silahın namlusuna bakıyordu. Bu onların kaçma şansıydı ama Dean masum insanları yakalamak konusunda Sam'e söylediklerini hatırlamadan edemedi. Tetiği çekemiyordu.

Diğer altı memur merdivenlerden hızla inerek çocuğun arkasına doluştu ve Dean'e İspanyolca bağırmaya başladı. Gerçek, yetişkin bıyıklı yaşlı bir adam odaya girdi ve Dean'in elindeki silahı alıp onu duvara fırlattı.

Xochi muhtemelen İspanyolca küfürler içeren bir ses çıkardı ve başka bir memur da aynısını yapmadan önce Glock'u yere bıraktı

bacaklarını ayırdı ve bariz bir hevesle onu okşadı. Gergin çocuk Dean'in telefonunu aldı, Bobby'nin aramasını sonlandırdı ve telefonu fermuarlı plastik bir torbaya koydu. Kalın bıyıklı adam Dean'i kelepçeledi ve binadan dışarı çıkardı.

Kaldırımında üç polis memuru daha Bebek Malo'yu yere yatırmıştı. İçlerinden biri dizini sırtının alt kısmına bastırarak onu kelepçeliyordu, bir diğeri ise tabancasını kafasına dayamıştı.

Dean belirsiz bir şekilde kirli beyaz bir polis arabasının arkasına tıklandı. Memur Bıyık Dean'in kafasını kapı çerçevesine çarpmasını engellemek için kafasının arkasını tutmaya zahmet etmedi. Kendi durumu hakkında ne kadar gergin olsa da Dean Sam'den başka bir şey düşünemiyordu. Sam ve Claudia. Bütün bunlar olurken Claudia neredeydi? Sam'e sahip olan insanlar Claudia'ya da sahip miydi? Onu yanlarında getirmelerinin ciddi bir hata olduğu açıktı. Belki de ölümcül bir hata.

Polisler Bebek Malo'yu Dean'le birlikte arabanın arkasına bindirdiler. Dean, "Hayır, hayır, bekle bir saniye," diye söze başladı.

Bir saniye bile beklemediler. Arabanın kapısını çarptılar ve şoföre gitmesini söylemek için tavana vurdular. Araç trafiğe çıkarken Dean arkasına dönüp Xochi'nin iki iri yarı adamın arasında binadan çıkarıldığını gördü.

"Xochi'yi nereye götürüyorlar?" Dean sordu.

"Hapishane," dedi Bebek Malo. "Tıpkı bizim gibi. Sadece oraya gitmesi muhtemelen iki kat daha uzun sürecek."

"Ne?" Dean tekrar arkasına bakmaya çalıştı ama çoktan bir köşeyi dönmüşlerdi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yani bu adamlar onu içeri almadan önce onunla biraz zaman geçirmek isteyeceklerdir. Kadın mahkumlar için bu böyledir."

Eğer Dean'in elleri arkadan kelepçeli olmasaydı başını ellerinin arasına sokardı. Bu nasıl olmuştu?

Dean ve Baby Malo, Nogales polis karakolundaki kalabalık nezarethanede birlikte duruyordu. Çürük tel örgülerden yapılmış ona onluk kafeste muhtemelen yirmi beş adam vardı. Tıkırdayan birkaç elektrikli vantilatör bayat havayı sirküle etmek için ellerinden geleni yapıyordu ama yine de dayanılmaz derecede sıcaktı ve bayat ter ve idrar kokuyordu. Kafesin dışında ellerinde otomatik tüfekleri olan üç düşmanca tavırlı, terli gardiyan duruyordu - birileri zincir halkasını bağlantı direklerinden ayırmanın o kadar da zor olmayabileceği fikrine kapılırsa diye.

Hücrenin sol tarafında tek bir uzun metal bank vardı ama bu bankı köpek gibi koruyan ve başka hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen küçük bir grup dövmeli serseriye "ayrılmış" gibi görünüyordu. İçeri girer girmez Dean sıkışık alanda garip bir hiyerarşi olduğunu fark etti. Besin zincirinde üst sıralarda yer alanların kapıya daha yakın durmasına izin veriliyordu, bu sayede uzaktaki pencerelerden gelen temiz havanın kokusunu neredeyse alabiliyordunuz. Yelpazenin diğer ucundakiler ise pisuvar yerine kullanılan ve zeminin uzak köşesindeki bir deliğe doğru eğimli bir şekilde inen uzun çimento oluğun yanında durmak zorunda kalıyordu. Bebek Malo ortada bir yerdeydi ve Dean'in de onun yanında durmasına izin verilmişti. Dean yalnız olsaydı başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Dean adım atacak kadar yer olmasını diledi. Endişeli, hüsrana uğramış ve güçsüz hissediyordu. Bunun olacağını bilmesine rağmen

korkunç bir fikirdi, sadece elleriyle yapacak bir Şey ve kafasını götürecek başka bir yer vermek için birinin onunla kavga etmesi için can atıyordu. Dünyada arkadaşlarının ve ailenin tehlikede olduğunu bilmekten ve bu konuda hiçbir Şey yapamamaktan daha kötü bir duygu olamazdı. Dean kendini bu karmaŐadan kurtarmanın bir yolunu bulana kadar Bobby'ye zorundaydı. "Biliyor musun," dedi Dean Bebek Malo'ya, sadece bir Şey söylemek için, "Ben hayatımın geri kalanını bu özel kokuyu hiç yaŐamadan mutlu bir Şekilde geirebilirdim."

Bebek Malo, "Burası yüksek rütbeli siti," dedi. "Seni iŐleyip gerçek hücrelere taŐıyana kadar bekle."

Dean, "Bu iş ciddi boka sardı, bu," dedi.

"Bana mı söylüyorsun?" Bebek Malo söyledi. "Bu benim silah için üçüncü seferim."

"Sadece o değil," dedi Dean. "Sanırım biri kardeşimi kaçırdı."

Bebek Malo kaşlarını , "Bu bir Şey," dedi. "Sizinkiler parasını dese iyi olur."

"İŞte bu yüzden buradan gitmem gerekiyor," dedi Dean. "Kardeşin neye benziyor?" Bebek Malo sordu.

"Büyük." Dean havada Sam'in kendisinininkinden birkaç santim yukarıda olan yaklaşık boyunu gösterdi. "Altı-dört, 190. Kahverengi saçlı, biraz uzun. Yanında saında parlak kırmızı bir çizgi olan genç bir Meksikalı-Amerikalı kız vardı."

"Altı-dört m?" Bebek Malo'nun kaşları daha da atıldı. "Kulağa pek de kolay bir kaçırma gibi gelmiyor."

"Bakın, burada hiçbir Şey bilmiyorum," dedi Dean, hayal kırıklığı boğazını kapamıŐ ve sesini gerginleŐtirmiŐti. "Bildiğim tek Şey

duydum."

"Tamam, dinle," dedi Bebek Malo. "Biraz etrafa sorayım. Bakalım bu konuda bir şeyler duymuş olan var mı?"

Bebek Malo kalabalığın arasında ilerliyor, ağzının kenarından alçak sesle konuşuyordu. Dean tek başına durmuş, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Sam ve Xochi kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdaydı ama nerede olduklarını ya da onlara neler olduğunu düşünmeden edemiyordu. Peki ya Claudia? Bu şekilde kilitli kalmak onu kesinlikle çıldırtıyordu.

Bebek Malo başını sallayarak Dean'e doğru ilerledi.

"Kimse bir şey bilmiyor," dedi Baby Malo. "Büyük bir haber yok *Norteamericano* her zamanki çetelerden biri tarafından kapılıyor." Sert bir erkek sesi Dean'in adını seslendi.

"Winchester?"

İkiz iki yakışıklı, taş suratlı Meksikalı adam kafesin kapısının diğer tarafında bekliyordu. Kıyafetleri polis ve silahlı muhafızların üniformalarına fevkalade benziyordu. Siyah, askeri tarzda savaş kıyafetleri, kurşun geçirmez yelekler ve siyah şapkalar. Aralarındaki tek bariz fark, keplerindeki artık aşına olduğumuz *POLICIA* kelimesinin ardından "*FEDERAL*" kelimesinin gelmesiydi.

"*Federaller* mi?" Bebek Malo fısıldadı. "Şimdi çok derindesin, *guero*." "Kendine iyi bak," dedi Dean. "Ve teşekkürler."

"Kendine dikkat etsen iyi olur," diye cevap verdi Malo Bebek.

Gardiyan kapının kilidini açarken Dean öne çıktı. Bankta oturanlardan bazı yorumlar geldi ama Dean bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. *Federaller* Dean'i tekrar kelepçelediler ve onu bunaltıcı istasyondan geçirerek sokağa çıkardılar. Dean'in gözleri

Xochi'yi büyük siyah bir cipin arkasında gördüğünde, onu kaçırانları ve etraflarındaki caddeyi görüp kaçmayı ciddi ciddi düşündü. Başı eğikti, ellerinin arkadan kelepçeli olduğu belliydi. Onu gördüğüne sevindi, iyi olduğu için rahatladı ama onu görmek Sam ve Claudia için daha da endişelenmesine neden oldu.

İkizler Dean'i Xochi'yle birlikte arka koltuğa oturtular ve sonra ön koltuğa geçtiler. Cipin önü ve arkası ağır bir tel örgüyle ayrılmıştı. İki arka kapının iç tarafında tutamak yoktu.

Dean, Xochi'nin parlak yeni bir siyah gözle spor yaptığını görünce dehşete düştü.

Gömleği yırtılmış ve kanla ıslanmıştı.

"Kahretsin," dedi Dean. "Sana ne yaptılar?"

"Merak etmeyin," dedi. "Bunların çoğu benim kanım değil. O polisler oynamak için yanlış küçük kızı seçtiler."

Sesi sanki ağzı misket doluymuş gibi biraz çamurluydu. Yanağından öpecekmiş gibi ona doğru eğildiğinde biraz şaşırdı. Ama onu öpmedi, kulağına fısıldadı.

"Bu adamlar *federal* değil," dedi, o kadar alçak sesle söylemişti ki, motorun homurtusundan onu zar zor duyabildi. "Onlar *Nagual*."

OTUZ İKİ

Dean konuşamayacak kadar şaşkıındı. Meksika'ya geleli daha altı saat bile olmamıştı ve her şey ılık hızıyla cehenneme dönmeye başlamıştı. Ana cadde boyunca trafik korkunçtu, tıkanmış ve o kadar yavaş ilerliyordu ki düzenli olarak yayalar tarafından geçiliyorlardı. İleride büyük bir kaza olmuştu ve insanlar arabalarından dışarı sarkıp yumruklarını salladıkça öfkeleri alevleniyordu. Egzoz kokusu Dean'in gözlerini yakıyordu, bütün camlar açık olsa bile.

"Bizi nereye götürüyorlar?" Dean fısıldadı.

"Muhtemelen bizi çöle götürüp öldürmeyi planlıyorlar," dedi. "Ama endişelenmeyin."

Sonra o kadar tuhaf bir şey yaptı ki Dean bir an için nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Eğildi ve dudaklarını adamın kelepçeli ellerinden birinin avuç içine bastırdı. Dean onun nefesinin sıcaklığını ve terli sırtından aşağı ürpermesine neden olan dilinin kısa bir titreşimini hissetti. Zaten ağrıyan karnında çalkalanan öfke, korku ve endişe güveğine belli belirsiz, anlamsız bir azgınlık eklemesine gerçekten gerek yoktu. Kadının gerçekte ne yaptığını anlaması birkaç şaşkın saniyesini aldı: Elinin içine bir şey tükürmüştü. Küçük ve metal bir şey. Bir anahtar. Bir kelepçe anahtarı.

"Benimle evlenir misin?" diye fısıldadı, parmaklarını büküp anahtarı kelepçelerinin kilidine sokarken.

Gölümsedi. "Kelepçelerini çıkar," dedi. "Sonra anahtarı bana ver ve beni takip et, tamam mı?"

Gözünü öndeki ikizlerden ayırmadan kadının istediğini yaptı. İkisi de sessiz kaldı, yüzleri öne dönüktü. Kendi kelepçelerinden kurtulduğunda, tekrar ona doğru eğildi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Olabileceğim kadar," diye yanıtladı.

Hiç kıpırdamadan oturmuş, gözlerini kocaman açmış, ciplerinin sürücü tarafına yanaşan hırpalanmış bir minibüsü izliyordu. Minibüs önlerinde ilerliyordu, öyle ki ezik yan tarafı sürücü tarafındaki kapının açılmasını engelliyor ama arka kapıyı açmıyordu. Dean Xochi'nin ne kadar hızlı olduğunu zaten biliyordu ama yine de onu iş başında izlemek onu şaşırtmıştı. Arka camı tekmeledi, kapıyı dışarıdan açmak için delikten uzandı ve Dean'in tek bir nefes çekmesi için geçen sürede işlek caddeden aşağıya indi.

Arabayı kullanan adam frene bastı, küfrederek kapısını açmaya çalıştı. Kapı on santimden biraz daha az açıldı ve sonra minivana çarptı. Dean'in tarafındaki adam çoktan dışarı çıkmış ve Xochi'nin koşan sırtını bir tür akıl almaz Kirli Harry el topuyla aşağı çekiyordu.

"Yere yat!" Dean bağırdı, cipten dışarı atladı ve Xochi'nin peşinden gitti. Sokaktaki herkes saklanmak için koşarken silah seslerini ve çevredekilerin çığlıklarını duydu.

Dean risk alarak arkasına baktı ve sürücünün koltuğun üzerinden geçerek yolcu tarafına çıktığını gördü. Elinde sivri burunlu bir

vardı. Belli ki aşırı telafi edici arkadaşının kullandığı topun yanında oyuncak görünüyordu.

İleride, Xochi donmuş trafikte bir tavşan gibi zikzaklar çiziyor, alçakta kalıyor ve asla net bir hedef göstermiyordu.

Dean birkaç metre ilerisindeki terk edilmiş bir taksiden kıvılcımlar saçan kurşunları görebiliyordu ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark edemedi. Taksi boşucu siyah duman ve parıldayan alevlerden oluşan zehirli bir bulutun içinde havaya uçtu.

Dean kendini iki vagonun arasına göbeğinin üzerine attı, tam o sırada taksi garip bir şekilde düz, kulak zarını patlatan bir sesle patladı. Dean aynı devin az önce kulaklarını tıkadığını hissetti.

Tekrar başını kaldırmaya cesaret ettiğinde Dean etrafta çılgın bir kaos gördü. Kadınlar ağlayan çocuklarını kucaklamış, sokakta koşturuyorlardı. Erkekler neler olduğunu görmek için pencerelerden eğiliyordu. Bir düzine küçük perakende satış tezgâhı devrilmişti. Mısır koçanı, kaçak DVD ve dergiler, oyuncaklar ve ucuz gümüş takılar satan insanların malları sokağa saçılmıştı. Dean, Xochi'nin bir hatchback ile daha şanslı bir taksinin arasından baktığını gördü ve ona doğru koştu.

Ona ulaştığında, elini tuttu ve onu sokak satıcılarının enkazına doğru çekti.

Xochi, "Tüm bu insanların önünde formlarını değiştirmeyeceklerdir," dedi. "Yani onlardan kaçmak için bir şansımız var. Ama benim daha iyi bir fikrim var."

Kırık dökük plastik oyuncakların arasından koşarak geçti, omzunun üzerinden ikizlere baktı ve neredeyse onları takip etmeleri için cesaretlendirdi

Onu. Tabii ki yaptılar. Koşarken, sevimsiz gümüş yüzük ve kolyelerden oluşan siyah kadife bir tepsiyi eline aldı.

Koşarlarken Xochi Dean'e bir avuç dolusu yüzük uzatarak, "Bunları tak," dedi. "Her iki elinize de."

Dean onun ne planladığını hemen anladı ve söylediği gibi yaparak parmaklarına sığdırabildiği kadar çok aptal saksı yaprağı ve kafatası yüzüğü taktı. Birkaç dakika sonra küçük bir pastaneye girdi ve Dean de hemen arkasından onu takip etti.

Fırının içinde iki yaşlı kadın bir düğün pastasını süslüyordu. Biri şişman ve tatlı yüzlüydü, boyundan daha genişti, beyaz saçlarını süslü bir şekilde toplamıştı ve çiçekli bir önlük giyiyordu. Diğeri ise solgun ve zayıftı; büyük, dar bir burnu, erkeksi bir şekilde kısa kesilmiş boyalı kızıl saçları ve üzerinde parıltılı gümüş harflerle "SEXY" yazan pembe bir tişörtü vardı. Dean ve Xochi'yi gördüklerinde donup kaldılar, inci beyazı krema dolu pasta poşetlerini silah gibi tutuyorlardı.

Xochi onlara İspanyolca bir şeyler sordu ve şişman olan cevap vererek dükkânın arka tarafındaki bir kapıyı işaret etti. Xochi, çöpler ve okunaksız grafitilerle dolu dar bir arka sokağa açılan kapıya doğru koştu.

"İlk adam kapıdan içeri girdiğinde," dedi Xochi, kendini duvara yaslayarak. "Bırakın alsın."

Dean sırtını kapının karşı tarafına dayayıp nefes alış verişini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Tamam," dedi.

Hâlâ korkuyordu ama bu iyi türden bir korkuydu. Tutuklandığından beri hissettiği kapana kısılmış, çaresiz korkudan ziyade, aksiyon ve adrenalin dolu bir korkuydu. Bu onun iyi olduğu şeydi, canavarların kışını tekmelemek. Buna sahipti.

İlk *Nagual* fırının kapısından hızla içeri girdi ve Dean ona doğru döndü, düz bir sağ yumruk savurdu ve adamın tıraşsız çenesine, açıkta kalan derisine nişan aldı. Vurdu, bileğini sıcak bir acı sarstı ama adam vurulmuş gibi yere yığıldı, gümüş halkaların etkisiyle derisi yanıyor ve kabarıyordu. Dean onun yanında bir dizinin üzerine çöktü ve iyi bir önlem için birkaç tane daha vurdu.

İkinci şekil değiştiren kapıdan içeri girdiğinde, Xochi onu kalın gümüş bir zincirle arkadan yakaladı. Gümüş erimiş sıcak gibi tüttü ve yandı, *Nagual'ın* boğazının derinliklerine battı. Dizlerinin üzerine düştü, sonra da sümüksü oluğun içinde bir tarafa yığıldı. Xochi onu bıraktı ve Smith & Wesson model 500 .50 kalibrelik Magnum olduğu ortaya çıkan devasa silahı ondan aldı. Dean öldürdüğü şekil değiştiriciden kalkık burunlu 38'liği aldı ve diğer silahlar için hızlıca üstünü aradı. Tam boy bir 45'lik, kötü görünümlü teleskopik bir cop, kesinlikle işe yarayacak bir Leatherman çok amaçlı alet ve Xochi'ninkine benzeyen bir çakmaktaşı bıçak buldu, sadece bunun sapında korkunç, kafatası yüzlü bir kadın oyulmuştu.

"*Nagual* bıçağını bırak," dedi Xochi. Vites değiştiricisinin üzerinde benzer bir tane bulmuş ve çürümüş gibi kaldırıma bırakmıştı. "O kirli. Kötülüğün bir aracı."

Dean bıçağa baktı. Omuz silkti. Bırak gitsin.

Fırından gelen iki bayan kafalarını arka kapıdan uzattı, yüzlerinde meraklı bir ifade vardı. Xochi özür diler gibi bir şeyler söyledi. Çiçekli önlük giyen tatlı yüzlü olan eğildi ve boğazı sıkılan şekil değiştirenin yüzükoyun yatan bedenine tükürdü.

"*Pinchés federales!*" dedi.

Dean bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

"Vay canına," dedi. "Gerçekten nasıl hissediyor?"

Xochi Dean'e "Buradaki insanlar *federallere* karşı sevgi beslemiyor" dedi. "Birçoğu yozlaşmış, uyuşturucu çeteleriyle bağlantılı." Sesini alçaltmak ve fısıldamak için daha yakına eğildi. "Bu ikisi gibi büyükannelerin bu adamların gerçekte ne olduğunu bilmemesi daha iyi. Onlar için daha güvenli."

Dean anladı. Başını salladı.

"Hadi buradan defolup gidelim," dedi.

OTUZ ÜÇ

Otele yürüyerek dönerlerken Dean Xochi'ye Sam'e neler olduğunu anlattı. Öfkeliydi; birine yumruk atmaya hazır görünüyordu. Kim olursa.

"Dean," dedi elini onun koluna koyarak ve yoğun bakışlarının kenarlarından sızan duygularla ona bakarak. "Sam'i bulacağız. Annemin ruhu üzerine yemin ederim. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Dean başını salladı ve Xochi'nin kendi küçük kardeşine ne olduğunu düşünerek başka tarafa baktı. Haklı olduğunu umuyordu.

"Bu benim hatam," dedi sıkılı yumruğunu şakağına bastırarak. "Ne kadar aptalım. Birlikte kalmalıydık."

"Evet," dedi Dean. "Ama bizimle birlikte tutuklansaydı Claudia'ya ne olurdu? Belki sen o pisliklerle çıplak ellerinle savaşılabildin ama onun yapabileceğinden şüpheliyim. Belki de onu getirmekle hata ettik."

"Pekala," dedi Xochi. "Annesini tek başına takip etmektense bizimle olması daha iyi. Ayrıca, onu korkutmak istemediğim için bir şey söylemedim ama *Nagual* şimdiye kadar onu takip ediyordur. Onun Borderwalker ile bağlantımız olduğunu biliyorlar ve onu ortadan kaldırmak isteyeceklerdir."

Dean döndüğü her yerde kötü şansın onu gölgelediğini ve etrafındaki herkese bulaştığını hissediyordu. Korumak için yola çıktığı herkes onunla hiç tanışmamış olsalardı olacaklarından daha kötü bir duruma düşüyor gibiydi.

Xochi yolda durup küçük bir elektronik mağazasından bir çift kontörlü cep telefonu aldı ve bir tanesini Dean'e verdi.

"Arkadaşın Bobby'yi ara," dedi. "Birkaç yeri arayıp Sam'i kimin kaçırmış olabileceğine dair neler bulabileceğime bakacağım."

Dean telefonu açtı ve Bobby'yi aradı.

"O çocuğun teline dokunursan, bana yardım et..." Bobby dedi ki.

"Bobby," dedi Dean. "Sakin ol, benim."

"Dean," dedi Bobby. "Tanrım, sana ne oldu böyle?"

"Tutuklandım," dedi Dean. "Ama kendi kefaletimle serbest bırakıldım. Xochi benimle birlikte."

"Kim?"

"Evet, artık bunu boş ver," dedi Dean. "Sammy'ye sahip olan insanlardan ne duydun?"

"İlk aramadan bu yana hiçbir şey olmadı."

"Parayı havale ettin mi?" Dean sordu.

"Henüz değil," dedi Bobby. "kadar param olduğundan değil ama bana gece yarısına kadar süre verdiler ve senden haber alana kadar bir şey yapmak istemedim. Seni kurtarmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmek için Amerikan Konsolosluğu'nu aramaya çalıştım ama beni ."

"Tamam, biraz daha dayan dostum," dedi Dean. "Xochi soruşturma yapıyor."

"Peki kim bu Xochi kişi?" Dean, "Uzun hikâye," diye yanıtladı.

"Bir tür kadın hikayesi mi?"

"Bunun ne ilgisi var?" Dean sordu.

"Yok bir şey," dedi Bobby. "Sadece aksiyona geri döndüğünü duymak güzel."

"Bobby," dedi Dean. "Şimdi kapatıyorum. Kardeşimi bulmam gerek."

Görüşmeyi sonlandırdı.

Xochi, köşeyi dönüp Sam ve Claudia'nın kalması gereken otele geldiklerinde telefonla konuşmaya devam ediyordu. Telefon görüşmesini sonlandırdı ve hızını artırarak neredeyse çift camlı kapıya doğru koşmaya başladı.

"Henüz bir şey bulamadım," dedi. "Ama pes etmiyorum. İçeri girip Claudia'nın hâlâ burada olup olmadığına bakalım."

Otelin lobisi, mülayim, kurumsal franchise ile tuhaf, aşırı yerel renklerin tuhaf bir karışımıydı. Scranton'daki bir Best Western'den 1981 yılında çalınmış gibi görünen birkaç başıboş, çizgili polyester kanepeler vardı. Dean daha yakından baktığında, yaklaşık olarak aynı renk şemasına sahip olduklarını, ancak tam olarak eşleşmediklerini fark etti. Halı da sıcak pembeydi ama o da tam olarak uymuyordu. Çerçevesiz takas resimleri duvarları kaplamıştı; kanlı boğa güreşi sahneleri, büyük sombrero giymiş sevimli çocuklar ve Meryem Ana resimlerinin garip, uyumsuz bir karışımı. Sarışın, sahte ahşap check-in masasının üzerinde, bir tür ortaçağ işkence aleti olarak ikiye katlanabilecek devasa, asimetrik pirinç ve cam bir avize duruyordu. Masadaki ürkek genç kız, her an o aydınlatma armatürü tarafından başının kesileceği korkusuyla yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Dean. "Kardeşimi arıyorum. İri bir adam, yaklaşık..."

"Bay Swierczynski?" diye sordu. "Bu sabah yeğeniyle görüştüm," diyerek kitabına baktı. "Jennifer. Bununla..."

Alt dudağını işaret etti. "Bunlar onlar," dedi Dean.

"O senin kızın, ha?"

Xochi öne çıktı ve Dean'in elini tuttu.

"Kızımız," dedi. "Evet."

"Oda 418," dedi.

"Otele giriş yaptıklarından beri onlardan birinin ayrıldığını gördün mü?" Dean sordu.

Başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Bu taraftan çıkmadılar ama arkada başka bir kapı var."

"Tamam, teşekkürler," dedi Dean.

"Benim için zevkti," dedi. Sonra eğildi ve Xochi'ye İspanyolca bir şeyler söyledi.

"O ne derdi?" Dean asansöre doğru yürürlerken sordu.

"Kızının dudak yüzüğü takmasına izin vermeyeceğini söyledi." Dean başını salladı.

"Neden Claudia'nın bizim kızımız olduğunu söyledin?" Dean öyle dedi. "Buna kimse inanmaz. Ne yani, biz lisedeyken onu doğurduk mu?"

"Ben liseye gitmedim," dedi Xochi. "Ve tabii ki insanlar buna inanacak. Neden inanmasınlar ki? Annem Teo'yu doğurduğunda Claudia'dan sadece bir yaş büyüktü."

Asansör geldi. Sessizce bindiler ve dördüncü kata çıktılar. O anda aklında olan diğer her şeye rağmen Dean, Xochi ile hissettiği bu garip yoyo bağlantısının karmaşıklığına bir kez daha çarpıldı. Neredeyse anında yoğun bir siper arkadaşlığı geliştirmişlerdi ve bazen kendini ona çok yakın hissettiği zamanlar oluyordu, sanki çok fazla ortak noktaları varmış gibi. Bazen de, şimdi olduğu gibi, aralarındaki büyük kültürel farklılıkların uçurumunu gerçekten hissettiği zamanlar oluyordu.

"Hiç çocuğun var mı?" Asansör katları yavaşça sayarken Dean sordu. Bunu sormak daha önce neden hiç aklına gelmemişti bilmiyordu.

"Belki bir gün," dedi. "Ailemin baskısı var elbette ama hazır değilim. Henüz hazır değilim. Kardeşimin başına gelenlerden sonra olmaz. Peki ya sen?"

Dean Ben'i düşündü. Başını salladı.

"Hayır," dedi.

Asansör dördüncü katta açıldı. Xochi dışarı çıktı. Başka bir şey söylemedi. Dean de ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

418 numaralı oda açıklanamaz bir şekilde asansörün hemen yanındaydı. Dean kapıyı çaldı.

"Claudia?" dedi. "Ben Dean, misin?"

Kapı açıldı. Sam bir elinde bir şişe suyla orada duruyordu.

OTUZ DÖRT

"ne oldu böyle?" Sam sordu.

Dean rahatlamış bir kahkaha attı ve kardeşini ayı gibi kucakladı, Sam'in aşırı hevesli bir çocuk tarafından sevilen sabırlı bir köpek gibi kendisine sarılmasına izin vermesini umursamadı bile.

"Bize ne oldu?" Dean inanamayarak sordu. "Size ne oldu böyle? Kaçırıldığınızı sanmıştım!"

"Kaçırıldı mı?" Sam kaşlarını çatı. "Neden düşündün ki?"

Dean ona Bobby'den gelen aramayı anlattı. Sam ceplerini yokladı ama cep telefonunu bulamadı.

"Çocuk soda makinesinin yanında bana çarptı," dedi Sam. "Telefonumu kırmış olmalı. Dostum, bu oldukça iyi bir dolandırıcılık."

Dean Sam'e kontrollü telefonu verdi ve Bobby'yi aramasını söyledi. Xochi kanlı gömleğini çıkarıp yedek bir atlet giymek için banyoya yöneldi. Claudia elinde televizyon kumandasıyla yatakta oturmuş, kapatılmış televizyona kaşlarını çatarak bakıyordu. Dean onun yine ağladığını görebiliyordu. Onu Bay Hassas'la yalnız bıraktığı için kendini kötü hissediyordu. Berbat bir yas danışmanı olduğunu ilk kabul eden Dean'di ama Sam'in şu anki durumuyla karşılaştırıldığında o Dr. Phil'di.

Ona doğru yürüdü. "İyi misin?" diye sordu.

Başını kaldırıp ona baktı, tombul yanaklarından taze gözyaşları dökülüyordu. Ayağa kalktı ve kollarını ona dolayarak neredeyse onu bir adım geriye savuracaktı.

"Hey, sakin ol," dedi rahatsız bir şekilde kıpırdanarak ve Xochi'ye bakarak. "Hadi evlat, her şey yoluna girecek."

Kulağa çok saçma geliyordu. Claudia'nın yaşındayken bu tür saçmalıklara inanmazdı bile.

"Dinle," dedi sonunda, kendini onun nemli pençelerinden kurtarıp tekrar yatağa oturarak. "Xochi, Sam ve ben sosyal hizmet uzmanı değiliz. Bizler avcıyız. Şu anda acı çektiğini biliyorum ama bu konuda hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Yapabileceğimiz tek şey bu avda çalışmak, dördümüz birlikte. Annene olanlardan sorumlu olan o kötü kaltağı yenebiliriz ama bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacımız var. Sana takımda ihtiyacımız var."

"O haklı," dedi Xochi. "Artık güçlü olmana ihtiyacımız var. Yetişkin bir kadın olmana. Bunu yapabilir misin?"

Claudia başını eğdi ve kucağındaki ellerine baktı.

Xochi gelip Claudia'nın yanına oturdu ve Dean'e çenesiyle vurmasını işaret etti. O da seve seve kabul etti.

Sam telefonda, "Ben iyiyim Bobby," diyordu. "Gerçekten, bu sadece bir tür dolandırıcılıktı. Adam muhtemelen sırf birileri kanacak mı diye o telefondaki bütün numaraları aradı."

Xochi, Claudia ile alçak sesle İspanyolca konuşuyordu. Her ne söylüyorsa işe yarıyor gibi görünüyordu. Claudia sonunda başını kaldırdı ve gözyaşlarını sildi. Xochi'ye dönüp gözündeki morluğu gördüğünde isli rakun gözleri kocaman oldu.

"Vay canına," dedi Claudia. "Ne oldu sana böyle?"

"Polisler," dedi Xochi. "Nogales'ten çıksak iyi olur."

"Polisler mi? Vay canına."

Claudia belli ki Xochi'nin bir tür kanun kaçağı olması fikrinden çok etkilenmişti. Dean'e geri döndü.

"İyi misin Dean?" diye sordu. "Sen de mi dayak yedin?"

"Hayır," dedi Dean. "Sanırım onların tipi değildim."

"Pekâlâ, tamam," dedi Sam Bobby'ye. "İrtibatta kalacağız, ama bu arada Pençeli Kelebek adlı Aztek tanrıçası hakkında ne bulabileceğine bir bak. Bu ismi nasıl heceliyordun, Xochi?"

"l-t-z-p-a-p-a-l-o-t-l," diye Xochi.

Sam telefonda hecelemeyi tekrarladı. Başını salladı, dinliyordu.

"Evet, bu o," dedi Dean'e sırtarak. "Aslında çok seksi." Durakladı. Bir kahkaha. "Bir de bana sor." Bir duraklama daha. "Tamam, sonra."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Dean Sam'i görmezden gelerek sordu. "Yeni tekerlekler almamız gerekiyor, değil mi?"

Xochi, "Rover ve bisikletlerin hâlâ bıraktığımız yerde olma ihtimali yüksek," dedi. "En azından kontrol etmeliyiz."

"Sonra ne olacak?" Sam sordu.

"Eğer bir tüfek daha bulabilirsek," dedi Dean, "şu gümüş kurşunları yapan arkadaşını ziyaret etmek isterim."

"Tamam," dedi Xochi. "Öyleyse Chihuahua'ya doğru yola çıkıyoruz. Huehuecoyotl'un bizimle konuşup konuşmayacağını görmek için yol boyunca durabiliriz. En iyisi gece vakti, şehirlerden uzak bir yerde durmak. Claudia, Elvia'nın şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Emin değilim," dedi Claudia. "Sanırım o da nerede olduğunu gerçekten bilmiyor. Sadece güneye doğru hareket ettiğini biliyor."

"O zaman biz de yola çıksak iyi olur," dedi Dean.

Sam dizüstü bilgisayarını ve dosyalarını toplayıp çantasını omuzlarken, Claudia da göz kalemini düzeltmek için banyoya gitti.

"Suyu kesmesi için ona ne söyledin?" Claudia banyo kapısını kapattıktan sonra Dean Xochi'ye sordu.

Xochi, "Ona senin sert kızlardan hoşlandığını söyledim," dedi.

"Ah dostum," dedi Dean. "Onu cesaretlendirme. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"yaradı, değil mi?"

Dean, "Bu doğru bile değil," dedi.

"Hayır mı?" Ona bilmiş bir bakış fırlattı, sonra omuz silkti. "Benim hatam."

Çılgın bir mucize eseri, Rover tam bıraktıkları yerdeydi, her iki arazi motosikleti de römorklarında zarar görmemişti. Eksik olan tek şey iki kasktan biriydi. Ve tabii ki anahtarlar. Xochi tutuklandığında polisler tarafından el konulmuş.

Silahlı çocuk kayıp kask için bolca özür diliyor gibiydi. Xochi yine de ona daha fazla para verdi. Onlara iki başparmak işareti yaptı ve sokağın aşağısına doğru kaçtı. Dean o parayı neye harcayacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Ne dedi?" Sam sordu.

"Başka bir çocuğun kaskı alıp kaçtığını söyledi," dedi Xochi, sürücü tarafındaki kilidi açmak için eğilerek. "Gidip o çocuğu bulacağını ve kaskı geri alacağını söyledi ama ona bekleyecek vaktimiz olmadığını söyledim. Eğer geri alırsa, kaskın kalabileceğini söyledim."

Kilidi açıp arabanın kapısını açtı ve direksiyonun arkasına geçti. Dean ön koltuğa atladı, Sam ve Claudia da arkaya bindiler. Dean Xochi'nin Rover'ı hızlı ve etkili bir şekilde düz kontak yapıp çalıştırmasını izledi.

"Tamam," dedi. "*Adios*, Nogales."
Yola koyuldular.

OTUZ BEŞ

Dean'in nerede oldukları ya da Xochi'nin kenara çekmek için neden özellikle bu noktayı seçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçinden geçtikleri çöl Arizona'da karşılaştıklarının neredeyse aynısıydı ama yine de son derece garip ve yabancı geliyordu. Daha vahşi, daha tehlikeli. Xochi'nin uygun olduğunu düşündüğü yere vardıklarında hava tamamen kararmıştı.

"Nogales'te olanlardan sonra," dedi Xochi motoru durdururken. "Ne olursa olsun birlikte kalacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Sam. "Ama sadece iki bisikletimiz var."

"Sorun değil," dedi Dean. "Claudia seninle, Xochi de benimle gelebilir."

"Neden ben de seninle gelemiyorum?" Claudia sordu. "Bırak Xochi Sam ile binsin."

Xochi, Claudia'yı görmezden gelerek, "Üzgünüm Dean," dedi. "Korkarım arkamdan gelen sen olacaksın. Birinin ley hatlarını takip ederek yol göstermesi gerekiyor."

Dean bunun olmayacağını çok iyi bildiği halde, "Bana hangi yöne gideceğimi söyleyebilirsin," diye önerdi.

Rover'dan indiler ve Sam römorkun kilidini açarak rampayı indirdi ve bisikletlerden birini aşağıya yuvarladı. Xochi atladı

Römorkun üzerine çıktı ve diğer bisikleti yola indirmeden önce kalan tek kaskı Claudia'ya fırlattı.

Claudia suratını astı ve kaskını taktı, isteksizce Sam'in arkasındaki toprak bisiklete tırmandı ve kollarını onun beline doladı. Xochi diğerine bindi ve omzunun üzerinden Dean'e baktı.

", sert çocuk."

Dean Xochi'nin arkasındaki orospu koltuğuna oturduğunda neyle karşı karşıya olduğunu hemen anladı. Bu avda çalışmaya başladığından beri doğru dürüst, kesintisiz bir mahremiyeti olmamıştı ve o kışa doğru birkaç saniyeden fazla bastırırsa ayı gibi yükleneceğini çok iyi biliyordu. Kadın motoru çalıştırıp çöle doğru yola çıktığında Dean arkasındaki koltuğun kenarını parmak uçlarıyla kavradı ve kasıklarıyla Xochi'nin poposu arasında saygın bir boşluk bırakmaya çabaladı. Ancak engebeli Sonoran arazisi o kadar zorlayıcıydı ki, ilk beş dakika içinde Dean'in Xochi'nin minik beline tutunmaktan ya da sarhoş bir motorcu piliç gibi arkadan düşme riskini almaktan başka çaresi kalmamıştı.

Yabancı bir gezegenin yüzeyinden kolayca geçebilecek ıssız, ay ışığının aydınlattığı bir araziden geçiyorlardı. Gizemli kaya oluşumları üzerlerinde yükseliyor, arroyolar kuru zeminde damarlar ve atardamarlar gibi dallanıp budaklanıyordu. Yabani otlar hızla akıntıya kapılıp dönüyordu.

Dean bunların hiçbirine dikkat etmiyordu. Şişman, pis kokulu yaşlı kadınları düşünmekle meşguldü. Ya da arazi motosikletine binip çıplak kafasını sivri kayalara çarparak parçalamayı düşünmeye çalışmak. Ya da Xochi'nin dar, deri giysili kışının ona çarpmasından başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

ve ona karşı kayıyor. Deniyor ve başarısız oluyordu. Kalçalarını tekrar tekrar kaldırıp indirmeye devam etti, eğimleri ustalıkla telafi etti ve ağırlığını kıvrımlar ve kavislerle değıştirdi. Kendi ağırlığını da onunkiyle birlikte hareket ettirmek ve kaydırmak zorunda kalması, onun liderliğini takip etmesi ve küçük arazi motosikletini altlarında sabit tutmak için onunla birlikte dönüşlere doğru eğilmesi yardımcı olmadı.

Dar bir kutu kanyona girdiklerinde Xochi fren yaptı, sonra da motoru yavaşça durdurdu, Dean rahatlasın mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasın bilemedi.

Sam yanlarına yanaştı, Claudia atladı ve motoru durdurmadan önce kaskını çıkardıDean Xochi'nin arkasından indi, belinin altında olanları Sam ve Claudia'dan gizlemek için motosikletin büyüklüğünü kullandı.

Xochi kickstand'i indirdi ve ceplerinden birinden küçük bir Maglite çıkararak attan indi.

"Haydi," dedi Xochi, el fenerini yaktı ve bisikletlerden yaklaşık on iki adım ötede kumdaki bir girintiye odakladı. "Bu taraftan. Şu küçük açıklığı görüyor musun?"

Sam kendi ışığını yaktı ve gösterilen açıklığa doğru ilerledi. Claudia sessizce onu takip etti. Dean geride kaldı.

Xochi omzunun üzerinden Dean'e baktı.

"Geliyor musun?"

"Elbette," dedi. "Önce suratımı birkaç kez yumruklamama izin ver."

Yine o küçük yarım gülümseme, kemerli kaşlar. Döndü ve Sam'in peşinden gitti. Onun uzaklaşmasını izlemek gerçekten yardımcı olmuyordu.

Dean kendini nasıl bu kadar sinirlendirebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu çok fazla uzatmayacağını düşündü.

Yeterince. Dünya güzel kalçalı kadınlarla doluydu ve o her zaman onları kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Ayrıca, şu anda endişelenmesi gereken daha büyük, daha önemli bir sürü şey vardı. Çok ciddi, bildiğimiz medeniyetin sonu gibi şeyler. Bir dakikalığına koca kafasıyla düşünmeye başlaması ve olayları bir perspektife oturtmaya çalışması gerekiyordu. Bu ciddi bir şey değildi, sadece basit bir mekanik sorun. Fırsatını bulur bulmaz bununla ilgilenecekti ama bu arada Toshiro Mifune'ye ya da aynı derecede soğukkanlı başka bir kötü adama dönüşmesi gerekiyordu. Adam ol ve azgın bir ergen gibi davranmayı bırak.

Xochi'yi küçük açıklığa kadar takip etti.

Claudia çıra toplarken, Sam EMF ölçüm cihazını çalıştırdı ve Xochi çizgili bir battaniyenin üzerine bir grup bitki ve ritüel aleti koydu.

"Tuhaf," dedi Sam. "Oldukça güçlü bir okuma alıyorum, ama dalgalanıyor. Bir tür gelgit gibi bir geliyor bir gidiyor."

Dean'e baktı. "İyi misin?"

"Çok güzel," diye tersledi Dean.

Claudia endişeli bir ifadeyle Dean'e baktı ve Dean hemen kendini bir pislik gibi hissetti.

Dean ses tonunu yumuşatarak, "Sadece uzun bir gün oldu," dedi. "Hepimiz için."

Xochi, "Henüz her şey bitmedi," dedi. "Şu anda yaptığımız şey çok tehlikeli. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak tehlikeli. Anlıyor musunuz? Huehuecoyotl bir düzenbazdır. Size yalan söyleyecek, sizinle oynayacak. Sırf kendini eğlendirmek için her türlü olumsuz duyguyu size karşı kullanacak ve bizi birbirimize düşürecektir. Biz

Onun bilemeyeceği hiçbir sırrınız yok. En zel duygu ve düşüncelerinizi istismar etmeye çalışırsa, bunun sizi incitmesine izin veremezsiniz."

Sam'e döndü ve ellerinden birini iki elinin arasına aldı.

"Sana güveniyorum Sam," dedi Xochi. "Sen bizim apamız olmalısın, duygularımızın fırtınalı sularında bizi sabit tutmalısın. Huehuecoyotl bizimle oynadığı gibi seninle oynayamayacak. Özellikle de Claudia, çünkü en savunmasız durumda olan o."

"Dostum, bu çok kötü," dedi Dean. En son isteyeyeceği şey en içten düşüncelerini biriyle paylaşmaktı. Özellikle de şu anda. "Burada olması gerektiğinden emin misin?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Xochi. "Hem sana hem de Sam'e yanımda ihtiyacım var ve o yalnız bırakılamaz. Onu zaman korumalıyız."

"Ben bebek değilim," dedi Claudia, topladığı sopaları açıklığın ortasına küçük bir yığın halinde yerleştirirken. "Bana bir silah vermelisin."

"Daha önce hiç ateşli silah kullandın mı?" Dean sordu. "şey, hayır," dedi. "Ama bana ğretebilirsin."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Xochi, ateş yakmak için çubukları dizerken. "şimdilik hepinizin zihninizi boşaltmaya çalışmanızı istiyorum. Odaklanın."

ırayı bir Zippo ile yaktı ve ardından adaçayı yapraklarından oluşan sıkı bir demeti yaktı, kalın, keskin bir duman çıkarana kadar ucuna üfledi. Dumanı yönlendirmek için elini salladı ve önce Claudia'nın ne çıkmasını işaret etti. Xochi yanan demeti vücutlarının üzerinde gezdirerek her birini dumanla yıkadı. Dean ksrmemeye çalışarak burnunu sıktı. Zihnini temizlemeye çalışıyordu ama pek şanslı değildi.

Kadın işini bitirdiğinde kendini kurutulmuş domuz pastırması gibi hissetti. Bu hippî kokusunu kıyafetlerinden ve saçlarından asla çıkaramayacağından emindi. Xochi adaçayının geri kalanını ateşe attı ve ardından tahta bir kapta bir sürü başka ot ve bitkiyi ezmeye başladı. Su ilave etti ve bardağı elden ele dolaştırdı. Sam bir yudum aldı ve Dean'e uzattı. Dean fincana kaşlarını çatarak baktı, içindeki çamurlu ve keskin sıvıdan pek hoşlanmamıştı.

"," dedi Sam. " bakalım, kış yalayıcılar."

"Az önce bana ne dedin sen?" Dean şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Hey," dedi Sam. "Senin aksine, İskoçya'ya olan uçuşum boyunca kafamı bir hava tutması torbasına sokmadım. Dundee'den gelen o sevimli sarışın hostes bana her türlü dilsel merakı öğretti."

"Bahse girerim," dedi Dean.

Xochi kaşlarını çatarak, "Lütfen," dedi. "Biraz saygı." "Özür dilerim," dedi Sam, yüz hatlarını hızlıca yeniden düzenleyerek ciddi bir ifade.

Dean kurşunu ısırđı ve iğrenç, acı tadı karşısında irkilmemeye çalışarak garip bitkisel sıvıdan bir yudum aldı.

"Özür dilerim," dedi ve alt dudağından bir dal parçası koparıp bardağı Claudia'ya uzattı.

Claudia gözünü kırpmadan kana kana içti ve bardağı Xochi'ye geri verdi. Sonra yılan saplı taş bıçağını çıkardı.

"Şimdi kendimizi kesiyoruz," diyerek göğsündeki dövmeli kalbe dokundu. "Burada, kalbin üzerinde. Her birimiz Huehuecoyotl'a bir kan kurbanı vermeliyiz."

Claudia bıçağı almak için elini uzatarak, "Harika," dedi. "İlk ben gideceğim."

"Önce ben gideceğim," dedi Xochi kararlılıkla. "Beni izle ve ne yaparsam aynısını yap. Şaka yapmak yok, tamam mı?"

Claudia başını salladı ve Xochi'nin bıçağı kendi göğsüne doğru tutuşunu merakla izledi.

"Önce parmak uçlarınızla göğsünüzün sol tarafına dokunun," dedi Xochi. "Güçlü bir kalp atışı hissedene kadar onları hareket ettirin. En güçlü noktayı bulduğunuzda, bıçağı bu şekilde yukarı doğru hareket ettirerek küçük bir kesik atın." Bileğini oynatarak dövme kalbinin ortasında bir inç uzunluğunda mükemmel dikey bir kesik açtı.

"Sonra kanı bıçağın üzerinde böyle tutarsın." Bıçağın kenarını kesik boyunca gezdirerek kanın soluk taşın üzerinden akmasına izin verdi. "Ve kanın alevlerin içine akmasına izin ver. Tamam mı?"

Xochi bıçağı ateşin üzerinde tuttu, sonra Claudia'ya uzattı.

Xochi her zamanki atletini giymişti. Claudia'nın üzerinde derin V yakalı bir gömlek, Sam'in üzerinde ise düğmeli bir bluz vardı. Hiçbiri giysilerini çıkarmadan gerekli anatomiye ortaya çıkarmakta sorun yaşamıyordu. Dean önce Claudia'nın, sonra da ağabeyinin törensel kesimleri yapmasını izlerken gerçekten de yüksek yakalı bir tişörtten başka bir şey giymiş olmayı diledi. Xochi'nin istediği şeyi yapacaksa gömleğini çıkarması gerektiği gerçeğinden kaçmanın bir yolu yoktu. Elvis'in ikinci gelişiymiş gibi kendisine bakan, ezilmiş bir genç kız olmasaydı, bu hiç de büyük bir mesele olmazdı.

Sam bıçağı ona uzattı. Omuz silkti ve tişörtünü kafasına geçirdi, bu işi bir an önce bitirmenin en iyisi olacağını düşündü. Parmaklarını sol göğüs , pentagram dövmesinin hemen altında gezdirirken önündeki alevlere odaklandı. Claudia'nın yüzündeki

ama o onu görmezden geldi, kalbinin derisinin altındaki izlemeye odaklandı. Kesiği yaptı.

Bıçağın üzerindeki kanı topladı ve ateşe akıttı, ardından bıçağı Xochi'ye geri verdi. Gömleğini tekrar giyerken onu izleyen tek kişinin Claudia olmadığını fark etmekten kendini alamadı.

Xochi garip, melodik sözler söyledi ve sonra sustu. "Şimdi ne olacak?" Sam sordu.

Bir avuç kopal çıkardı ve ateşe attı. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

* * *

Yirmi dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Dean orada öylece durdu, düşmanca hissediyordu, bitkin düşmüştü ve bunların hiçbirisi için havasında değildi. Hayatının toplam kaç saatini ürkütücü bir şeyin ortaya çıkmasını bekleyerek geçirdiğini merak etti. Uzaktan yaklaşan çakalların sesini duyabiliyordu.

Huehuecoyotl nihayet ortaya çıktığında, Dean hilekâr tanrıyı kendi yüzünü takınmış bir şekilde gördüğünde sinirlenmiş ve biraz da kızmıştı.

Dean'in görüntüsüydü ama bir aynaya bakmak gibi değildi. Daha çok rötuşlanmış bir fotoğrafa bakmak gibiydi. Dean'in bu versiyonunda iki günlük kirli sakal ya da uykusuzluktan oluşan koyu halkalar ve gözlerinin etrafında tomurcuklanan kaz ayakları yoktu. Dean'in sağ kaşının hemen üstünde çıktığını hissedebildiği o sinir bozucu sivilce ya da hep çıkmasını umduğu ama bir türlü çıkmayan çilleri de yoktu. Bu versiyonu aynı zamanda Dean'in içinde ölüme bile yakalanmayacağı daracık siyah kadife dantelli bir pantolon giyiyordu. Diğer adam Claudia'ya gülümsediğinde, Dean vampir dişlerinin alaycı bir ipucunu gördü ve karnının çukurunda hastalıklı, çaresiz bir öfke hissetti.

"*Hueheteque*," dedi Xochi. "Varlığınızla bu mütevazı avcıları onurlandırılıyorsunuz."

"Bu şeref bana ait *Xuihxochitl*," diyerek Claudia'ya yaklaştı ve göğsündeki kesiğe dokundu. "Söyle bana, kim bu küçük kahin?"

"Benim adım Claudia," dedi kararlılıkla. "Korkmuyorum."

"Hayır mı?" Xochi'ye bakmak için döndü. "Bunda çok güçlü bir büyü var." Claudia'nın çenesini ellerinin arasına aldı ve öpecek kadar yaklaştı. "Ama sen her zaman özel olduğunu biliyordun, değil mi? Bu yüzden diğerleri seni anlamıyor. Senin gücünü kıskanıyorlar."

Dean bir adım öne çıkarak, "Çek ellerini onun üzerinden," dedi. "Dean," dedi Xochi. "Sakin ol."

Dean, "O sadece bir çocuk," dedi.

"Peki kim bu beyaz adamlar?" Huehuecoyotl, Claudia ile göz temasını hiç kesmeden sordu.

"Saygılarımla," dedi Xochi. "Onlar benim arkadaşlarım." Dikkatini Claudia'dan uzaklaştırmaya çalışarak bir adım daha yaklaştı. "Kayıp torununuza yardım etmek için tavsiyenizi istiyoruz. Hastalığını iyileştirmek ve onu tekrar insan yapmak için, böylece *Tzitzimimeh* onu dünyamıza girmek için kullanamayacak."

"Bu senin fikrindi, değil mi?" Huehuecoyotl Claudia'ya sordu.

"Evet," dedi, her ne kadar bunu ilk öneren Sam olsa da.

"Güzel olduğu kadar akıllı da," diye karşılık verdi, kızarmış yanağını okşayarak.

"Bak," dedi Dean. "Burada öylece durup reşit olmayan bir kıza bin yaşında bir sapık tarafından asılmasına izin vermeyeceğim."

benim gibi."

Huehuecoyotl Dean'e döndü, yeşil gözleri karanlıkta bir kedininki gibi parlıyordu. Claudia'dan uzaklaştı.

"Dürüst Dean Winchester," dedi. "Masumların cesur koruyucusu. Ölü babasının ayakkabılarını giyen öfkeli bir çocuk. Söyle bana Dean, en son babacılık oynamaya çalıştığında nasıl gitti?"

Huehuecoyotl'un yüzü titredi, kısa bir kalp atışı için çirkinleşti ve hayvanlaştı. Sonra Lisa'ya dönüştü.

Makyajsızdı, siyah saçları uykudan dağılmıştı. Üzerinde çok sevdiği ve Dean'in o duştayken her zaman hayır kurumlarına bağışlamakla tehdit ettiği eski bir fanila gömlekten başka bir şey . O çirkin eski gömleği bir daha göreceğini hiç düşünmemişti ve şimdi görmek onu soğuk bir şekilde öfkелendirdi. Bu kadar kolay manipüle edilmeyi reddediyordu.

"Her gece ağlıyor," dedi Huehuecoyotl. Sesi Lisa'nın sesiydi, gözyaşlarıyla sertleşmişti. "Bir zamanlar paylaştığınız yatakta tek başına. Senin yüzünden sonsuza dek içi parçalandı. Seninle hiç tanışmamış olmayı diliyor."

Lisa'ya benzeyen şey ona bir adım daha yaklaştı. Yatmadan önce her zaman sürdüğü vanilya kokulu nemlendiricinin kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıştı. Yumruklarını sıktı.

"Ve en karanlık kalbinde," dedi Huehuecoyotl, Lisa'nın büyük kahverengi gözleriyle ona bakarak, "Ben'in hiç doğmamış olmasını diliyor. Çünkü ona her baktığında seni görüyor."

"Ben benim oğlum *değil*," dedi Dean. Çenesinin menteşesinde küçük bir kasın gerildiğini ve zonkladığını hissedebiliyordu. "Kan testi yaptı."

"Öyle mi yaptı? Bu testin kan örneğinizi almadan sizi eleyebilmesi ilginç. Modern bilim

mucizevi ilerlemeler kaydetti."

Dean gözlerini kıstı, savunmaya geçti.

"Muhtemelen önce o barmenden bir örnek aldı ve eşleştirdi, bu yüzden benden bir örneğe ihtiyacı yoktu."

"Doğru," diye gülümsedi Huehuecoyotl. "Şu barmen."

Dean hiçbir şey söylemedi. Aklının bir köşesinde her zaman var olan şüphe tasmaından kurtulmuş ve öfkelenmeye başlamıştı.

"Lisa size gerçeği söylemekten korkuyordu çünkü çocuğun babası gibi bir avcı olmasını istemiyordu. Özellikle de sen onu neredeyse öldürdükten sonra."

"Onu dinleme Dean," dedi Sam. "Xochi'nin ne dediğini hatırla. O sadece seninle dalga geçiyor."

"Lisa'yı dinleme," dedi Huehuecoyotl yavaş bir gülümsemeyle. "Çünkü dürüst olalım. Lisa ve Ben artık umurunda bile değil, değil ? Gerçekten ne istediğini biliyorum."

Formu tekrar titreşti ve Xochi oldu. Saçları bağlı değildi, üstsüzdü ve ateş yanıyordu.

Claudia hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak
çemberden kaçtı. "Claudia!" Xochi
seslendi.

"et," dedi Dean. "git. Bunu ben hallederim."

"Emin misin?"

"Git," dedi.

Xochi el fenerini açtı ve Claudia'nın peşinden koştu. Sam dikkatle Dean'e baktı ve sessizce ona gerçekten emin olup olmadığını sordu. O emindi. Kardeşinin bakışlarına karşılık vermedi, önündeki sahte Xochi'ye odaklanmaya devam etti.

"En iyi vuruşun bu mu, köpekçik?" Dean kaşlarını kaldırarak meydan okudu. "Çünkü hâlâ ayaktayım." Dean'e bir adım daha yaklaştı.

Huehuecoyotl, onları neredeyse burun getirdi. "Lisa'ya zarar verdiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben'i öldürebileceğimi? Bana söyleyebileceğin hiçbir lanet şey yok ki zaten günde yüz kere kendime işkence etmiyorum."

Huehuecoyotl cevap vermedi.

"Ve tabii ki," diye devam etti Dean, şimdi bir yuvarlanma içindeydi. "Xochi'yi çivilemeyi çok isterim. Bunun buradaki hiç kimse için yeni bir haber olduğunu sanmıyorum, belki Claudia hariç, bu yüzden genç bir kızı ağlatmak iyi işti. Ama ne var biliyor musunuz? Xochi'yi becermek *istiyor* olmam becereceğim anlamına gelmiyor ve bunun Lisa ve Ben hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. O yüzden, küçük sevimli kukla gösterin bittiğinde bana haber ver, belki o zaman sadede gelir ve biraz iş yaparız. Ne dersin?"

Huehuecoyotl tekrar yer değiştirdi, önce büyük siyah bir çakala, sonra da her iki yanağında paralel yara izleri ve gerilmiş kulak memelerinde ağır obsidyen diskler olan yakışıklı genç bir Kızılderili adama dönüştü.

"Sana neden yardım edeyim, avcı?" diye sordu. "Sakın dünyanın sonu geleceği için deme. *Senin* dünya sona erecek, *benimki* değil."

"Çünkü eğlenceli olacak," diye Dean.

OTUZ ALTI

Huehuecoyotl cevap vermedi, sadece dikkatle Dean'e baktı. Siyah gözleri ateş ışığında parlıyordu. Dean Sam'in sorgulayan bakışlarını hissedebiliyordu ama hileci ile göz temasını kesmedi.

"Eğer Teo ve *Nagual* Yıldız İblislerini dünyamıza sokma planlarında başarılı olurlarsa, bu tam bir katliam olacak," diye söze başladı Dean. "Şimdi belki bu tür şeyler senin gibi biri için oldukça eğlencelidir. Ama bir katliamı izlemekten daha eğlenceli ne var biliyor musun? Bir savaşı izlemek."

Dean o taş gibi, yaralı yüzü inceleyerek ipuçları aradı. İşe yarıyor muydu? Geçebiliyor muydu? Bunu söylemek imkânsızdı.

"Bir düşünün," diye devam etti Dean. "İzlenme başına ödeme paranızı nasıl harcamayı tercih edersiniz? Uzatmaya gideceğini bildiğiniz sağlam, eşit bir maça mı, yoksa muhtemelen ilk rauntta nakavtla sonuçlanacak tek taraflı bir dövüşe mi? Bize bu şeylere karşı bir dövüş şansı verin, biz de o Pençeli Kelebek sürtüğüne gününü gösterelim. Televizyonda izlenmesi gereken bir maç olacak. Söz veriyorum."

Huehuecoyotl, "Bozulmuş Sınır Gezgini'ni iyileştiremem," dedi.

Dean sıkılı yumruklarını açmaya zorladı ve yavaş bir nefes verdi. Huehuecoyotl uzaklara, küçük ateşin dumanına karşı gözlerini kısarak baktı.

"Ama bunu yapabilecek birini bulmanıza yardımcı olabilirim," dedi.

Dean düzenbazın yalan söylüyor olabileceğini çok iyi biliyordu ama sonunda kapıdan içeri bir adım attığını hissetti.

"Dinliyorum," dedi Dean.

"Sana yalnız söyleyeceğim," dedi Huehuecoyotl. "Boş olana bizi terk etmesini söyle."

"Uh uh," dedi Sam. "Asla olmaz." Dean, " değil Sam," dedi. "Bilmiyorum..."

" et," dedi Dean. "Ben iyiyim."

Sam Dean'e araştıran bir bakış attı, sonra başını salladı ve çemberden çıktı.

"Tamamen seninim," dedi Dean. "Duyalım bakalım."

"Bir zamanlar bir kadın tanımıştım," dedi Huehuecoyotl ona. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Adı *Metzlicihuatl*'dı. Bir ebenin kızıydı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Ama istediğimi aldığım da, gitmeme izin vermedi. İlk Borderwalker oldu. Diğerlerinin annesi."

"Alfa'yı mı kastediyorsun?" Dean sordu.

"Evet. Dediğin gibi Alfa." Düzenbaz Dean'e bilmiş bir bakış attı. "Onun kalbini kırmış olmam umurunda değil. Bugün bile beni seviyor."

Dean ihtiyaç duydukları şeye bu kadar yakinken kendisine iğne yapılmasına izin verecek değildi.

"Yani Alfa Sınır Gezgini'nin enfekte etmenin yanı sıra tedavi etme gücüne de sahip olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kalbini çalmak için kullandığım beyaz kopal parçası hâlâ onda. Boynunda geyik derisinden bir kese içinde taşıyor. Eğer onu sana vermesi için ikna edebilirsen, bozulmuş kalbi dönüştürmek için kullanabilirsin."

Borderwalker'ı sıradan bir insana dönüştürebilirim. Onu ikna etmenize yardımcı olamam ama onu kendinize çağırmanıza yardımcı olabilirim."

Huehuecoyotl ellerinden birini uzattı ve dumandan küçük bir seramik flüt şekillenerek katılaştı. Parlak kırmızıydı, tabanında çan şeklinde bir fincan vardı ve üzerinde daire şeklinde dans eden iki ayaklı çakallar resmedilmişti. Parmaklarını flütün etrafında kapattı ve sonra Dean'e uzattı.

"Bu flütü çal," dedi. "*Metzlicihuatl* bunu duyacak ve seni ben sanarak yanına gelecek. Uyarayım, kandırıldığını anladığında çok kızacak. Ama sen kadınlar tarafından kolayca affedilebilecek türden bir adamsın, değil mi Dean?"

"Nerede çalmalıyım?" Dean flütü alarak sordu. "Burada mı?"

"Her yere," diye yanıtladı Huehuecoyotl. "Okyanusları aşış benimle ol."

"Teşekkür ," dedi Dean.

"Sadece harcadığım zamana değsin," dedi düzenbaz. "İyi bir gösteri yap, avcı."

" olacak," dedi Dean. "Savaşmadan yenilmeyeceğiz."

"Ve eğer kazanırsan," dedi Huehuecoyotl. "Yağmurun altında tek başına durmaya devam edecek misin? Yoksa içeri mi gireceksin?"

Huehuecoyotl Dean'in kulağına fısıldamak için yakınına eğildi, hareket ederken tekrar yer değiştirdi. Xochi'ye geri döndü.

"Kendini affet."

Düzenbaz döndü ve çöle doğru uzaklaştı, Xochi'nin görüntüsü hep birlikte kaybolmadan önce yavaşça dumanlı şeffaflığa dönüştü.

Dean Sam, Claudia ve Xochi'yi arazi motorlarının yanında birlikte dururken buldu. Onlara flütü gösterdi ve olan her şeyi açıkladı.

oldu.

Sam, "Alfa Sınır Gezgini'ni bulun," dedi. "Dahice. Bunu ben neden düşünemedim?"

"Güneş doğmadan önce sadece birkaç saatimiz var," dedi Xochi. "Bu gerçekleştiğinde burada olmak istemeyiz. Rover'a geri dönmeli ve ardından birkaç saat uyuyacak bir yer bulmalıyız. Gün boyunca Chihuahua'daki arkadaşımı ziyaret edebilir ve ardından yarın gece Alfa'yı çağırabiliriz. Tamam mı?"

"Evet," dedi Dean. "Oldukça yorgunum." "Hepimiz öyleyiz," dedi Xochi.

Xochi ateşi dikkatlice gömdü ve ritüel nesnelerini topladı. Claudia sessiz ve soğukkanlı bir şekilde bekliyordu. Dean belki onunla konuşması, özür dilemesi gerektiğini düşündü ama on beş yaşında bir kızla böyle bir konuşmaya nasıl başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Sam arazi motosikletini çalıştırdı ve Claudia arkaya tırmanıp kaskını taktı. Sam gaza bastı ve patikadan aşağı doğru yola çıktı. Xochi diğerine binmek üzereydi ki Dean onun yanına geldi.

"Bütün bunlar için özür dilerim," dedi Dean. "Biliyorsun, daha önce. Claudia iyi mi?"

"Olacak," diye omuz silkti Xochi. "O daha genç. Kolayca incinebilir ama dirençlidir."

Bir bacağını bisikletin selesinin üzerine atmak üzereydi ki Dean bir elini omzuna koyarak onu geri çekti.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" "Ne?"

"Yolu hatırlıyorum," dedi. "Motosikleti Rover' geri götürmeme izin ver."

"Neden?"

"Gerçekten mi?" dedi. "Çünkü buraya gelirken yaptığım gibi bir kucak dansını daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Biraz merhametli ol, olur mu? Bu benim tek pantolonum."

Kadın güldü ama adamın sürmesine izin verdi. Rover'a olaysız bir şekilde geri döndüler.

O sırada yarı uykulu olmayan tek kişi Sam'di, bu yüzden diğerleri uyuklarken o arabayı sürdü. Dean uyandığında güneş doğmaya başlamıştı ve Rover Chihuahua'da bir Ramada'nın otoparkına park edilmişti. Xochi ve Claudia hâlâ arka koltukta uyuyorlardı.

Ağrıyan vücudunu esnetmek için Rover'dan indi ve Sam'in elinde iki takım otel anahtarıyla kapıdan çıktığını gördü.

"," diye .

Dean arka cama vurup kızları uyandırmak üzereydi ki Claudia aniden ayağa fırladı ve hareketi Xochi'yi ürküttü. Claudia Dean'e döndü, elini cama dayamıştı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra uyanıklık yüzüne süzülür gibi oldu ve derin bir nefes alarak arka kapıyı açtı ve yavaşça ayağa kalktı.

"Onu gördüm," dedi Claudia. "Elvia'yı gördüm."

Xochi Rover'dan indi ve Dean'in yanına geldi.

"Anlat bize," dedi.

"O..." Claudia kaşlarını çatarak durakladı. "Sanırım kaçtı."

Xochi Dean'e doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Her şeyi hatırlamanız gerekiyor" dedi. "Vizyonunuzun en başından başlayın. Ne kadar küçük olursa olsun hiçbir ayrıntıyı atlamayın."

"Tamam," dedi Claudia. "Sadece... şey biraz ." "Devam et," dedi Dean.

"Önce karanlık bir yerdeydi, bir kamyonun içinde falan. Bağlanmıştı. Bir şekilde bağlanmıştı. Sonra, polisler. Ordu mensupları, belki? Üniformalı adamlar. Kötü bir kavga oluyordu. Ateş ettiler ve..." Claudia ürperdi, kollarını kendine doladı. "Ve o kargaşada Elvia kaçıp kurtuldu. Ama o... yapış yapış. Televizyonda gördüğünüz, tüyleri yağ içinde olan zavallı kuşlar gibi. Dünyamızdan ayrılamayacak kadar ağır. Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedi Xochi. "Bu Teo'nun büyüsü, onu aşağıda tutuyor. Nerede olduklarını görebiliyor musun? O ne görebiliyor?"

Claudia hatırlayarak gözlerini kapattı.

"Burası büyük bir şehir değil. Daha çok bir kasaba gibi," dedi. "Gerçekten güzel ve eski moda. Dar, kıvrımlı sokaklar. Büyük bir kilise var. Büyük kırmızı bir kubbesi var."

Xochi başını salladı.

"Her yerde olabilir," dedi. "Daha konuşabilir misiniz?"

Claudia, "Elvia bir tür yeraltı mezarlığında saklanıyor," dedi. "Etrafında cesetler var. Ama... bu kulağa tuhaf gelecek."

"Kulağa tuhaf gelen bir şey yok," dedi Xochi.

"Cesetler mezarlarda değil. Onlar... Neredeyse sergileniyor gibiler. Müzedeki gibi, cam vitrinlerde duruyorlar."

Xochi'nin gözleri kocaman oldu.

"Bu cesetler," dedi Xochi. "Kurumuşlar mı, kösele gibi, soluk kahverengi bir deriyle kaplı iskeletler gibi mi?"

"Evet," dedi Claudia.

"Guanajuato," dedi Xochi. "Guanajuato'dalar."

"Tamam," dedi Sam. "Buradan oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Hiç uyumadan dümdüz gidersek?" Xochi sordu. "Belki on iki, on dört saat."

"Hadi ama dostum," dedi Dean. "Birkaç saat gerçek bir uyku çekmezsek hiçbirimiz bir halta yaramayız. Ayrıca gümüş cephane yapan arkadaşını görmemiz ve Alfa Sınır Gezgini'yle küçük bir sohbet yapmamız gerekiyor."

"Haklı," dedi Xochi. "Ama en fazla üç ya da dört saatten fazla zaman ayıramayız."

"Sorun değil," dedi Dean. "İhtiyacım olan tek şey bu."

"Bizi çoktan buraya kaydettirdim," dedi Sam. "Bundan faydalanabiliriz. Uyumama gerek yok ama bir duş alsam fena olmaz."

"Ben de," dedi Xochi. "İyi bir sıcak duş."

Odaları en üst kattaydı. Sam, bitişik kapılı komşu süitler için para harcamıştı. Xochi ve Claudia soldakini aldılar ve Sam sağdakinin kilidini açtı.

"Sabah görüşürüz," dedi Xochi. "Yani bugün daha sonra."

"Tamam," dedi Dean. "Görüşürüz."

Süit iyiydi ama tamamen unutulabilirdi. Dean'in önemseddiği tek şey nispeten temiz olması ve banyo kapısının kilitli olmasıydı.

Sam eşyalarını küçük masanın üzerine yerleştiriyordu. Dean yandaki duşun başladığını duyabiliyordu. Xochi olup olmadığını merak etti.

"Oraya girmen mi gerekiyor?" Dean banyo kapısını işaret ederek sordu.

Sam başını salladı. "Ben iyiyim,"

"Çünkü biraz olacak," dedi Dean.

"Al bakalım, ahbap." Sam başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan konuştu. "Hepimize bir iyilik yap."

Dean banyoya gitti ve kapıyı kilitledi.

OTUZ YEDİ

Üç saat sonra Dean kendini çok daha uygar hissediyordu. Her zamanki gibi dinlenmiş ve dengesini bulmuştu. Duş almış, tıraş olmuş ve kafein almıştı. Çorapları ve iç çamaşırları temizdi. Dışarı çıkıp lanet dünyayı kurtarmaya hazırdı. Tekrar.

Xochi'nin arkadaşı ana meydanın hemen dışında küçük bir kuyumcu dükkânı işletiyordu. Çoğunlukla turistik şeyler. Gotik haçlar, yarasalar ve kafatasları ile karışık bir sürü turkuaz ve gümüş. Bir anne-kız işletmesiydi. Annesi arka tarafta iş yaparken kızı dükkanın halka açık olan yarısını işletiyordu.

Annem onları arka kapıda karşıladı. Muhtemelen ellisine yaklaşmıştı ve Stevie Nicks fabrikasındaki bir patlamadan çıkmış gibi giyinmişti. Ciddi bir mermi ustası için pratik bir iş kıyafeti gibi görünmeyen bir sürü dökümlü, tüllü dantel ve fırfırlar.

"Bu Consuelo Morena Valesquez," dedi Xochi. "Sam ve Dean Winchester ve Claudia Porcayo."

"Bana Çelo diyebilirsin," diye cevap verdi yaşlı kadın göz kırparak. İngilizcesi kusursuzdu. "Bütün avcılar öyle der. Özellikle de yakışıklı olanlar." Bir yandan Sam'in, diğer yandan Dean'in koluna girdi. "İçeri gelin."

Küçük dükkânın arka odası farklı boyutlarda mermi kalıpları, kepçeler ve saf gümüşten tuğlalarla doluydu. Ortada

Bitmemiş çimento zeminin üzerinde elektrikli hindi pişiricisinin bağırsaklarına benzeyen büyük bir dökme demir tencere vardı. Kapının yanındaki kancada ağır deri bir önlüğün yanı sıra birkaç çift kalın, dirsek hizasında eldiven ve plastik koruyucu gözlük vardı. Uzak duvar Polaroid fotoğraflarla kaplıydı. Çelo, hepsi de ağır silahlı yüzlerce farklı kadın ve erkeğin yanında gülümseyerek poz vermişti. Belli ki hepsi de avcıydı. Dean için başka bir ülkede bile diğer avcılar tanımanın bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Sadece silahlar değildi. Gözleriydi. Her gün banyo aynasında gördüğü aynı gözler.

Çelo, "Xochi bana *Nagual* ile bir sorununuz olduğunu söyledi," dedi. "Bende yedek olarak verebileceğim bir shorty var. Takas edecek neyiniz var?"

Xochi ve Dean ceplerini Nogales'teki sahte *federallerden* çaldıkları tüm silahlardan boşalttılar. Chelo ağır Magnum'u aldı.

".50 kalibre?" Kadın takdirle ıslık çaldı. "Bunu almak isterdim ama görünüşe göre senin benden daha çok ihtiyacın var. Şanslısın ki dün gece yeni bir 50'lik doldurdum."

Büyük bir dolaba döndü ve boynundaki zincirde asılı olan anahtarla dolabın kilidini açtı. Bir süre iç çekmeceleri karıştırdıktan sonra döndü ve Dean'e testereyle kesilmiş bir Mossberg 500 uzattı.

"Biliyor musun," dedi. "Sadece al. Ama karşılığında siz iki yakışıklı çocukla bir fotoğraf istiyorum."

"," dedi Sam.

Xochi'ye eski model bir Polaroid fotoğraf makinesi uzattı. Sam ve Dean başlarını kadrajda tutabilmek için eğilmek zorunda kaldılar.

küçük kurşun ustası. Xochi çekimi yaptı ve banyo edilmiş fotoğrafı Chelo'ya verdi.

Çelo fotoğrafı havada sallayarak, "Teşekkürler," dedi.

Görüntü geldiğinde gülümsedi ve fotoğrafı duvara, Dean'in o ana kadar fark etmediği Xochi'nin eski bir fotoğrafının yanına astı. Fotoğrafta Xochi Claudia'nın yaşlarında görünüyordu. Dövmesi yoktu. Saçları daha kısaydı, küt kaküller halinde kesilmişti. Taş gibi sert bir bakış atmaya çalışıyordu ama henüz tam olarak bunu başaramamıştı. Dean'e o yaşlardaki halini hatırlatıyordu.

"Tamam," dedi Çelo. "Yani 50'lik, 45'lik ve 38'liklere, ayrıca Mossberg için 12 kalibrelik kurşunlara ihtiyacın var. Başka bir şey var mı?"

"Hiç gümüş bıçağın var mı?" Dean sordu.

"Elbette," dedi, sanki az önce Papa'nın Katolik olup olmadığını sormuş gibi. "Kaç tane lazım?"

"Üç," dedi Dean.

"Dört," dedi Claudia.

"Hayır," dedi Dean.

"değil," dedi Xochi. "Bir ara öğrenmek zorunda."

"Ona nasıl öğretsen iyi olur," dedi Dean. "Çünkü hâlâ hiçbir şeyin onun menziline girecek kadar yaklaşmasına izin vermiyorum. Onu koruyacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim."

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Claudia yine ışıltılı gözlerle ona bakıyordu. Görünüşe göre dün geceki utanç verici ifşaatlar aşkını azaltmamıştı.

Çelo sırtı ve küçük bir depoya yöneldi.

"Hazır başlamışken ateş gücünü de paylaştık iyi olur," dedi Sam. "Dean, sen tüfeği al."

"Tamam," Dean Mossberg'i kaldırıp kontrol . "Peki ya sen? Magnum mu istiyorsun?"

Sam sırtıarak, "Buna ihtiyacım yok," dedi. "O konuda kanıtlayacak bir şeyim yok."

"Evet," dedi Xochi. "Ama aynı zamanda en büyük ellere sahip olan sensin. 45'liği tercih ederim."

"Yeterince makul," dedi Sam, el topunu alarak. "Geriye Claudia'nın tüfeği kalıyor."

Claudia 38'liğe uzandı ve Xochi onun bileğini yakaladı.

"Henüz değil," dedi. "Sana nasıl kullanacağını öğretme şansım olana kadar onu senin için tutacağım. Ayağını vurmanı istemiyorum. Ya da benimkini."

Çelo geri döndüğünde elinde işaretlenmemiş cephanes kutularından oluşan kocaman bir yığın vardı. Xochi ona yardım etmek için öne çıktı, kutuların yaklaşık yarısını aldı ve tezgahın üzerine koydu.

"Dean?" Ona bir kutu fırlattı.

Kapağı açtı ve bir düzine sıradan av tüfeği mermisine benzeyen bir şey gördü. Ama birini çıkarıp ters çevirdiğinde, her zamanki yıldız şeklindeki tepesi yerine, yassı bir tepesi ve derin bir çukurlu merkezi olan sağlam, pırıl pırıl gümüş bir kurşun gördü.

"Boş nokta mı?" dedi. "Lanet olsun."

"Siz Amerikalıların hep söylediği gibi," dedi Çelo. "Ev savunması için ideal."

Dean doldururken Sam ve Xochi kendi silahlarındaki standart mermileri attılar ve gümüşle yeniden doldurdular.

Çelo Claudia'ya, "Al bakalım *muñeca*," dedi ve sapında Meryem Ana resmi olan ince gümüş bir stiletto uzattı. "Sana en iyisini verdim," diye fısıldamak için eğildi.

Her birer tane olmak üzere daha sade üç bıçak daha dağıttı ve ardından tüm cephaneyi taşımak için sağlam bir deri sırt çantası çıkardı.

Xochi paketi doldururken, "Teşekkürler Çelo," dedi. "Sen en iyisisin."

"Bunu sakın unutma," dedi Çelo. "Sizinle iş yapmak her zamanki gibi bir zevkti. Ve siz Amerikalı çocuklar, unutmayın, uluslararası gönderi yapıyorum. İstedığınız zaman internetten sipariş verebilirsiniz."

Sam'e üzerinde bir web adresi ve bir sürü tuhaf görünümlü küçük resim bulunan bir kartvizit uzattı. Gülümsedi ve cüzdanına yerleştirdi.

Xochi çantayı omuzladı ve kalın bir rulo Meksika parasını Çelo'nun üzerine koydu. Çelo İspanyolca reddetmeye çalıştı ama Xochi ısrar etti. Chelo Claudia'ya kocaman sarıldı ve sonra hem Sam'i hem de Dean'i dudaklarından öptü.

"Ne zaman istersen gel," dedi.

Xochi, Chihuahua'dan ayrılmadan önce iki arazi motosikletini ve römorku başka bir arkadaşına satmış, kat etmeleri gereken çok yol olduğunu ve römork olmadan daha hızlı gidebileceklerini savunmuştu. Dean de aynı şeyi düşünüyordu.

"Peki Alfa Sınır Gezini'ni çağırmak için nerede durmalıyız?" Sam Rover'ı *Carretera Federal 45*'e çekerken sordu.

"Yol boyunca herhangi bir yer sanırım," diye yanıtladı Dean. "Sadece her türlü medeniyetten oldukça uzak bir yer olsun."

"Buralarda medeniyete benzeyen bir şey görüyor musun?" Sam tozlu ön camdan, içinden geçmekte oldukları uzun ve düz araziye işaret ederek sordu.

"En iyisi bu," dedi Dean. "Eğer çakal adamın söylediği kadar kızgın olacaksa, etrafta masum seyircilerin olmasını istemiyorum. Aslında, Claudia'ya nasıl ateş edileceğini öğretmeniz için iyi bir zaman olabilir."

Xochi, "Alfa'yla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğiz," dedi. "Bu konuda bana güven," dedi Dean. "Bununla başa çıkabilirim."

"İmkânı yok," dedi Claudia. "Bu çılgınlık."

"Hayır," dedi Xochi. "Hayır, ben de seninle geleceğim. Arkanı kollayacak birine ihtiyacın var."

"Bak," dedi Dean. "Teklifini takdir etmediğimi sanma ama bu gruptaki en harcanabilir kişi benim ve bunu sen de biliyorsun. Sen bizim yerli rehberimizsin, Claudia iz sürücümüz ve Sam, bu avda başarılı olmak için ona ihtiyacın olduğunu düşünmenin mistik nedeni ne olursa olsun, seninle bu konuda tartışmayacağım. Geriye ben kalıyorum."

"O haklı," dedi Sam.

"Bunu nasıl söylersin?" Claudia sordu.

"Söyle onlara Sammy," dedi. "Burada sadece pratik olmaya çalışıyorum." Xochi sessizce İspanyolca küfretti.

"Bundan nefret ediyorum ama tartışmam," dedi.

Claudia ona, "Ama bundan sonra hepimizin bir arada kalması gerektiğini söyleyen sendin," dedi. "Öylece çekip gitmesine ve öldürülmesine izin mi vereceksin?"

"Bu benim ilk rodeom değil, evlat," dedi Dean. "Öldürülmeyeceğim, o lanet kopal parçasını alacağım. Ve geri döndüğümde maça asından ası vurduğunu görmek istiyorum. Anlaştık mı?"

"Peki," dedi Claudia, yüzünü başka yöne çevirip pencereden dışarı, manzara olmayan yere bakarak. "Zaten umurumda değil."

"Aferin kızıma," dedi Dean. "Sam, neden şuradaki küçük yan yoldan gitmiyorsun? Bizi ana caddeden birkaç mil uzaklaştırır."

Birkaç küçük kulübe benzeri ev ve bir tür yol kenarı lokantasının yanından geçtiler, sonra hiçbir şey kalmadı. Güneş, için için yanan kızıl bir gün batımına doğru kaymaya başlamıştı.

"İşte," dedi Xochi, sağ taraftaki inatçı bir kaya oluşumunu işaret ederek.

Sam Rover'ı yoldan çekti ve motoru durdurdu. Dördü birlikte araçtan indiler ve Claudia kollarını Dean'in boynuna dolayarak yüzünü onun göğsüne gömdü. Dean onun sırtını sıvazladı ve sonra geri çekildi.

"Hey, ben sana ne demiştim?" dedi. "İyi olacağım."

"Dikkatli ol," dedi. "Bana söz . Sana ihtiyacımız var."

"Claudia," dedi Xochi. "Cephane çantasını ve şu plastik şişelerden birkaçını arkadan çıkar."

"et," dedi Dean.

Claudia başını kaldırıp ona baktı, sonra parmak uçlarında yükselip yanağına yıldırım hızıyla bir öpücük kondurdu.

"İyi şanslar," dedi, yanan bir ev gibi kızardı ve Rover'a geri döndü.

Xochi Dean'in yanına geldi ve şişesini uzattı. O da aldı.

Bir aldı. Geri vermeye çalıştı ama başını salladı. "Al bunu," dedi. "Ve bunu."

Kutsal, yılan saplı taş bıçağını çıkardı. Sap kısmı ona dönük olacak şekilde elinde döndürdü ve uzattı.

"Bu obsidyen değil," dedi. "Ama hiç yoktan iyidir."

Bir an için onun bakışlarını tuttu, sonra başını salladı ve aldı. "Teşekkürler," dedi.

"Sadece geri getir," dedi.

Ona sarılmadı ya da onu öpmedi. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve Rover'a doğru yürüdü. Parmaklarını kıvrımlı bir şekilde oyulmuş sapın etrafına doladı. Kadının elinden hâlâ sıcaktı. Ona geri getireceğine dair sessizce söz verdi.

Çöle doğru yürüdü.

OTUZ SEKİZ

Dean, Rover'ı artık göremeyene kadar gün batımına doğru yürüdü. Claudia'nın atış taliminin sesi yavaş yavaş uzaklarda kayboluyordu. Hiçbir yerde insan yapımı bir yapı göremiyordu. Yolu ya da arabayı göremiyordu. Tamamen yalnızdı. Sonunda yavaşladı ve sonra durdu.

Cebine uzanarak Huehuecoyotl'un ona verdiği flütü çıkardı. Flütü havaya kaldırdı ve elinde evirip çevirdi. O ana kadar bir flütün nasıl çalınacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı aklına gelmemişti. Çocukken oyuncağa bile dokunmamıştı. Sahip olduğu tek oyuncak enstrüman bir davuldu ve sık sık akşamdan kalma olan babası ona Noel'den sadece iki ya da üç gün sonra "kaybolduğunu" söylemişti.

Flütün üzerinde, üst kısmı boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş dört delik vardı. Ağzınızı ince uca dayayıp üflemeniz gerektiği çok açıktı ama deliklerin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Flütü dudaklarına götürdü ve deneysel olarak içine üfledi. Çıkan nefesli, yankılı nota kadar güzeldi ki, onu ürkütüp bir anlık sessizliğe sürükledi. Açıklanamayacak kadar seksi bir sestti, bir kadının , samimi kahkahası gibiydi. Öyle bir kahkaha ki

Bu da senin içinde olduğunu bilmeni sağladı. Flört etmekten ilk kez sevişmeye geçtiğinizi. O artık senindi.

Dean kafasını sallayarak temizledi ve flütü tekrar dudaklarına götürdü, bu kez müziğin baştan çıkarıcı etkisine hazırды. Parmak uçlarını flütün üstünde ve delikleri kapatıp açarak tonun yukarı ya da aşağı hareket etmesini sağlayabileceğini fark etti. Gerçek bir şarkının yakınından bile geçmiyordu ama kadim manzaranın üzerinde bir işaret feneri gibi yankılanan birkaç farklı notayı sürdürebiliyordu.

Etrafındaki hava parıldamaya ve bulanıklaşmaya başladı. Yumuşak beyaz ışıktan dalgalı bir şerit belirdi, gün batımını ikiye böldü ve gökyüzünün derisinde derinleşen bir yarık oluşturdu. Yarıktan Alfa Sınır Gezgini çıktı, garip ışıltı uzun siyah saçlarına yapışmış, sanki bir trenden iniyormuş gibi rahatça kuma adımını atmıştı.

Huehuecoyotl onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti ve belli ki yalan söylemiyordu. Kesinlikle nefes kesiciydi. Dean her zaman koyu renk saçlı ve gözlü kadınlardan hoşlanmıştı ve o da ideal tipinin çarpıcı bir örneğiydi. Ağır siyah kirpiklerin ardındaki geniş, büyüleyici espresso gözleri. İnanılmaz derecede gür bir ağız.

Muhteşem elmacık kemikleri. Makyajsız kusursuz. Ama güzelliğiyle ilgili rahatsız edici bir şey vardı. Fazla mükemmeldi, o kadar gerçek dışıydı ki neredeyse dehşet vericiydi. Canavarca. İnsanlık dışı.

Çıplaktı ama köprücük kemiklerinin altındaki yumuşak, kahverengi insan derisi bir çingiraklı yılan gibi zarif, benekli pullara dönüşerek tatlı kıvrımlarını neredeyse giyinik gibi gösteriyordu. Parmakları çengelli siyah pençelerle sonlanıyordu. Devasa bir çift siyah-beyaz akbaba pençesi

Kürek kemiklerinden çıkan kanatları esnedi ve Dean'in botlarının etrafındaki kumu karıştırarak genişçe gerildi. Bu muhteşem, korkunç bir yaratıktı. Amerika'da savaştıkları o sefil, işkence görmüş iğrenç yaratığa hiç benzemiyordu. Bir Sınır Gezgini'nin olması gereken şey buydu.

"Kimsin sen?" diye sordu, şehvetli dudakları kıpırdamadan, sanki sözleri doğrudan Dean'in zihnine fısıldanıyormuş gibi. "Sen benim sevgilim değilsin."

Elindeki flüt dumana dönüştü ve çöl rüzgârında sürüklenip gitti. Yerinde durdu, yılmadı.

"Beni Huehuecoyotl gönderdi," dedi Dean. "Bana yardım edeceğini söyledi."

Kalın kaşları hafifçe çatıldı. Bir adım daha yaklaştı, zengin, amber benzeri kopal kokusu yakın mesafeden baş döndürücüydü ve çenesinin hemen altındaki boğazına dokunmak için pençe uçlu bir parmağını uzattı. Xochi'nin taş bıçağının sırtının alt kısmında, kot pantolonunun kemerinin içine sıkışmış olduğunu hissedebiliyordu ama eğer istediği buysa, boğazını kulaktan kulağa kesmesini engellemek için zamanında ona ulaşmanın bir yolu yoktu.

"yardım etmiyorum," dedi.

"Bu yardım," dedi. "Benim için değil. Bir kadın için. Adı Elvia Reveultas."

"Elvia," dedi, bu isim Dean'in kafasının içindeki bir nefesten daha yüksek değildi.

"Onu tanıyor musun?" Dean sordu.

"Ona ne yapıldığını biliyorum," dedi Alfa. "Sana daha kötüsünü de yapabilirim, insan. Zevkle."

Avucunun iiyle boğazını okşadı, tırnağının sivri ucu kulağının arkasındaki yumuşak noktaya doğru kaydı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Bir şeyler söylemeliydi. Herhangi bir şey.

"Vay canına," dedi. "Bu gerçekten de beklediğim türden bir karşılama değil."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi, kıpırdamayan dudakları onunkilerden birkaç santim ötedeydi. "Ya da benim karşılamam hakkında."

"Sadece demek istedim ki..." Kadının elinin soluk borusuna çarpması karşısında yutkundu. "Huehuecoyotl'un senin hakkında söylediği onca şeyden sonra..."

Boynundaki baskının bir kısmını serbest bıraktı.

"Benim hakkımda ne dedi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi Dean. "Önemli değil."

"Söyle bana," dedi. "Yoksa bağırsaklarını deşer ve seni akbabalara bırakırım."

Bu çok kolay oldu.

"Söyledikleri o kadar da önemli değildi." Dean omuz silktili. "Erkekler nasıldır bilirsin. Nasıl hissettiğimizi açıkça söylemekten nefret ederiz ama..." Durakladı. Onu bir saniye bekletti. "Senin hakkında konuşmasına bakılırsa, belli ki hâlâ senin için deli oluyor."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Onun gibi yalan ."

Elbette yalan söylüyordu ama Claudia'ya da söylediği gibi bu onun ilk rodeosu değildi. Dean bir profesyoneldi. Siyah kuşak sahibi, büyük usta, süper yalancıydı. Hayatı boyunca yalan söylemişti ve satması en kolay yalanın birinin gerçekten inanmak istediği yalan olduğunu biliyordu.

"Evet, ben ne bilirim ki?" Dean öyle dedi. "Yanılıyor olmalıyım."

Yürüyüp gidecekmiş gibi döndü. Kadın ona izin verdi, elleri avuç içinde ve açıktı. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Sonra, kafasının içindeki o ıslıklı fısıltı.

"Bana ne dediğini söyle."

Dean ona dönerek, "Bana seninle geçirdiği zamanlardan bahsetti," dedi. "Sanırım gerçekten mutlu olduğu tek zaman buydu. Senin ona insan olduğunu hissettirdiğini söyledi."

Dikkatle dinliyordu, ellerini endişeyle açıp kapatırken pençeleri tıkırdıyordu.

"Sana olanlar yüzünden hâlâ korkunç bir suçluluk duygusu taşıyor," diye devam etti Dean. "Seni sadece korumak istediği için terk etti ve sonunda yine de sana zarar verdi."

"Anlamıyorum," dedi. "Beni neyden koruyacaksın?"

Dean ona, "Seni kendi iç karanlığından korudu," dedi. "Asla senin hak ettiğin gibi bir adam olamayacağını biliyordu. Onu sevmenin sana sadece acı getireceğini biliyordu."

Yarım adım geri çekildi, kanatları içe doğru katlanmıştı ve koyu renk gözleri aniden insan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Dean ağlayan canavardan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı çünkü buradaki gerçek canavarın kim olduğunu merak etmeye başlamıştı. Bu onu şah mat için harekete geçmekten alıkoymadı.

"Elvia'ya yardım etmek istedi," dedi Dean. "Sana yardım edememesini telafi etmek için. Ama yapamaz. Artık onu sadece sen kurtarabilirsin."

"Tüm kızlarımın acısını biliyorum," dedi. "Elvia'nın acısı tarif edilemez."

"O zaman ona yardım etmeme yardım et," dedi Dean. "Nasıl yardım edeceksin?"

Dean kaşlarını çattı. Nedense yılan derisi göğüs dekoltesini incelediği onca zaman boyunca kızın kolye takmadığını hiç fark etmemişti. O ana kadar.

"Huehuecoyotl sana verdiği beyaz kopal parçasının hâlâ sende olduğunu söyledi." Dean göğüs kafesine dokundu. "Bana onu boynundaki geyik derisinden bir kesede sakladığını söyledi ama..."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve Dean dumanlı bir kahkahanın kafasının içinde yankılandığını duydu.

"Kolye mi?" dedi. "Sana böyle mi söyledi?"

Bir pençe ucuyla kendi göğüs kafesini nazikçe daire içine aldı. Derisinin altındaki kalp titremeye başladı, sıcak, kırmızı bir parıltıyla nabız atıyordu.

"O kopal parçası kalbimin derinliklerine gömülü," dedi. "Tıpkı onu bana veren adam gibi. Onu sana kendi atan kalbimi verebileceğimden daha fazla veremem."

Dean o kurnaz çakalı bir daha gördüğünde kıcına tekmeyle basacağına dair ciddi bir söz verdi.

"Onu tanıyorsun," dedi Dean. "Muhtemelen herkesten daha iyi." Dean Xochi'nin Huehuecoyotl hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. "Yalanları gerçeklerden daha açıklayıcı, değil mi? Sence gerçekten ne demek istedi?"

"Hiçbir zaman sıkıntımı ortadan kaldırmaya çalışmadım," dedi. "Sadece paylaştım."

Dean vampire dönüştüğünde Bobby'nin onun için hazırladığı tedaviyi düşündü. Ana malzemelerden biri onu dönüştüren vampirin kanıydı. Belli ki Elvia'yı dönüştüren Sınır Gezgini ölmüştü, geçiş sırasında öldürülmüştü ama eğer bu Sınır Gezginleri kan yerine kopal dumanı kullanıyorlarsa belki de damarlarında aynı duman akıyordu. Şu anda Alfa'nın kalbinde yanmakta olan orijinal kopal parçasının dumanı.

OTUZ DOKUZ

"Tamam, bak," dedi Dean. "Bunu yanlış anlama ama ben...? Şey..." Aklına *Monty Python* skecinde adamın hâlâ hayattayken söktükleri geldi. Böyle bir soru sormanın gerçekten iyi bir yolu yoktu. "Kanından biraz alabilir miyim?"

"Benim kanım mı?"

"İlk buluşmada çok şey istediğimi biliyorum-" diye başladı Dean.

"Bana biraz kanından ver, insan," diye cevap verdi. "Ya da sadece alsam nasıl olur? Hepsini."

Kadın bir adım daha yaklaştı ve adam avuçlarını göstererek geri . "Tamam, ," dedi. "Demek istediğim şu ki, sanırım Huehuecoyotl sana verdiği kopal parçasını Elvia'yı iyileştirmek için kullanabileceğimi söylerken bundan bahsediyordu." Bu konuda çok zor durumda olduğunu biliyordu. Yanlış bir adım atarsa mahvolurdu. "Aslında hepsini almam gerektiğini söylemedi. Bana kanından biraz vermeni istedi."

"Ve eğer yaparsam..."

Çok fazla zorlamaktan korkarak bekledi.

"Kanımın duman olduğunu anlıyorsun değil mi?" Kadın başını eğdi. "Dumanı nasıl taşımayı öneriyorsun?"

"Doğru," dedi. "Evet, şey..."

Güzel soru. Dumanı nasıl taşıyacaktı? Daha da ötesi, dumanı onun vücudundan çıkarıp taşıyacağı şeyin içine nasıl sokacaktı?

Ellerinden birini vücudunda dolaştırdı ve poposunun yanağına doğru kaydırıldı. Adam bir an için Xochi'nin ona dokunmaya çalıştığını düşündü ama Xochi arka cebinden matarayı çıkardı ve kapağını açtı.

"Hey bekle..." demeye çalıştı ama kadın şişeyi sözünü bitiremeden kuma gömüldü. "Bunu yaptın? Onu senin için boşaltabilirdim."

"Kanımı solumak zorunda kalacaksın," dedi.

"Bekle, ne?"

"Kanımı solu," dedi. "Ve sonra bu şişeye üfle." "Bundan emin misin?" Dean kaşlarını çattı.

"Kanımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet," dedi. "Tabii ki."

"Unutma," dedi. "Bunu onun için yapıyorum. Senin için değil."

Dean kendini oldukça açık fikirli biri olarak görüyordu ama sonra olanlar muhtemelen çıplak bir kadınla yaptığı en tuhaf on şey arasındaydı. Yani çıplak sayılırdı. Bir çeşit kadın. Her neyse oldukça garipti.

Parmaklarını boynunun arkasına doladı, pençeleri saçlarının arasından hem seksi hem de ürkütücü bir şekilde kayıyordu. Diğer eliyle işaret parmağının pençesini sol göğsüne bastırdı. Derisi yılan pullarının arasından ayrıldı ve kesikten kalın, parfümlü bir duman akmaya başladı. Adamın başını göğsüne doğru çekti.

"Nefes al," dedi.

Dudaklarını kesiğın kenarına götürürken, dumanı gerçekten ciğ rlerine çekmemesi gerektiğ  aklına geldi. Bill Clinton değildi ama dumanın mikroskobik parçacıklarının ciğ rlerindeki dokular tarafından emilip emilmeyeceğ ni, soluduğ  kanı seyreltip zayıflatıp zayıflatmayacağını bilmesine imkân yoktu. Tam g   te olmalıydı ve yeniden doldurma olasılıkları yoktu.

Dumanı emerken yanaklarının Satchmo gibi şiştiğini hissediyor, bunun ne kadar tuhaf ve yanlış bir şey olduğunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Ağızını doldurabildiğ  kadar doldurduğunda, gözleri yaşararak ve şişeyi işaret ederek geri çekildi. Kadın şişeyi ona uzattı ve adam dudaklarını şişenin boynuna dolayarak dumanın dışarı akmasına ve şişeyi doldurmasına izin verdi. Kapağını sıkıca kapattı.

 ks rd , burnuna kadının kanının kaçtığından emindi. O ağır amber kokusu sinüslerine işlemiş gibiydi. Ağızının içindeki dokular kuru ve garip hissediyordu. O kadar susamıştı ki, Alfa'nın Xochi'nin viskisini döktüğü kumu emmek gerçekten iyi bir fikir gibi görünmeye başlamıştı. Şişeyi cebine koydu ve söyleyecek zekice bir şey düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi. Gariplikten bahsediyorum.

"Vay canına, evet, tamam," dedi. "Bunun için teşekkürler. Seni bir ara ararım."

Cevap vermedi. Sadece kollarını çarmıha gerilme pozisyonunda uzattı, gözlerini kapattı ve geriye doğru d   t . Kuma çarpmadan önce gökyüzü açıldı ve onu yuttu. Bir anda yok oldu.

Dean bunun gerçekten i e yarayacağını umuyordu.

Dean sonunda Rover'a geri döndüğünde hava tamamen kararmıştı. Xochi ve Claudia hala ateş ediyorlardı ve aydınlatma için farları kullanıyorlardı. Xochi Claudia'nın arkasında durmuş, duruşunu gevşetmek için kızın omuzlarını sallıyordu. Claudia hâlâ gergin görünüyordu, her atışta tüm vücudu titriyordu. Ama plastik şişelere iskaladığından daha sık isabet ettiriyordu.

Dean onlara seslendiğinde Claudia ona döndü ve silahını düşünmeden ona doğrulttu. Xochi Claudia'nın kolunu yakaladı ve namlusu yere bakacak şekilde aşağı itti, boştaki eliyle de kızın kafasının arkasına bir tokat attı.

Xochi, "Öldürmek istemediğin bir şeye asla silah doğrultma," dedi.

"Özür dilerim," dedi Claudia, azarlanmış köpek yavrusu gözleri kısacık bir an için pişmanlık duydu, sonra heyecanla Dean'in yanına koştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, çok istemesine rağmen kız kollarını ona dolamadı.

"Ee?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki?" diye sordu, şişeyi çekip sallayarak. "Kızlar bana bayılır."

"Ne oldu?" Xochi sordu. "Viski değil mi?"

"Kan," dedi. "Alpha Borderwalker'dan. Yola çıkalım ve sana tüm hikâyeyi anlatayım."

İlk vardiyayı Dean aldı, Alfa'yla olanları anlattı ama onu kendisine yardım etmesi için nasıl ikna ettiğinin ayrıntılarını anlatmadı.

"Diyelim ki bu işe yaradı," dedi Sam. "Çok geç olana kadar bunu test etme şansımız yok. Ama diyelim ki işe yaradı, nasıl

bu kanı Borderwalker'ımıza vermemiz gerekiyor? Şıringaya duman koyamazsın. Yoksa yapabilir misin?"

Xochi, "Belki de bunu onun ağzına üflemeden gerekiyordur," dedi.

"Ve sence onunla öpüşmeme izin verecek mi?" Dean sordu. "Ya dudaklarımı ısırıp koparırsa?"

"Kızların senden hoşlandığını söylediğini sanıyordum," dedi Xochi. "Eminim onu ikna edebilirsin."

"Hey," dedi Claudia. "Burada annemden bahsediyoruz." "Özür dilerim," dedi Dean.

"Bobby'yi arayacağım," dedi Sam. "Bakalım bir fikri var mı? Bu arada, yemek ve erzak için dursak iyi olur."

Bir süre sonra, kilometreler boyunca açık olan tek şey olan garip, küçük bir yol kenarı standına girdiler. Çoğunlukla açık havada, dört direğin üzerinde birkaç ucuz masayı örten teneke bir çatı ve kapının yanındaki çim sandalyede oturan yaşlı bir kadınla birlikte korkunç bir ev tipi tuvalet vardı. Burt Reynolds gibi bir bıyığı vardı. Dean'in kadının tuvalet kâğıdı sattığını anlaması bir saniye sürdü. Her bir kare için.

Xochi ve Claudia, Dean'in aslında keçi eti olduğunu öğrenmesinden sonra bile son derece baharatlı ve inanılmaz derecede iyi olduğu ortaya çıkan büyük bir gizemli yemek sipariş ettiler.

Yemeklerini bitirdikten sonra Dean ve Xochi daha fazla bira almak için soğutucuya doğru yöneldiler. Claudia bir şeker satıcısından bir şeyler alıyordu. Dean'e doğru döndüğünde bunun bir paket sigara olduğunu gördü. Onun paketi açıp bir tanesini ağzının kenarına yerleştirmesini izledi.

"Hey," dedi. "Sigara içemezsin."

"Neden olmasın?" Bir akmak çıkardı ve sigarayı yaktı. "Benim için kötü olduğu için mi? Nasıl olsa hepimiz leceğiz."

Dean sigarayı onun ağzından aldı ve yere atarak topuğunun altında ezdi.

"nk on beğ yağındasın," dedi Dean. "Ve ben öyle dediğim için." Paketi almak için elini uzattı. Kız kağlarını çattı.

"Ne?" dedi Claudia. "Senin her gece kafayı bulman sorun değil ama ben bir sigara bile içemeyecek miyim?"

"Bu doğru," dedi Dean. "Neden biliyor musun? Çünkü ben yirmi bir yağından büyüğüm ama sen değilsin. Beğenmiyorsan yerel kongre yene yazabilirsin."

Claudia, "Amerika'da bile değiliz," dedi.

"Hayır dedim," Dean. "Ve bu son sözüm. Şimdi bana ver."

Dean büyük bir öfke nöbeti bekliyordu ama Claudia sadece bağını eğdi ve paketi ona uzattı. Dean sigaraları satıcıya geri verdi, o da Claudia'ya pastel renkli garip Őekerlerle dolu bir poğet verdi.

Xochi Dean'e, "Sen iyi bir babasın," dedi ve Claudia'nın elinde Şekerle masalarına geri dönmesini izledi.

Xochi biracı kadına ödeme yaptı, Dean'e bir bira uzattı, sonra kendisi için bir tane aldı ve soğutucunun sapına kilitlenmiğ bir zincir üzerindeki açacağı kullanarak kapağı kırdı. Dean kendi babasını dğnd. Ben'i ve Huehuecoyotl'un söylediklerini. Birasını açtı.

Xochi Őiėesinden bir yudum alarak, "Sanırım sana açık olmasının asıl nedeni bu," dedi. "Sadece birinin onu ceketinin içine sokmasını istiyor."

Dean bağını salladı. Birasından bir yudum aldı. Bu konuda yapabileceği hiçbir Şey yoktu. Yapabileceği her Şeyi yapacaktı.

çocuğu koruyabilirdi ama sonuçta batmak ya da yüzmek ona bağlı
olacaktı.

KIRK

Ayrılmadan önce Xochi bir şişe tekila ve biraz arıtılmış su aldı. Sam Rover'ın benzinini doldururken Dean yol kenarında plastik bir masa örtüsü üzerine mallarını sereni kör bir çocuktan üç tane garip, kaçak CD aldı. Dean üçü için de bir dolar ödedi. Muhtemelen aşırı pahalı ama umurunda değildi.

Dean CD'leri Xochi'ye göstererek, "Yolculuğun geri kalanı için melodi açısından güvendeyiz," dedi. "Şuna bir bakın. Bu Sam'in yeni favori diskisi olacak."

Elinde "SEX ROCK!!!" yazılı bir disk tutuyordu. Diskte gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir bilgi yoktu. Diğer ikisi "*Lo Mejor de Led Zeppelin*" ve "*Los Grandes Exitos de CLASSIC ROCK*" olarak etiketlenmişti.

Yola geri döndüklerinde Xochi direksiyona geçti ve Dean de yeni diskleriyle DJ'lik yapmaya başladı. Zep CD'si tam da beklediğiniz gibiydi ve "Klasik" olan, bariz hitlerle daha belirsiz parçaların ilginç bir karışımıydı, ancak "SEX ROCK" diskisi grubun açık ara galibiydi. Kardeşini en çok kızdıracak kesin özelliklere göre bilimsel olarak tasarlanmış gibi görünen kirli saç-metal şarkılarından oluşan şaşırtıcı derecede sevimsiz bir paket.

Üç şarkı sonra Sam ve Claudia Dean'e karşı kanlı bir isyan başlatmaya hazırdı. Dean onların tehditlerine

şarkı söyleyerek. Hardline'ın "Hot Cherie" şarkısı çalmaya başladığında, Dean tarafından hemen "Hot Xochi" olarak yeniden yazıldı.

"Beni azdırıyorsun Xochi," diye şarkı söyledi, yüksek sesle ve utanmazca detone olarak. "Her yerimde sahip olduğun şeyi istiyorum."

"Bunu her sürmek ister misin?" diye sordu, eldivenli elini göstererek.

Yu

mr
uk.

Dean onu görmezden gelerek daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

"Seni uzun ve sert bir şekilde sallamaya hazırım!"

Xochi İspanyolca küfür etti ve CD çaların atlama düğmesine bastı. Sırada Bulletboys'dan "Smooth Up In Ya" vardı.

"Dean," dedi Sam arka koltuktan. "O lanet CD'yi camdan dışarı atmaya hazırım. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama neden Led Zeppelin'i tekrar açmıyorsun?"

"Tanıklar!" Dean, Xochi ve Claudia'yı işaret ederek, "İkiniz de bunu duydunuz," dedi. "İkiniz de onun bunu söylediğini duydunuz."

"Eğer 'Misty Mountain Hop'u bir kez daha duymak zorunda kalırsam," dedi Claudia. "Bu arabadaki herkesi vuracağım. Bunu şimdi yapabilirim, biliyorsun."

"Aslında," dedi Sam. "Biliyor musun? Kenara çek. Araba kullanma sırası bende. Claudia, tüfek sende. Melodileri sana bırakıyorum."

"Evet!" Claudia yumruğunu havaya kaldırdı.

"Asla olmaz," dedi Dean. "Bu müzikal bir demokrasi değil." "Artık öyle," dedi Sam.

Dean'in müzik seçimiyle Sam'in sinirlerini hâlâ bozabiliyor olması tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Bu, kardeşinin derisine bürünmüş bu yabancıyla hâlâ kurabildiği birkaç bağdan biriydi. Bu ona Sam'in gerçekten hâlâ orada olduğuna dair umut veriyordu.

Xochi arabayı tozlu bir bankete çekti ve direksiyonun arkasından inerek kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzattı. Dean de indi.

"Pes mi ediyorsun?" Dean Xochi'ye sordu. "Öylece mi? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Vazgeçmiyorum," dedi. Tekila şişesini çıkardı ve kapağını kırdı. "Sadece ne zaman başkasının sürmesine izin vermem gerektiğini biliyorum."

Bir yudum aldı ve şişeyi Dean'e uzattı. "İyi bir noktaya değindin," dedi Dean. "Buna içerim."

Xochi ve şişeyle birlikte arka koltuğa yerleşen Dean, muhtemelen onunla yatacağı ama gerçekte yatmayacağı bir gece daha geçireceğini fark etti. Bunun için alkol tüketimini çok dikkatli hesaplaması gerekecekti. Ya o anda kızla oynaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesine neden olacak miktardan daha az olmalıydı ya da böyle bir şeyin bir seçenek bile olamayacağı ve sadece bayılacağı kadar çok olmalıydı. Şişenin büyüklüğüne ve onu Xochi gibi susamış bir kızla paylaştığı gerçeğine bakılırsa, A seçeneğini tercih etmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Claudia radyonun kadranına bakarken melankolik bir erkek şarkıcının İspanyolca mırıldandığı rüya gibi bir şarkı çaldı.

"Bu *Caifanes*," dedi Xochi. "'*Los Dioses Occultos*'. Bu şarkıya bayılıyorum."

"Harika," dedi Claudia. "Kulağa neredeyse The Cure'un Meksika versiyonu gibi geliyor."

Bu tür müzikler Dean için fazla kızsaldı ama yine de dinlemiyordu. Camdan dışarı, içinden geçmekte oldukları siyah hiçliğe ve sonra da şişeye baktı. Neyin içine doğru gittiklerini düşündü. Bunun muhtemelen fırtına öncesi sessizlik olduğu gerçeğini. Son sessiz geceleri. Tekiladan son yudumunu aldı ve Xochi'ye geri uzattı. Onun iişini izledi. Xochi şişeyi ona geri uzattı ve o da başını salladı.

"Ben iyiyim," dedi.

Sorgulayan gözlerle ona baktı, sonra omuz silkti ve bir yudum daha aldı.

Hipnotik, uyuşuk müzik arabadaki herkes üzerinde uyutucu bir etki yaratmıştı. Arabayı sessizce süren ve kendi bilinmez düşünceleri içinde kaybolan Sam hariç herkesi. Claudia n koltukta bir kedi gibi kıvrılmıştı. Dean kendini yorgun ve bitkin hissediyordu ama hâlâ gergindi ve tamamen rahatlayamıyordu. Rover'ın karanlık kozasında Xochi dışında bakacak hiçbir şey yoktu. Onun dudaklarını neredeyse boş şişenin ağzına dolamasını, yutkunurken uzun boynundaki kasların çalışmasını izledi. Tekilayı kısa sürede bitiriyordu.

"Komik, değil mi?" diye sordu.

Kadın da onu izliyordu. "Komik olan ne?" diye sordu.

"Size kendimle ilgili bir şey itiraf edeceğim," dedi. İtike İngilizcesi sertleşti, kenarları bulanıklaştı. "Hiçbir erkekle seninle yattığım kadar çok yatmadım." Başını salladı ve şişeyi tutan elini salladı. "Sadece bir

Diğer adam. Benim kocam. *Eski kocam*." Omuz silktili. "Sevgililerimle uyumam. Sevişirim ve sonra giderim."

"Evet," dedi Dean. Uzaklara, pencerenin dışındaki karanlık boşluğa baktı. "Ben de öyle."

Son tekilayı da içti ve boş şişeyi sürücü koltuğunun arkasındaki yere bıraktı.

"Seks güven değildir," dedi. "Uyku güvendir. Ve güven benim için çok zor."

Bir daha *ben de* demedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Ama ben sana güveniyorum Dean," dedi. "Sana ve Sam'e. Güvenmemeliydim ama . Siz benim ailem gibisiniz."

Dean böyle bir şey karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Belli ki kafası oldukça iyiydi ve tehlikeli bir şekilde *seni seviyorum* dostum türünden sarhoş arkadaş konuşmalarına yaklaşıyordu. Farklı koşullar altında Dean'in bu tür bir konuşmayı tamamen farklı bir yöne çekmesi çok kolay olurdu.

"Uykudan bahsetmişken," dedi onun yerine. "Muhtemelen biraz uyumalıyız. Sen farkına varmadan şafak sökmüş olacak."

"Evet," dedi. "Haklısın."

Koltuğa doğru kayd ve başını adamın göğsüne koydu. Bir dakika boyunca öylece oturdu, sersemlemişti ve kollarını ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda pes etti ve sürekli havada tutmak zorunda kalmamak için kollarını ona doladı. Sözsüz, uykulu bir sesle ona sokuldu, eli karnında ve belinde kayıyordu. Kafasını kaldırdı ve Sam'in dikiz aynasından kendini beğenmiş bir eğlenceyle onu izlediğini gördü. Uzun bir gece olacaktı.

KIRK BİR

Xochi Rover'ın arka koltuğunda, yüzü Dean'in koltuk altına gömülmüş bir şekilde uyandı. Başını kaldırıp ona baktı ve uyumadığını gördü. Sakallı ağzı bir sırıtışa dönüşmüş halde ona bakıyordu.

"Deodorantım ne durumda?" Dean sordu.

"O kadar da iyi değil," dedi, doğrulup ondan uzaklaşarak. " et," dedi Dean. "Benim erkek kokumdan , değil mi?"

Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi ama ediyordu. Erkeklerin vücutlarının ham, doğal kokusu, onlarla seks yapma kararında her zaman önemli ama tamamen bilinçli olmayan bir rol oynamıştı. Ne kadar yakışıklı oldukları önemli değildi, eğer kokularını sevmiyorsa, bu olmayacaktı. Ve eğer beğenirse, o zaman onları görmezden gelmek çok daha zordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Sam, saçlarının birkaç telini gözlerinden uzaklaştırıp pencereden dışarı bakarken.

Artık ıssız bir yerin ortasında değillerdi. Yol lastikçi dükkânları, garajlar, barlar, depolar ve vitrinli kiliselerle doluydu. Çoğunluğu hâlâ kapalıydı. Doğu gökyüzünün kenarında hafif bir şafak kızıllığı vardı.

"Guanajuato'nun hemen dışında," diye cevap verdi. "Güneş doğmadan orada oluruz."

"Sanırım artık..." diye başladı.

Claudia keskin bir nefesle onun sözünü kesti ve aniden yolcu koltuğunda dimdik oturdu.

"Ne oldu?"

"Geliyorlar," diye fısıldadı.

Nagual bir kadın Rover'ın kaputuna sıçradı, yumruğu ön camın sürücü tarafına çarptı ve bir insan elinden geniş bir panter pençesine dönüştü.

Sam direksiyonu kırdı, engebeli yolda büyük, tepkisiz Rover'ın kontrolünü elinde tutmak için mücadele etti. *Nagual* pençeleriyle Sam'e saldırarak gömleğini parçaladı. Xochi'yi şaşırtan bir şekilde Claudia hızlı ve etkili bir tepki vererek 38'liği çekti ve camdaki delikten ateş etti. *Nagual*'ı göğsünden vurdu ve yaratık çığlık atarak kaputtan aşağı yuvarlandı.

Xochi ve Dean'in çekip aynı anda birbirlerini koruyarak geri itmeye ve tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştıkları kısa, neredeyse komik bir an yaşandı. Tehlikeye odaklanmaları ve Claudia'yı ön koltuktan çıkarmak için birlikte çalışmaya başlamaları bir saniyeden az sürdü. Dean koltuğun etrafından uzanıp camı arkaya doğru indiren kola bastığında ön yolcu tarafındaki cam kırıldı, Xochi ise Claudia'yı yakalayıp arkaya, aralarındaki arka koltuğa çekti.

Beş ya da altı karga arabanın tavanına çullanıp pike yaparken, başka bir panter-kadın parçalanmış yolcu camının yanına koştu, belden yukarısı insandı ve dudaklarına ince siyah bir kamış tutuyordu.

"Vuruldu mu?" Dean sordu.

"Sanmıyorum..." Claudia başladı.

Kargalardan biri ön cama dalıp zaten çatlak olan camı parçaladı ve hızla ön koltuğa çömelip hala çengelli ve kuşa benzeyen siyah pençeli elleriyle Claudia'ya uzanan uzun siyah saçlı bir adama dönüştü.

Dean *Nagua*'ın yakın mesafeden tüfeği ateşlemesine izin verdi. Gök gürültüsünü andıran ses arabanın içinde kulakları sağır etti ve karga adamın tüm üst yarısı parlayan küller ve tüylerden oluşan bir sprey halinde parçalandı. Xochi, Dean'in coşkulu bir kovboy çığlığı attığını görebiliyor ama duyamıyordu. Claudia'nın başını aşağı itti ve arabanın etrafında dönen başka bir kargaya nişan aldı. İlk atış iskaladı ama ikincisi isabet etti ve kuş yere tamamen insan olarak düşene kadar dönüp durdu.

Xochi Dean'in Sam'in omzunu tuttuğunu gördü, ağzı kardeşinin adının şeklini alıyordu, muhtemelen bağıırıyordu ama yine de duyamıyordu. Sam'in bir eliyle arabayı sürdüğünü, diğer eliyle de boynunun yan tarafını tuttuğunu gördü. Parmaklarının arasından ince, tüylü bir ok çıkıyordu. Karşıdan gelen bir kamyonundan kaçınmak için direksiyonu kırdı ve sonra direksiyonun üzerine yığıldı, Rover yoldan çıkıp komşu bir deponun çürük duvarına çarparken kornaya bastı.

Sürücü tarafındaki arka kapı açılarak Xochi ve Claudia'yı yağlı beton zemine fırlatırken, Rover plastik parmak arası sandaletlerle dolu büyük bir kutu yığınınına çarptı.

Xochi çömeldi ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak binanın hasarlı yapısı yol veriyordu, ağır kirişler etrafına . Kaosun içinde eğilip bükülerek Claudia'ya doğru ilerlemeye çalışırken kafasının arkasına bir şey çarptı ve dünya kıpkırmızı oldu.

Sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını betona dayadı. Silahı yanında değil gibiydi. İşitme duyusu geri gelmeye başlamıştı ve Claudia'nın adını haykırdığını duyduğunu sandı ama görüşü bulanıklaşmış ve parıltılarla gölgelenmişti. Parmakları 45'liğin kabzasını bulana kadar yerde etrafını yokladı.

"Dean," diye seslendi. "Dean, Claudia'yı koru!"

Başını sallayarak temizledi ve ayağa kalkmaya çalışarak gözlerini odaklanmaya zorladı. Sam hâlâ direksiyonun arkasına yığılmıştı. Dean az önce diğer arka kapıyı iterek açmış ve bir elinde tüfek, diğerinde cephane çantası, saç çizgisinin hemen altındaki bir kesikten akan kana karşı gözlerini kısarak sürünerek dışarı çıkmıştı.

Claudia hiçbir yerde görünmüyordu.

Xochi, Rover'ın depo duvarında açtığı devasa deliğe doğru koştu. Biri gömleğinin her iki omzunu, diğeri kot pantolonunun kemerini kavrayan üç karganın Claudia'yı götürdüğünü görmek için tam zamanında gelmişti. Claudia onların ellerinde sallanıyordu. Mücadele etmiyordu, muhtemelen bilinci yerinde değildi. Belki hayatta bile değildi. Xochi, Claudia'yı ölümüne düşürmelerinden korktuğu için *Nagual'a* ateş etmeye cesaret edemedi. Tabii zaten ölmemişse.

Xochi sokakta dizlerinin üzerine çöktü, silahı uyuşmuş parmaklarından düştü.

KIRK İKİ

Dean enkaz halindeki Rover'dan sürünerek çıktığında Xochi ya da Claudia'yı hiçbir yerde göremedi ama tek düşünebildiği Sam'di. Ayağa kalktığında yaptığı ilk şey sürücü kapısına koşmak ve Sam'i direksiyonun arkasından çıkarmak oldu. Dean kardeşini yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak sızıntı yapan enkazdan uzaklaştırırken Sam gevşekti, ölü bir ağırlık gibi Dean'in göğsüne yaslanmıştı.

"Sammy," dedi Dean. "Hadi ama, bunu bana yapma dostum. Eğer yine ölürsen yemin ederim seni öldürürüm."

Dean Sam'i çöken binadan çıkarıp yolun kenarına yatırırken bacakları güçsüz hissediyordu. Meraklı seyircilerden oluşan küçük bir kalabalık toplanmış, Dean'e İspanyolca öğütler veriyor ve ellerini sallıyorlardı. Dean onları görmezden gelerek kardeşine odaklandı.

Kulağını Sam'in dudaklarına dayayıp nefes alıp almadığını dinledi. Hiçbir şey yoktu. Dartı Sam'in boynundan çıkardı ve sonra nabız için etrafına baktı. Nabız vardı ama zar zor, zayıf ve yavaştı.

"Tamam," dedi Dean. "Tamam, benimle kal Sammy. Beni duyuyor musun?"

Benimle kal."

Bu av en başından beri kötü bir fikirdi. Bu sadece eğlenceli bir yan bahis değildi, bu her daha da kötüye giden bir kâbustu. Bunu yapmayı asla kabul , bir yolunu bulmaya çalışmak için zorlamaya devam etmeliydi.

Sam'in ruhunu geri almak. Çünkü Sam'in o vampir tarafından dönüştürülmesine izin verdiğinde ne kadar öfkelenmiş olsa da, Sam'in bu yeni versiyonunun Dean'in yaşamasını ya da ölmesini umursamaması onu ne kadar incitmiş olsa da, çocuktan vazgeçmeyi kendine yediremiyordu. Birden fazla kez çok yaklaştı ama sonunda kan kandı ve elinde kalan tek şey Sam'di.

Kardeşinin güçlükle nefes alan bedeni kollarının arasındayken tozun içinde diz çöken Dean aniden Sam'in bedeni ölürse ruhuna ne olacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Sonsuza kadar o kafeste sıkışıp kalacak mıydı? Dean'in bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu. Artık bu işin o kadar derinine inmişlerdi ki tek çıkış yolu içinden geçmekti.

İzleyenlerden birden fazla kez *policia* kelimesini duyduğunu düşündü ve kalabalığa doğru döndü.

"*Polis yok!*" dedi, kollarını olumsuz bir pandomimle sallayarak. "*Por favor, no policia!*"

Tam o sırada Xochi kalabalığın arasından çıktı, İspanyolca bağırarak Dean'e doğru koşmaya başladı.

"O...?" diye sordu.

"Yaşıyor," dedi Dean. "Zar zor."

Xochi atılan oku aldı ve ucunu kokladı, sonra eğildi ve Sam'in gevşek, açık dudaklarını kokladı.

"Sanırım bu bir uyku ilacı," dedi Xochi. "Bu dart muhtemelen Claudia içindi."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Dean sordu.

"Çünkü geleneksel *Nagual* zehri olsaydı," dedi, "kasılmalar geçirirdi ve ağzının etrafında asidik sarı bir köpük olurdu."

"Claudia nerede?"

Xochi başını salladı, yüz ifadesi . "Onu yakaladılar."

Dean yumruğunu sıktı.

"Öldü mü?"

"Umarım öyle değildir," dedi.

Uzun, kıvrıkcık saçlı ve üzerinde Cannibal Corpse tişörtü olan iriyarı bir genç adam, hırpalanmış, astarlı siyah bir El Camino ile yanaştı, korna çalıp bağırarak insanların yolundan çekilmesini istedi. Sürücü camından eğilip Dean'e seslendi ve açık kamyon kasasını işaret etti.

"Hadi," dedi Xochi, Sam'in ayak bileklerinden tutarak. "Onu arkaya götürelim."

Dean Sam'i kollarının altından tuttu ve ikisi birlikte onu El Camino'nun yatağına kaldırdılar. Dean Sam'le birlikte arkaya tırmandı ve Xochi öne geçti. Xochi yolcu kapısını kapatamadan sürücü arabayı trafiğin içine çekti. Bagaj kapağı yoktu, bu yüzden Dean bir koluyla Sam'e tutunmak ve diğer koluyla da kamyonun kasasına tutunmak için düğümlenmiş bir ipi sarmak zorunda kaldı, böylece sürücü her gaza bastığında ikisi de arkadan kaymadılar.

El Camino onları Guanajuato'nun kıvrımlı, Arnavut kaldırımli sokaklarına götürdü. Gelişigüzel kavşakların, dolambaçlı sokakların ve nemli, damlayan tünellerin hiçbir mantığı yok gibiydi. Trafik ışıkları ya da işaretleri varsa bile, bunlar daha çok herkesin göz ardı ettiği sıradan öneriler gibiydi. Bu kasabada bir yerden bir yere gitmek, araba kullanmaktan çok doğaçlama bir tiyatroya benziyordu. Gerçekten de muhteşem binalar, kiliseler ve tiyatrolarla dolu küçük, güzel bir kasabaydı ama Dean Sam'i izliyor, uyanmasını istiyordu.

Şoför hiçbirini açık görünmeyen küçük bir sıra dükkânının önünde durdu. Xochi araçtan indi ve Dean'e Sam'i taşıması için yardım etmek üzere arkadan dolaştı. Onu kamyonun kasasından indirdiklerinde Xochi şoföre seslendi ve el salladı. Şoför selamlamak için kolunu camdan dışarı çıkardı ve sonra uzaklaştı.

"Kimdi o?" Dean Sam'i tutuşunu ayarlayarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Xochi. "Adının Alejandro olduğunu söyledi."

"Bize neden yardım etti?" Dean El Camino'nun uzaklaşmasını izlerken sordu.

"Kıçımı beğendi."

Dean gülerek Sam'in ağırlığını tekrar ayarladı.

"Buna itiraz etmeyeceğim," dedi. "Sam'i nereye götürüyoruz?"

"Buraya," dedi kadın, çenesiyle işaretlenmemiş bir kapıyı göstererek.

Kapıyı çaldı ve altmışlı yaşlarının başında görünen bir kişi kapıyı açtı. Dean onun kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadı. Yüz hatları kaba ve ağırdı, erkeksi ve makyajsızdı ama kabarık beyaz saçları uzun, özenle taranmış ve kıvrılmıştı. Kıyafetleri sade, bol ve siyahtı; parlak mor, boncuklu saçaklı, ışıltılı bir eşarp dışında. Her kalın parmağında mücevherli yüzükler vardı ama tırnakları kısa kesilmiş ve boyanmamıştı. Mor kovboy çizimleri.

Xochi kendini ve Dean'i tanıttı. Adının Lulo olduğunu söyleyen kişi Xochi ile birkaç İspanyolca kelime konuştuktan sonra içeri girmelerini işaret etti. Lulo'nun sesi Dean'in kafa karışıklığını gidermek için hiçbir şey yapmadı. Ses tonu alçaktı ama belirgin bir şekilde kadınsıydı.

Kızılderili Liberace tarafından 1971 yılında dekore edilmiş gibi görünen küçük, dağınık bir odaya götürüldüler. Tavandan sanki uçuyormuş gibi sarkan tam boy bir manken vardı,

Las Vegas'taki bir gösteride Pocahontas'ı oynayan bir drag-queen tarafından seçilmiş olabilecek bir kıyafet giymişti. Her biri çeşitli parıltılı, ev yapımı dokunuşlarla süslenmiş tonlarca kitschy tomahawk, tüylü başlıklar ve diğer "Kızılderili" ıvır zıvırları vardı. Bütün bir köşe mumlar, tütsüler, bozuk paralar ve küçük, yeşilimsi portakallarla kaplı özenle hazırlanmış bir sunakla kaplanmıştı. Sunağın üzerinde çakal kafalı ve kırmızı flütlü, gömleksiz bir adamın resmi vardı. Dean bunun Huehuecoyotl'un bir resmi olduğunu düşündü. Lulo Dean'e Sam'i kalın, şeffaf plastik örtülerle kaplı pembe kadife bir kanepeye getirmesini işaret etti.

Lulo Sam'e baktı, bileklerine ve alnına dokundu, nefesini kokladı ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

Dean bu garip yabancının kardeşiyle uğraşması fikrinden heyecan duymuyordu ama Xochi'ye güveniyordu. Bunu istememişti ve kesinlikle planlamamıştı ama yapmıştı. Güvenmek zorundaydı. Dean ona baktı ve Xochi hafifçe güven verici bir şekilde başını salladı.

Lulo Xochi'ye İspanyolca bir şeyler söyledi ve odadan çıktı.

"Tamam," dedi Dean. ", bu Lulo denen kişi bir erkek mi yoksa bir Kadın mı?"

"Lulo iki ruhlu bir şamandır," diye yanıtladı Xochi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Anlamıyorum." Dean kaşlarını çattı. "Yani, herkes ya biri ya da diğeri olmalı, değil mi?"

"Lulo'nun yok."

Dean'in buna ne anlam vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şey," dedi Dean omuz silkerek. "Eğer onunla çıkmayacaksam... onunla... her neyse, o zaman sanırım bunun benim için bir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey bu kişinin Sam'e yardım edip edemeyeceği."

Xochi, "Sam yardım almadan iyi olacak," dedi. "Lulo sadece uyuduğunu doğruladı. Ama onu bu şekilde taşımak zorunda kalırsak hiçbir şey yapamayız. Onun uyanık olması ve bize yardım edebilmesi gerekiyor, bu yüzden Lulo ilacın etkisini tersine çevirmek için bir tonik hazırlamayı kabul etti."

"Peki ya Claudia? Onu bulmalıyız."

"Tahminimce *Naguallar* Sam'i uyuşturdukları gibi onu da uyuşturdular. Uyanana kadar onu saklamak isteyeceklerdir. Bu gerçekleştiğinde, onu sorgulayacaklar."

Dean, "Onu sorgula," diye yineledi. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Ona Elvia'nın söyletecekler. Sonra da onu öldürecekler.

onu.

" "Onu nereye götürmüş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"
Dean sordu.

Xochi başını salladı. "Ama onun nerede olduğunu kimin bileceğini
nedi biliyorsun.
r?"

"Kim? Lulo mu?"

"Elvia."

Lulo koyu renkli bir sıvıyla dolu küçük pembe bir kadehle döndü ve Dean'e Sam'in başını kaldırmasını işaret etti. Dean kolunu kardeşine doladı ve başının arkasını kavradı. Lulo bardağı Sam'in dudaklarına doğru tuttu. Bulanık toniğin bir kısmı Sam'in çenesinden aşağı damladı ama geri kalanı boğazından aşağı indi. Sam'in tepkisi ani ve şiddetliydi, sanki kalbine adrenalin iğnesi vurulmuş gibiydi.

Korkmuş bir at gibi gözleri faltaşı gibi açılmış ve kenarları bembeyaz kesilmiş, soluk soluğa dikildi. Bardağı Lulo'nun elinden aldı ve Dean orada olup kardeşinin kolunu tutmasaydı şamana bir yumruk atabilirdi.

"Hey, dur bakalım," dedi Dean. "Sakin ol Sammy."

"Ne oldu böyle?" Sam sordu. Odanın çevresine bakındı. "Claudia nerede?"

Lulo parlak muşambanın üzerindeki kırık pembe camları toplarken Dean ona bilgi verdi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Sam. "Gidip Elvia'yı bulsak iyi olur."

"Bilmiyorum," dedi Dean. "Onu öldürmeye çalıştıktan sonra gerçekten bizi dinleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sam, "Daha iyi bir fikrin varsa duymak isterim," dedi.

"Eğer Alfa'yı bize yardım etmeye ikna ettiysen," dedi Xochi, "Elvia'yı da ikna edebilirsin."

"Bu av nasıl oldu da benim piliç canavarlarla tatlı tatlı konuşmamla ilgili oldu?" Dean sordu.

Xochi, "İşte çok iyi olduğun için," dedi.

"Evet ama Alfa..." Dean bunu söylemenin doğru yolunu zorlandı. "Tam olarak normal değildi ama olduğu şeye göre normaldi. Elvia o kadar da değil. Belli ki yaşadığı her şey onu tehlikeli bir şekilde delirtmiş. Onunla anlaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Hadi ama Dean," dedi Sam. "Hayatında bir sürü çılgın kadın oldu. Niki Drummond'ı hatırlıyor musun?"

"Facehugger'ı mı kastediyorsun?" Dean ürperdi. "Nasıl unutabilirim ki? Ondan kaçmak için kendi bacağımı çiğnemem gerekecek sandım."

Xochi, "Bunu yapabilirsin Dean," dedi.

"Ama Elvia'nın İngilizce anladığını bile sanmıyorum," dedi Dean.

"Ben tercüme edeceğim," dedi Xochi. "Bu tartışmayla değerli zamanımızı boşa harcıyoruz. Her ne yapacaksak şimdi yapmamız gerekiyor. Hem de hemen."

Sam ayağa kalkarak, "Haklı," dedi. Kocaman Magnum'unu çıkardı ve kontrol etti. "Cephaneyi aldın mı?"

Dean başını salladı, çantayı kaldırdı.

"Tamam o zaman," dedi Sam. "Bunu yapıyor muyuz yoksa yapıyor muyuz?" Lulo Sam'in yanına geldi ve elini tutarak bir şeyler söyledi Dean anlamadı.

"Lulo seni kutsamak istiyor," dedi Xochi. "Beni kutsamak mı?" Sam kaşlarını çattı.

"Lulo senin de iki ruhun olduğunu söylüyor," dedi Xochi, Lulo konuşurken çeviri yaparak. "Erkek ve dişi değil, ama iyi ve kötü, asla ayrılamayan birbirine bağlı ikizler gibi iç içe geçmiş. Hayatın boyunca tanrılar, iblisler ve insanlar seni bir yöne ya da diğerine itmeye çalıştılar. Ancak Lulo, bu iki ruhu her zaman içinde taşıyacağını bilmeni istiyor. Bu ikiliği kabullenmeyi ve kucaklamayı öğrenmeli ve ikisi arasında kendi dengeni bulmalısın. Kendi şartlarınızla, kendi kendinizin adamı olmak için. Lulo senin... kabını boşken kutsamak istiyor, böylece ikiz ruhların hapsedildikleri yerden kurtulduklarında, yaralı yarılar... birbirleriyle daha uyumlu bir şekilde bütünleşecekler."

Dean Sam'e baktı ve kardeşinin bu saçmalıkların hiçbirine inanmadığını görebiliyordu. İkiz ruhlar ya da değil, Dean Sam'in ruhunu geri almaya son konuştukları zamanki kadar karşı olup olmadığını merak ediyordu. Bu konuya tekrar girmek için çok meşguldüler ve Dean kesinlikle bu konuyu açacak kişi olmayacaktı ama merak ediyordu. Dean de bu saçmalığa inanıp inanmadığından emin olmasa da Lulo'nun Sam'in ruhu serbest *bırakılırsa* değil de *ne zaman* serbest bırakılırsa demesini ilginç bulmuştu.

"Peki," dedi Sam. "Her neyse. Sadece çabuk ol."

Lulo bir elini Sam'in göğsünün ortasına koydu, gözleri kapalıydı ve hafifçe mırıldanıyordu. Sam Dean'e doğru bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Yaklaşık bir dakika sonra Lulo geri çekildi ve başını salladı, kocaman gülümsemesi biri üstte diğeri altta olmak üzere iki eksik dişi ortaya çıkarmıştı. Lulo daha sonra Sam'e cam bir tüp içinde siyah-beyaz çizgili bir mum uzattı ve İspanyolca bir şeyler söyledi.

Xochi, "Bu mumu saçınıza, yüzünüze ve vücudunuza sürün," dedi.

Sam kuşkuyla baktı ama istenileni yaptı. Lulo mumu aldı, yaktı ve ısıltılı sunağı kaplayan diğer mumlara ekledi.

"Artık gidebilir miyiz?" Sam sordu.

"Evet," dedi Xochi. "Artık gidebiliriz."

KIRK ÜÇ

Oraya vardıklarında *El Museo De Las Momias* hâlâ kapalıydı. Bu da iyi bir şeydi. Dean'ın uğraşmak isteyeceği son şey, Elvia bir kez daha saldırmaya karar verirse güneşten yanmış turist kalabalığıydı.

Eski bir kolonyal binaydı, bronz ve kahverengiydi, önünde sıra sıra sütunlar ve kemerler vardı. Her yer davul gibi kilitliydi, ağır parmaklıklar ve çelik kapılar vardı. Pencere yoktu ve sadece bir yan kapı daha vardı - ana girişin köşesinde bir tür acil çıkış. Alarm çok kolaydı ama kilit tam bir baş : Medeco 80 serisi MVP kamalı kilit. Tamamen açılmaz değildi ama tam bir baş belasıydı. Dean Sam'i nöbetçilere göz kulak olması için gönderirken kendisi alarmı devre dışı bıraktı, kazmalarını çıkardı ve kilit üzerinde çalışmaya başladı.

Dean kilitleri her zaman kadınlar gibi düşünürdü ve meydan okumayı severdi. Etrafındaki her şeyi kapattı ve dikkatini parmak uçlarının en küçük hareketlerine verdi. Claudia'yı, Sam'i ya da Yıldız İblisleri'ni düşünmedi. Sadece kazmaların bardağa verdiği hisse odaklandı. Neredeyse başarıyordu. Neredeyse-

Sonra kapı içeriden açıldı, Dean irkildi ve geri adım atıp kazmaları bıraktı, eli refleks olarak

Tüfeğin kabzası. Xochi kapı aralığından kafasını uzattı, etrafa bakındı ve Sam ile Dean'e içeri girmeleri için el salladı.

Sam gülümsedi ve Dean'in önden gitmesi için elini uzattı. Dean eşyalarını topladı ve sessiz müzenin karanlık, havasız iç kısmına doğru eğildi.

"İçeri nasıl girdin?" Dean Xochi'ye sordu.

Xochi uzak bir kapı aralığında pusuya yatmış, pembe yüzlü ve aşık olmuş gibi görünen genç, tombul bir muhafızı işaret etti.

"Karşı cinsle nasıl tatlı tatlı konuşulacağını bilen tek kişi sen değilsin," dedi.

Muhafıza bir öpücük kondurdu ve göz kırptı. Adam daha da kızararak yere baktı. Dean sıırttı.

"Tamam," dedi Sam. "Peki Elvia'yı nasıl bulacağız?"

Xochi, "Sanırım nerede dair bir fikrim var," dedi.

Mini el fenerini açtı ve onları uzun, karanlık bir koridordan geçirerek cam vitrinlerle kaplı bir sergi salonuna götürdü. Dean kendi el feneriyle onu takip etti ve Sam arkadan geldi. Dean ışığını cam vitrinlerin üzerinde gezdirirken ne göreceğini biliyordu ama bilmek ve görmek iki farklı şeydi.

Çantalar cesetlerle doluydu. Düzinelerce ve düzinelerce kurumuş ceset. Narin, kağıt gibi ve kuru, esneyen ağızlar ve boş göz çukurları. Çoğunun hala saçları vardı. Bazılarının yırtık pırtık giysileri vardı. Çoğu çıplaktı. Bazıları düz bir şekilde yatırılmış, bazıları da sanki solmuş, kıvrılmış ayakları üzerinde duruyormuş gibi tellerle desteklenmişti.

"Bütün bu cesetler de neyin nesi?" Sam sordu.

"Onlar doğal mummyalar," dedi Xochi. "Topraktaki bazı mineraller nedeniyle kurumuş. 1800'lerin sonlarında, bir defin vergisi oluşturuldu ve aileler sevdikleri için ödeme yapamazlarsa, cesetler

mezarlıktan çıkarılıp atılacaktı. Ancak kimse cesetleri çöplerle birlikte atmak istemediğinden onları depolara yığdılar. Bu uygulama ellili yıllarda yasaklandı ama kısa süre sonra turistler mumya koleksiyonunu görmek için gelmeye başladı. Bu yüzden bu müzeyi açtılar."

"Vay canına," dedi Dean, ışığını uçurtma gibi göğüs kafesine ve uzun dalgalı saçları örgüyle bağlanmış bir mumyanın buruşuk göğüslerine tutarak. "Bütün aile için eğlenceli."

Gerçek şu ki Dean, Lisa'nın muhtemelen pek heyecanlanmayacağını ama Ben'in böyle bir şeye bayılacağını biliyordu. Dean'in bu gibi düşünceleri aklından çıkarması ve odaklanması gerekiyordu.

"Peki sence Elvia nerede saklanıyor?" Sam sordu.

"Şey," dedi Xochi. "Kızını kaybetmiş, kafası karışık, deli bir anne olsaydım, sanırım *meleklerle* birlikte olmak isterdim."

"Ne?" Dean sordu.

"Küçük melekler mi?" Sam sorgulayıcı bir ses tonuyla, "Küçük melekler mi?" dedi.

"Evet," dedi Xochi, başka bir uzun koridorun en ucundaki bir kapıyı işaret ederek. "Küçük melekler."

Dean ışığını "*LOS ANGELITOS*" ve altında İngilizce "Dünyanın en küçük mumyası!" yazan bir tabelaya doğru kaldırdı.

Angelitolar ölü bebeklerdi. Büyük bebeklerden "dünyanın en küçüğüne" kadar her şey, ölü annesinden açıklanamaz bir şekilde çıkarılmış ve ayrı olarak sergilenen doğmamış bir fetüs. Birçoğuna süslü kıyafetler giydirilmiş ve dantelli yastıkların üzerine yatırılmıştı. Bazılarının üzerinde kim olduklarını açıklayan küçük plaketter vardı ve diğerleri etiketsiz, gizemli ve bilinmezdi.

Xochi dondu ve elini Dean'in göğsüne koyarak onu geri çekti ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Dean o zaman duydu. A

Yaralı ve yalnız bir köpek gibi yumuşak, tiz bir ses. Odanın uzak ucundaki kutulardan biri açıldı.

KIRK DÖRT

Obsidyen silahlarını Nogales, Arizona'da bırakmak zorunda kalmışlardı ve Dean onunla konuşmaya çalışması gerektiğini biliyordu, onu öldürmeye değil ama yine de böyle bir duruma elinde uygun bir silah olmadan girmekten nefret ediyordu.

"Dean," dedi Sam açık kasayı işaret ederek.

Eski moda ahşap kasalar, altı inç yüksekliğindeki ayaklar üzerinde karo döşeli zeminden yukarı kaldırılmış ve altlarında bir boşluk bırakılmıştı. Sandıkların altındaki gölgelerden uzun gri bir el yavaşça uzanıyordu. Dean, Claudia'nın evinde hissettiği o garip statik yükün derisinin yüzeyinde hızla dolaştığını hissedebiliyordu.

"Elvia?" dedi.

Yavaşça çömeldi ve başını eğerek çantaların altına baktı. Sınır Gezgini dar bir alana sıkışmış, tozlu bir vaftiz elbisesi içinde mumyalanmış bir bebeği kucaklıyordu. Kadın insandı ama anormal derecede zayıftı ve dağınık gri saçlarla kaplıydı. Kara delikli gözleri Dean'e dikilmişti, siyah dudaklarından zehir damlıyor ve hırıltıyla seğiriyordu. Çok hızlı nefes alıyordu, neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Dean omzunun üzerinden Xochi'ye bakarak, "Elvia, sana zarar vermeyeceğiz," dedi.

Xochi onun sözlerini İspanyolca tekrarladı.

Alçak sesle ve sertçe hırladı, tırnakları fayansı tırmalıyordu.

Dean, "Kızınız tehlikede," dedi. "Yardımaımıza ihtiyaçı var." Xochi tekrar tercüme etti.

"Nerede o?" Dean sordu. "Claudia nerede?"

Xochi onun yanında diz çöktü ve sözlerini tekrarladı.

Sessizlik.

"Onu hemen iyileştirmeliyiz," dedi Sam. "Ya tedavi edelim ya da öldürelim." "Ne?" dedi Dean. Gözlerini Elvia'dan ayırmıyordu.

"Şimdi, hazır fırsatımız varken," dedi Sam. "Başka bir şansımız olmayabilir."

"Eğer onu şimdi iyileştirirsek," dedi Xochi. "Tekrar sıradan bir insan olacak. Claudia ile olan bağı kopmuş olacak. Onu öldürürsek de aynı şey olur. O psişik bağlantı olmadan Claudia'yı bulamayız. *Nagual* bağlantının koptuğunu öğrendiğinde, Claudia'yı hayatta tutmaları için hiçbir neden kalmayacak."

"Bakın, bunun için üzgünüm ama..."

"Hayır Sam," dedi Dean. "Asla olmaz. Bununla nereye varmak istediğini zaten görüyorum ve sen reddedildin."

"Reddedildi mi?" Sam Dean'e bir adım daha yaklaştı. "Bir kızın hayatını Pençeli Kelebek dünyamıza girerse kaybedilecek milyonlarca hayatın önüne koyamayız. Bizimkiler de dahil. Bu çılgınlık olur. İntihar olur."

Elvia titreyerek kasaların altına daha da çekildi.

"Onu korkutuyorsun," dedi Xochi.

Dean, "Geri çekil Sam," dedi. "Onunla konuşmama izin ver, olur mu? Claudia'nın nerede olduğunu öğrendikten sonra tedaviyi kabul etmesini sağlamaya çalışacağım. Ama önce Claudia. O çocuğu korumak için gelen her şeyi yapacağımı söyledim ve aynen öyle yapacağım. Sen sadece

Kapıya göz kulak ol ve Teo ile şu karga adamlar tarafından engellenmediğimden emin ol."

Dean çantaya yaklaştı ve karnının üzerine doğru hafifçe eğildi. Xochi hemen yanındaydı.

"Elvia, beni dinle," dedi Dean. "Korktuğunu biliyorum ama kızın da korkuyor. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Ne kadar korktuğunu?"

Xochi'nin tercüme etmesini bekledi, Elvia'nın değişen yüzünü ve boş gözlerini inceledi. Dean'e dikkatle bakıyordu, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi donmuş ve gergindi.

"Annesine ihtiyacı var," dedi Dean. "Tıpkı senin gibi onun da yardımımıza ihtiyacı var. Bize nerede olduğunu söyle ve ikinizi de buradan çıkaralım, tamam mı? Teo'nun seni daha fazla incitmesine izin vermeyeceğim."

O kemikli gri parmaklar tekrar dışarı kayd ve Dean'in elini kavradı. Onun ateşli dokunuşundan irkilmemek için kendini zor tuttu ama başardı. "Nerede o?" diye tekrar sordu.

Cevabı Dean'in kafasının içinde acımasız bir acı patlaması olarak geldi, bebek Claudia'yı kuru bir çalı yığınının içine ittiğine dair güçlü bir anı ve gerçekten kelime olmayan, daha çok ilkel bir duygu seline benzeyen bir şeyin acelesi eşlik etti.

"...lefttherlefttherlefttherleftther..."

Dean burnuna dokundu, parmakları kanla ıslanmıştı. Elvia'nın acı dolu çığlığı tüm zamanların en kötü migreni gibi kafasının içinde yankılanıyordu.

Dean düşüncelerini toparlamakta zorlanarak, "Onu korumak için terk etmek zorundaydın," dedi. "Ama şimdi onu tekrar bulmak için bir şansın var. Onu bul ve kurtar Elvia. Bana nerede olduğunu söyle."

Elvia Dean'in elini bıraktı ve kasaların altından sürünerek çıktı. Başka kimse kımıldamadı. Sam'in eli Magnum'un kabzasındaydı, gözleri kısılmış, izliyordu.

"Sakin ol," dedi Dean.

Elvia mumyalanmış bebeği bıraktı, sürünürken yer değiştirdi. Şimdi daha çok çakallara benziyordu ama kambur ve uyuzdu, kabuklu derisi böceklerle canlıydı. Dean'den uzaklaşıp sergi salonunun kapısına doğru ilerliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Dean sordu.

Xochi tercüme etti. Elvia onları görmezden geldi.

"Elvia?" Dean yavaşça ayağa kalkarak, "Elvia," dedi. "Elvia, kızın nerede? Nerede o?" Xochi'nin hızlı İspanyolcası onun sözlerini takip etti.

Cılız kalçalarındaki kasların koşmaya hazır bir şekilde kasıldığını görebiliyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu.

"Elvia, bekle, beni dinle-" diye başladı. Ama Elvia'nın cevabı kafatasının içinde hasarlı bir testerenin vızıltısı gibi yankılanarak kesildi.

"...burada..."

Nagual tarafından kuşatılmış ve bir dizi kadın mumyanın önünde duran Claudia'nın titrek görüntüsünü yakaladı.

Elvia sıçrayarak koridoru yırtarcasına geçti.

Dekan yemin etti ve aldı kapalı sonra Onu, arıyorum
geri üzerinde Omzuna.

"O burada. Claudia burada, müzede."

Dean Elvia'yı koridorda takip etti ve üç kapısı olan daha büyük bir odaya girdi, içeri girdikleri kapı, solda bir kapı ve sağda bir kapı. Xochi ve Sam hemen arkalarındaydı.

Xochi'nin müzeye girmesine izin veren genç ve tombul güvenlik görevlisi ölmüş, bir kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu.

Sayfaları çevirirken çıkan fısıltıya ya da bir kadının eteğinin hışırtısına benzeyen yumuşak, hışırtılı bir ses vardı. Ses gittikçe artıyordu. Sonra binadaki her bir cam kutu aynı anda paramparça olurken kulakları parçalayan büyük bir gürültü koptu. Dean Xochi'yi yakaladı ve fayansa çarptı, onu vücuduyla sardı, kollarını pürüzlü cam serpintisine karşı korumak için yüzüne attı.

"Sam!" Dean başını kaldırıp seslendi ve Sam'in sol taraftaki kapı aralığında olduğunu gördü. "İyi misin?"

Sam sağ omzundan bir cam parçası çıkararak, "İyi," dedi. "Ama bir sorunumuz var."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Mumyalar kılıflarından çıkıyordu.

KIRK BEŞ

Dean saçındaki cam kırıklarını silkeleyip testereli tüfeği çıkararak, "Harika," dedi. "Bu tam da ihtiyacımız olan şey."

Mumyalar şaşırtıcı derecede hızlıydı, hareketleri sarsıntılı ve kukla gibiydi. Dean bir tanesini tüfeğiyle vurarak kurumuş kafasını toza çevirdi. Gelmeye devam etti, titrek, iskelet gibi kollarıyla ona doğru uzanıyordu. Düzinelercesi üç kapıdan da içeri doluyor, onu Sam'den ayırıyor ve kardeşini sol taraftaki kapıdan geriye doğru itiyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Dean, tekmeleyip savurarak kırılan mumyaları geri püskürtüyordu ama onlar gelmeye devam ediyordu. "Hadi ama. Burada neler oluyor Xochi?"

Xochi dizlerinin kalkarak "Hayır," diye bağırdı. "Hayır! Elvia!"

Elini Sınır Gezgini'ne doğru uzattı ama mumyalar Xochi'nin üzerine çullanmıştı. Isırıyor ya da gerçekten saldırıyor gibi görünmüyorlardı, sadece onu sıkıştırıyor ve geri iterek Elvia'dan uzaklaştırıyorlardı. Xochi telekinetik büyüsünü mumya kalabalığını yarmak için kullanıyordu ama onlar durdurulamaz bir akındı.

Dean risk alarak Elvia'ya doğru baktı ve onun çırpındığını gördü, tıpkı Teo'nun Claudia'nın evinde onu bağlamak için kullandığı gibi parlayan mavi iplerle sarılmıştı.

Xochi İspanyolca bir şeyler haykırdı. Dean'in tanıdığı tek kelime kız kardeşinin adıydı: Teo.

Biri erkek diğeri dişi bir çift *Nagual* sağ taraftaki kapıdan içeri girdi, bağı Sınır Gezgini'ni yakalamak için uzandıklarında hayvan formları insana dönüşüyordu. Dean adama bir el ateş etti ama birkaç beceriksiz mumya araya girerek kurşunun gücünü aldı ve namluyu tavana doğru itti. *Nagual* ve Elvia Dean yeniden dolduramadan gitmişlerdi.

Xochi parçalanmış kutulardan birinden iki ayak uzunluğunda bir tahta parçası koparmıştı ve sağda solda mumya kafalarını kırıyordu. Dean de onu takip ederek kendisi için ağır bir tahta parçası kopardı. Görünüşe bakılırsa bu şeylerle başa çıkmanın yolu künt kuvvet travmasıydı. Paramparça olana kadar gelmeyi bırakmıyorlardı.

"Bu mumyalar da neyin nesi?" Dean sordu. "Neden onları öldüremiyoruz?"

"Onlar gerçek değil," diye Xochi.

"Bana oldukça gerçekçi görünüyorlar," dedi Dean odun parçasını sallayıp kösele gibi bir göğüs kafesini oyarken.

Xochi, yarı giyinik bir kadın mumyanın altından dallı budaklı bacakları çıkarırken, "Yani özerk değiller," diye açıkladı. "Bizi yavaşlatmak ve engellemek için Teo tarafından canlandırıldılar."

"Kahretsin, bu kaltak çok iyi," dedi Dean.

Dean sol taraflarındaki odada Sam'in Magnum'unun bariton sesini önce iki, sonra üç kez duydu.

", " dedi Dean, sol taraftaki kapıya doğru ilerleyerek.

Xochi de onu takip etti.

Xochi omzunu kapının hemen yanındaki büyük kasalardan birine dayayarak, "İşte," dedi. "Bana yardım et."

Dean ağırlığını çantaya verdi. "Bir, iki..." Xochi saydı.

Birlikte çantayı iterek büyük odadaki mumyaların koridora girmesini engellediler. Koridorda hâlâ başıboş insan vardı ama Sam kapının bu tarafındakileri gerçekten kesip biçmiş gibi görünüyordu. Yer kuru kemikler, paçavralar ve parşömen deri parçalarıyla doluydu.

Dean kalan mumyalardan kaçtı ve başka bir kapıdan içeri daldı. Orada, uzun ve dar bir galeride Sam tek bir *Nagual* kadınla karşı karşıyaydı. Birkaç şekil değiştiren arkadaşı etrafında ölü yatıyordu. Kolunu solgun ve iri gözlü Claudia'ya dolamış, taş bıçağı boğazına dayamış, kızın bedenini kalkan olarak kullanıyordu.

Dean iki elini de kaldırarak tahtanın yere düşmesine izin verdi.

"Tamam," dedi Dean. "Sakin ol. Ona zarar verme."

Sam tamamen sakin ve hareketsizdi, ifadesi nötrdü. *Nagual* Dean'in anlayamadığı bir şey tısladı. Sam Magnum'u kaldırdı, yavaşça nefes verdi ve *Nagual*'ı iki gözünün ortasından vurdu.

Nagual kıvılcım yağmuruna tutularak yere düştü. Claudia Dean'in yanına koşarken Sam yere düşen şekil değiştirene yaklaştı ve kafasının kalan kısmına tedbir amaçlı iki kez vurdu.

"İyi misin evlat?" Dean, Claudia'nın çenesini kaldırıp *Nagual* bıçağının derisini ısırıldığı yerdeki kan damlasına bakarak sordu.

"Beni kurtaracağını biliyordum," dedi Dean'in belini o kadar sıkıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu.

"Evet, Sam için biraz şekere ne dersin?" Dean sordu. "Seni kurtaran o, ben değilim."

Sam Magnum'u yeniden dolduruyordu, ikisine de dikkat etmiyordu. Claudia Dean'i bıraktı ve Sam'e sarılmak için yanına gitti.

"Teşekkürler Sam," dedi.

Sam başının üstünden Dean'e bakarak kaşlarını çatı.

Dean, "'Rica ederim' de, Dexter," dedi.

"Bir şey değil," dedi Sam. "Şimdi buradan defolup gidelim ve Elvia'yı nasıl geri getireceğimizi bulalım."

Claudia, "Xochi'nin kız kardeşinin Mexico City'ye gitmeleri gerektiğini söylediğini duydum," dedi. "Ama tam olarak nereye gitmeleri gerektiğini söylemedi."

"O zaman yola çıksak iyi olur."

Xochi müzenin park yerindeki tek aracı, dini çıkartmalarla kaplı bir kamyoneti kaldırdı. Sam ve Dean kasaya tırmanırken Claudia ön tarafa bindi. Yolculuk yavaş ve engebeliydi, çılgın trafik yüzünden sürekli aksıyordu ve Sam ve Dean bir saat boyunca hiç konuşmadılar.

"Claudia'yı neden kurtardın?" Dean sonunda sordu.

Sam bir dakika boyunca cevap vermedi, gözlerini güneşe karşı kısarak baktı. "Neden olmasın?" Sam söyledi. "Ona hâlâ ihtiyacımız var, değil mi?"

"Evet ama o sırada bunu bilmiyordun," dedi Dean. "Tek bildiğin Elvia'nın o anda ölmüş olabileceğiydi."

"Bir şansım olduğunu gördüm. Onu kullandım." Sam omuz silkti. "Almamak için bir neden düşünemedim."

Dean bunun imkânsız olduğunu biliyordu, sadece hüsnükuruntudan ibaretti ama yine de Sam'in içinde küçük de olsa bir vicdan kırıntısı kalmış olabileceğine inanmak istiyordu. Onun içinde küçük yankı

Claudia'nın göğsüne ve arkasındaki şekil değiştirene doğru kolay bir atış yapmasını engelleyen şey kafasıydı.

Birkaç dakika sonra, kamyon öksürdü, sıçradı ve öldü. Xochi onları trafikten çıkarmak için bankete yanaşmayı başardı.

Dean ve Sam arkadan inerken Xochi sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi.

"Bu kamyonun üçüncü vitesi yok," dedi.

"Çok güzel," dedi Dean. "Kaputu aç."

Kaputu kaldırdı, açıp içine bakarken bir ton zehirli duman çıkardı.

"Koli bandından koca bir motor yapılabileceğini kim bilebilirdi?" Dean dumanı temizlemek için elini yüzünün önünde salladı. Başını salladı ve kaputu bir tabut kapağı gibi kapattı. "Bu şey hiçbir yere gitmiyor."

Xochi dışarı çıktı ve ceplerini karıştırdı.

"Alejandro'yu arayayım," dedi buruşuk bir bar peçetesini açarak.

"Kim?" Dean sordu.

"El Camino'su olan adam," dedi Xochi, telefonunu çıkarıp peçetedeki numarayı çevirerek.

"Sana telefon numarasını mı verdi?" Dean

sordu. "Elbette," diye yanıtladı.

İspanyolca'ya geçti ve sesi çapkın bir tona bürünerek Dean'den uzaklaştı.

Dean ellerine baktı. Ellerin arkası ve ön kolları kırık camlardan dolayı çizilmişti. Ciddi bir şey değildi.

Xochi görüşmeyi sonlandırdı.

"Alejandro şu anda işte," dedi. "Ama kuzeni Oscar'ı gönderiyor. Bizi Santiago de Quer taro'ya götürebilir. Orada başka bir araba bulabiliriz ya da başka bir seçenek bulamazsak El D.F.'ye giden otobüse binebiliriz."

"Otobüs m ?" Claudia yüzünü ekşitti. "Otobüse binmeyeceğim. Meksika otobüsleri tavuklarla, tüberkülozlu bebeklerle ve on tane pis kokulu adamla dolu değil mi?"

" ok fazla Amerikan filmi izliyorsun," dedi Xochi. "Otobüs sadece bir otobüs. Sadece işe ya da akrabalarını ziyarete giden normal insanlar. Tavuklara izin yok."

"Evet," dedi Sam. "Ama otobüs bekleyecek vaktimiz yok. Burada zaman kaybediyoruz. Kaybedilen her dakika Teo'nun bizden fazladan bir mil kazanması demek. Bu hızla gidersek onu durdurmak için zamanında yetişmemiz mümkün değil. Hala tam olarak nereye gittiği hakkında bir fikrimiz yok. Mexico City'de hiç bulunmadım ama anladığım kadarıyla oldukça büyük bir şehir. "

"Haklısın," dedi Xochi. Düşünceli bir şekilde bir an durakladı. "Claudia, hiç bilinçli olarak annenle zihinlerini birleştirmeyi denedin mi?"

Claudia başını salladı.

" ylece oluveriyor işte," dedi.

"Sana öğreteceğim," dedi Xochi. "Yola  ıktığımızda. Bu bizim tek şansımız olabilir."

Seksenli yılların ortalarından kalma beyaz Monte Carlo'suyla bir adam gelene kadar tozlu bir havada bir saatten fazla beklediler.

SS. On iki yaşlarında görünüyordu, ama gözlerinin etrafında çok fazla sert yaşam vardı. Parlak, köpekbalığı derisinden bir takım elbise ve çığlık attıran fuşya ipekten bir gömlek giymişti. O kadar kısaydı ki Dean

Telefon rehberinin üzerine oturmadan araba kullanabilmesine şaşırdım. Bu adam Oscar olmalı.

Xochi onu İspanyolca selamladı ve tanıştırdı. Dean sadece başını salladı ve gülümsedi. Xochi önde otururken Dean ve Sam Claudia ile birlikte arka koltuğa sıkışmak zorunda kaldılar.

Salyangoz gibi akan trafikte ilerlerken Xochi'nin Dean'e Nogales'te verdiği kontörlü telefon Sam'in cebinde çaldı.

Sam telefonu çıkarıp ekrana baktı. Telefonu aldı.

Ara.

"Bobby?" dedi. "Elinde ne var?" Sam birkaç dakika boyunca sessizce dinledi. "Doğru," dedi Sam. "Tamam."

Görüşmeyi sonlandırdı.

"Ne dedi?" Dean sordu.

Sam sesini alçak tuttu.

Alejandro'nun kuzeni İngilizce bilmiyordu.

"Alfa'nın kanını kullanarak Elvia'yı iyileştirme olasılığı hakkında pek bir şey yok," dedi Sam. "Borderwalker'lar hakkında hiçbir bilgi bulamadığını söylüyor, sadece Kızılderili sözlü tarihinin bazı eski kayıtlarında Çakalın Öpücüğü'ne yapılan belirsiz alegorik atıflar var. O konuda tek başımızayız. Ama Yıldız İblisleri hakkında söyleyecek bazı ilginç şeyleri vardı."

"Harika, duyalım bakalım," dedi Dean.

"Şu ruh çiğneyen dişler," dedi Sam. "Onlar güçlü oldukları kadar zayıf yönleri de var. Muhtemelen Yıldız İblisi'nin tek zayıflığı."

"Nasıl?" Dean sordu. "."

"Dişler obsidyenden yapılmıştır. Obsidyen doğal olarak oluşan bir tür volkanik camdır, jilet keskinliğindedir ama aynı zamanda kırılıgandır ve kolayca parçalanır. Keskin olmayan bir silahla ağzına vurulacak birkaç darbe iblisi etkisiz hale getirecektir. Tek sorun uçuşan parçaların kesmesi olacaktır."

Dean, "Böyle bir vuruş yapacak kadar yaklaşımdan bahsetmiyorum bile," dedi.

"Şu anda," dedi Sam. "Elimizdeki hemen hemen tek şey bu."

Santiago de Querétaro'ya olan yolculuk acı verici derecede yavaştı. Xochi, Oscar'la kibarca sohbet etmeye çalıştı ama her geçen saniyenin içindeki gerilimi daha da artırdığını hissedebiliyordu.

Sonunda şehre vardıklarında Oscar onları otobüs terminalinin önünde indirdi. Ne yazık ki, ana kapıdan dışarı uzanan devasa kuyruklar otobüsün bir seçenek olmayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Dean, üzerlerinde parçalanacakmış gibi görünmeyen yarı düzgün bir Caddy El Dorado bulmayı başardı, ancak arabayı şehirden çıkarmak bambaşka bir zorluktu. Xochi doğaçlama Meksikalı sürücülerle uğraşmanın Dean'i cinnet geçirir hale getirdiğini söyleyebilirdi. Açık camdan dışarı eğilmiş, komik ve yaratıcı Amerikan küfürleri savuruyor, motosikletlere ve taksilere yumruk sallıyordu ama artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Claudia'yla birlikte arka koltukta oturması gerekiyordu.

"Şimdi beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," dedi Xochi kıza. "Sana öğreteceğim şey kolay değil. Normalde uzaktaki insanlarla bağlantı kurabilmeniz için önce hemen yanınızdaki biriyle nasıl bağlantı kuracağınızı öğrenmeniz gerekir, ancak zamanımız yok. Yürümeden önce koşmayı öğrenmelisin, ama senin doğal

Hem yeteneğiniz hem de annenizle aranızdaki bağ o kadar güçlü ki bunu başarabileceğinize inanıyorum."

"Umarım haklısındır," dedi Claudia.

"Önce zihnini boşaltmalısın," dedi Xochi. "Bu kadar çok şey olurken bunun zor olduğunu biliyorum ama bu kritik bir adım. Bir cam sürahi olduğunuzu ve tüm düşünce ve endişelerinizin içinizden su gibi akıp gittiğini hayal edin, ta ki içiniz boşalana kadar."

Claudia Xochi'nin elini tuttu ve gözlerini kapattı.

"Nefes alışını yavaşlat," dedi Xochi. "Etraftaki tüm gürültüyü kapat biz e."

Claudia ona söyleneni yaptı.

"Şimdi," dedi Xochi. "Bu kelimeleri benden sonra söyle."

Xochi yavaşça zihin bağlama büyüsünün kadim sözcüklerini söyledi,

karmaşık heceler dizisini dikkatli ve net bir şekilde telaffuz ediyordu. Claudia bazı telaffuzlarda tökezledi ve Xochi kendi zihnini sakın tutmak ve nefesini eşitlemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Yeniden başlayın," dedi Xochi.

Büyüyü tekrar, bu sefer daha da yavaş bir şekilde söyledi. Claudia da onu takip etti ama daha sözlerini bitiremeden keskin bir nefes alarak Xochi'nin elini sıkıca kavradı.

Claudia, "Onu görüyorum," dedi.

"Ne görüyorsun?" Xochi sordu.

"Büyük bir takas toplantısı," dedi Claudia. "Tüm bu farklı renk muşambalarla. Yüzlerce tezgâhta her türlü tuhaf, ucuz şey satılıyor. *Nagual'ın* Elvia'yı boş bir vitrine götürdüğünü görüyorum. Yeşil bir bina."

Xochi elini Claudia'nın alnına bastırarak, "Göster bana," dedi.

Xochi'nin zihninden bir dizi görüntü aktı. Burayı hemen tanıdı.

"Tepito," dedi Xochi. "El Barrio Bravo. Burası Mexico City'nin Cuauhtémoc bölgesinde zorlu bir mahalle."

Claudia'nın gözleri açıldı ve bir tür şaşkınlıkla Xochi'ninkilere baktı.

"Ben yaptım," dedi.

"Evet," dedi Xochi. "Sen yaptın."

"Bana bölgeden bahset," dedi Sam. "Burada ne kadar sert bir bölgeden bahsediyoruz?"

"Orada tehlikelerle karşılaşacağız," dedi Xochi. "İnsan ve insanlık dışı. Ama bölgeyi iyi biliyorum. Kötü olduğu kadar iyi insanlarla da dolu. En yakın arkadaşlarımın çoğu Tepiteño'dur."

"Tamam o zaman," dedi Dean Xochi'ye. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, sabıka kaydına bir düzine araç cinayeti eklemeyi önce arabayı senin kullanmanın zamanı geldi sanırım."

KIRK ALTI

Gün batımında Mexico City'ye vardılar. Tepito bölgesini bulmak kolaydı. Dalgalanan, rengârenk mavi-sarı bandalar tıpkı Claudia'nın tarif ettiği gibiydi. Uzun tel raflarda mallar. Taklit parfümler. Sahte tasarım saatler ve cüzdanlar. Korsan DVD'ler. İkinci el giysi ve küçük ev aletleri yığınları. Kağıt çiçekler ve ucuz naylon külotlar. Dean daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Xochi çalıntı El Dorado'yu bir ara sokağa park etti. Hepsi arabadan indi, silahlarını toplayıp kontrol ettiler ama Xochi'nin dikkati dağılmış gibiydi, gece gökyüzüne bakıyordu. Gözlerinde gerçek bir korkuyla Dean'e döndü.

"Dean," dedi. "*Tianquiztli* kümesi, musun?" "Neyi?"

"Bu bir takımyıldızı." Sam söyledi. "Pleiades, değil mi?"

"Siz oraya 'yedi kız kardeş' diyorsunuz," dedi Xochi. "Biz ona 'pazar yeri' diyoruz."

"Ben ," dedi Sam. "Belki de hava çok dumanlıdır. Ya da parlak şehir ışıkları onu gizliyordur."

"Şu esintiyi hissetmiyor musun?" Xochi dedi ki. "Gece berrak. Diğer tüm komşu yıldızlar da açık. Bu korkunç bir alamet."

"Ne tür bir alamet?" Dean sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu dünyanın sonu anlamına geliyor," dedi. "Şeytanların dünyayı yiyip bitireceği anlamına geliyor. *Tzitzimimeh* geliyor demek."

"Geliyor musun?" Sam sordu. "Yoksa çoktan geldin mi?"

"Görmüyor musun?" Xochi dedi ki. "Hepsi birbirine bağlı. Burası, Tepito, eski ikinci pazar yeri. Aztek atalarımın zamanında burası, ana pazara girmelerine izin verilmeyen itibarsız, alt sınıf tüccarlar için bir getto pazarıydı. Yüzlerce yıl boyunca çalıntı mallar burada satıldı. Burası şimdi ve her zaman yasadışı faaliyetlerin olduğu bir yerdi ve Teo ile *Itzapapalotl*'un yasadışı işlerini yürütmeleri için mükemmel bir yerdi. Artık göksel pazar yeri gökyüzünden kalktı. Çoktan başladı. Yıldız İblisleri, eğer henüz burada değillerse, yoldalar."

"Bu müzik de ne?" Claudia sordu.

"*Mariachilere* benziyor," dedi Xochi.

Köşeyi döndüklerinde caddenin insanlarla dolup taşıdığını gördüler. Bir tür geçit töreni ya da sokak panayırı düzenleniyordu. Her on kişiden biri büyük bir oyuncak bebek tutuyor gibiydi, her biri farklı fırfırlı, özenli bir kıyafet giymişti. Dean'in bütün bebeklerin kafatası yüzü olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

"Nedir bu?" Sam sordu.

"Hayır," dedi Xochi, sesi dehşet doluydu. "Hayır, bu korkunç bir şey. Bu zavallı insanları buradan çıkarmalıyız!"

"bir *Santa Muerte* festivali, değil mi?" Claudia sordu.

"Evet," dedi Xochi. "Ve tüm bu insanlar bu gece burada kalırlarsa Siska Hanım'la beklediklerinden çok daha kısa sürede tanışacaklar."

"Aziz Ölüm mü?" Sam sordu. "Ölüme mi tapıyorlar?"

"Kendilerini Katolik sanıyorlar," diye açıkladı Xochi. "Ama aslında Aztek ölüm tanrıçası *Mictecacihuatl*'a tapıyorlar. Ölüm ne iyi ne de kötüdür. O hepimiz için gelir. Hepimiz onun için eşitiz." Claudia, "Tia'm Izzy'nin arka bahçesinde *Santa Muerte* için bir sunak var," dedi. "Oğlu vurulduktan sonra onu dikti. Annem her zaman onun deli olduğunu söylerdi." Claudia ellerine baktı. "Yani, benim evlat edinilmiş anne..."

"," dedi Dean. "Elvia'yı bulmamız gerek."

Kalabalığın kenarında davullarını ve ekipmanlarını toplayan geleneksel kıyafetli bir grup Aztek dansçısı vardı. Kocaman, özenle hazırlanmış bir kafatası ve tüy başlık takmış bir adam Xochi'yi gördü ve elini kaldırdı.

"Javi!" diye seslendi ona.

Koşarak durdukları yere geldi ve Xochi'yi kollarının arasına alıp ayaklarından kaldırarak gülmeye başladı. Geniş göğüslüydü ve üzerinde özenle işlenmiş bir peştamaldan başka bir şey yoktu. Onunla İspanyolca konuştu, dudaklarından öptü ve siyah-beyaz kafatası makyajı dudaklarına bulaştı. Onu yere yatırdı, bir eliyle kışının kıvrımlarını kavradı ve kulağına yakın, alçak, samimi bir tonda konuştu.

Xochi, "Bu benim arkadaşım Javi," dedi. "Dean, Sam ve Claudia."

Dean sessiz bir selamlamayla başını salladı ve kaslı dansçıya karşı duyduğu rekabetçi, testosteronla beslenen nefretin istemsiz ve gülünç derecede güçlü dalgasını ısırarak bastırdı.

Xochi, Javi'ye hızlı hızlı İspanyolca konuşarak sokağın aşağısını işaret etti. Javi başıyla onayladı ve o yöne doğru gitti.

"Vay canına," dedi Claudia. "Bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Bazen," diye yanıtladı Xochi.

"Eğer o benim erkek arkadaşım olsaydı," dedi Claudia, Javi'nin ardından bakarak, "kesinlikle her zaman olurdu. Evden hiç çıkmazdık."

Dean sırtmasını bastırmaya çalışan Sam'e baktı.

"Görünüşe göre kadın evreninin merkezi sen değilsin, ahbap," dedi Sam.

"ama," dedi Dean. "Ben de peştamal içinde iyi görünürdüm, değil mi?"

l?"

"Bu sorunun cevabını asla bilmek istemiyorum," dedi Sam. cevap verdi.

Xochi Dean'in yanına geldi.

"Javi'ye çetelerden birinin bir saldırı planladığını yaymasını söyledim," dedi. "Şansımız yaver giderse, bu insanların bir kısmını sokaktan çekebiliriz. Bu arada, Claudia'nın hayalindeki boş yeşil dükkânı bulup bulamayacağımızı görmek için bu vitrinleri aramaya başlamalıyız. Burası Elvia'nın kapıyı açacağı yer."

Ayaklarının altında metro ya da geçen bir kamyon gibi alçak bir gümbürtü vardı. Xochi Dean'in kolunu kavradı.

"Buradalar," dedi Xochi. "Hissetmiyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Sam.

Ama Dean hissetti. Korkunçtu, Xochi'nin büyükannesinin yaralı ruhu üzerinde yaptığı çalışmanın daha ince bir versiyonu gibi hissettiren, nabız gibi atan, doğal olmayan bir rezonans. Elindeki iyileşmekte olan yara izi ikinci bir kalp gibi zonkluyordu.

"Bakın!" Claudia yarım blok ötede devam eden küçük bir çatışmayı işaret etti. Kaotik bir bar kavgasını andırıyordu, ancak katılımcıların yarısından fazlasının kollarında ve yüzlerinde büyük, açık yaralar vardı. Ölümcül yaralar onları yavaşlatıyor gibi görünmüyordu.

ya da onları herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Kavga, toplanan kutlayıcılar arasında hızla yayılıyordu. İnsanlar ılık atıyor ve çılgınca kaçmaya çalışıyordu, ancak çok kalabalıktı ve gidecekleri hiçbir yer yoktu.

Sonra dükkânlardan birinin cam cephesi dışarı doğru patladı ve Dean bir Yıldız İblisi'ne ilk kez baktı.

Yaratık o kadar büyüktü ki kırılmış cam vitrinden geçebilmek için çömelmek zorunda kalmıştı. Dean'in gördüğü ilk şey kırık camın kenarlarına tutunmuş uzun, siyah pala pençeli parmaklardı. Sonra La-Z-Boy büyüklüğünde kocaman bir kafa. Ceset beyazı bir deri, küçük mat siyah gözler ve fener balığı gibi geniş, alttan sarkık bir çene. arpık, obsidyen dişleri kanla kayganlaşmıştı. Sa yerine kanlı, kemik beyazı boynuzlardan ve parlak siyah tüylerden oluşan bir ta vardı. Soluk yeşil vitrinden sürünerek çıkarken Dean bir deri bir kemik kalmış gövdesinin belirgin bir şekilde dişi olduğunu görebiliyordu. Kesik insan ellerinden ve inanılmaz derecede atan kalplerden oluşan bir kolye, krona benzeyen göğüslerinin grimsi kanatları arasında sallanıyordu. Kan çanağına dönmüş insan gözleri uzun beyaz kolları ve bacakları süslüyor, bir metre ya da daha uzun boyuna ulaştığında göz kırpmıyor ve dönüyordu.

"Kaçın!" Xochi söyledi.

Dördü de peşlerinde bir isyanla caddede ilerliyordu. Ruhsuz zombi kurbanları, artan panik kadar hızlı bir şekilde kalabalığa yayılıyordu ve caddenin her iki ucu da festival kalabalığına hizmet etmek için kurulan rakip taco kamyonları tarafından kapatılmıştı.

Sam, "Buyurun," diyerek küçük bir ayakkabı mağazasının kapısını itti ve onları içeri buyur etti.

Kapıdan geçer geçmez, Xochi Claudia'yı iterken Sam ve Dean güvenlik kapısını indirmek için birlikte çalıştılar.

yüksek topuklu botların arkasına saklandı ve 45'liğini çekti. Saniyeler sonra cam kırıldı ve bir düzine kanlı, uzanan kol kapıdaki boşluklardan içeri girerek menteşelerini salladı.

"Kafadan mı?" Dean tüfeği kaldırarak sordu.

"Evet," dedi Xochi, parlak kırmızı bir tişört giyen, kötü perma yaptırmış, çığlık atan, orta yaşlı bir kadının alnına bir kurşun sıkarak gösterdi.

Zombi düştüğü anda, üç tane daha onun yerini aldı.

"Haydi," dedi Sam, diğer tarafta merdivenlerin olduğu açık bir kapıyı işaret ederek.

Xochi önce Claudia'yı merdivenlerden yukarı gönderdi ve Sam de hemen arkasından onu takip etti.

"Git," dedi Dean, Raiders şapkalı yaşlı bir adamın tüfeği almasına izin vererek.

Güvenlik kapısı gevşemeye başlamış, bir köşedeki demirlerinden sıyrılmıştı. Zombiler bir dakika içinde dükkânda olacaklardı.

Dean boşluktan geçmeye çalışan sıska bir genci vurdu ve sonra geri geri merdivenlere doğru koştu, giderken yeniden dolduruyordu.

Tam zombiler kapıdan içeri girerken kapıya ulaştı. Kapıyı çarptı, büyük bir metal çöp tenekesini kapı kolunun altına itti, sonra Xochi'yi merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

İkinci katta bir sürü boş ofis vardı, bu yüzden çatıya doğru devam ettiler. Çatı giriş kapısı güçlendirilmiş çelikti ve anahtarlı bir kilitle kilitlenmişti. Bir başka lanet Medeco.

"Dean?" Sam sordu.

"Hallediyorum," dedi Dean, kapıya doğru bir adım atıp maymuncuklarını çıkararak.

Elleri adrenalinden titriyordu. Uzun ve derin bir nefes aldı ve odaklanmaya çalıştı, bardağın hissi dışında her şeyi susturdu.

"Dean," dedi Xochi aceleyle. "Merdiven boşluğundalar."

"Hadi bebeğim," diye fısıldadı Dean sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hadi, hadi, hadi."

Sam ve Xochi merdivenlerden aşağı ateş ediyorlardı ama Dean bunu görmezden geldi.

Odaklanma.

Kilit kırıldı ve açıldı.

Dean titrek bir kahkaha atarak nefesini verdi ve kapıyı iterek açtı.

"Claudia!" diye bağırdı ve kızı kapıdan çatıya doğru itti.

Sam önce Claudia'yı sonra da Xochi'yi takip etti. Dean tam kapıdan kendisi geçmek üzereydi ki gömleğinin arkasını kavrayan eller hissetti.

KIRK YEDİ

Dean vücudunu döndürerek Xochi'nin arkadaşı Javi'ye baktı. Çenesi kan içindeydi, kafatası makyajı bulaşmış ve mahvolmuştu. Tüylü başlığını bir noktada kaybetmişti ve tıraşlı kafa derisinde dev diş izleri vardı. Çığlık attı, kanlı dişleri Dean'in yüzünün birkaç santim ötesinde şaklıyordu. Dean Javi'yi kafasından vurmak için testereyi kaldırabileceği kadar geriye itmeye çalıştı ama dansçı inanılmaz derecede güçlüydü. Javi'nin arkasından birkaç zombi daha merdivenleri tırmanıyordu. Dean'in üzerine gelmelerine sadece saniyeler kalmıştı.

Sonra Dean'in kulağının birkaç santim ötesinde bir silah sesi duyuldu ve Javi'nin alnı bir beyin ve kemik patlamasıyla yarıldı. Dean dansçıyı merdivenlerden aşağı tekmeledi ve Xochi onun yanındaydı, onu kapıya doğru çekti ve yaklaşan zombilerin suratına çarptı.

Xochi ve Dean sırtlarını kapıya yasladılar ve kapıyı kapalı tutmak için tüm ağırlıklarına ihtiyaç duymayı beklediler. Şaşırtıcı bir şekilde, Dean'in açtığı kilit kapı kapanır kapanmaz yeniden devreye girdi ve birkaç dakika sonra ikisi de temkinli bir şekilde uzaklaştı.

Dean Xochi'ye baktı. Yüzü taş gibiydi, 45'liği etkili bir şekilde doldururken gözleri soğuk ve duygusuzdu.

"Teşekkürler," dedi Dean.

Xochi onun bakışlarına karşılık vermeden başını salladı. Başka bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu, onun yerinde olsaydı tam olarak böyle tepki vereceğini biliyordu. Şimdi duyguların sırası değildi. Bu daha sonra olacaktı. Tabii daha sonra diye bir şey varsa.

Sam ve Claudia çatının kenarında durmuş, ara sokağın karşısındaki komşu binaya bakıyorlardı. Dean de onlara katıldı ve aşağıdaki sokakta hüküm süren kaosa baktı.

İkinci bir *Tzitzimitl* boş yeşil dükkândan sürünerek çıkmış ve ilkin katılarak dehşete düşmüş kalabalığı yarmıştı. Zombiler her yerdeydi, kalan birkaç canlı insana saldırıyor ve onları aşağıya sürüklüyorlardı.

"Polis hangi cehennemde?" Dean sordu.

Xochi, "*Barrio Bravo'nun* bu kısmına polis gelmiyor," diye cevap verdi. "Elvia'nın kapısını açtığı yeşil dükkâna giden bir yol bulmalıyız."

"Atlamak için çok uzak," dedi Sam. "Ama bak..."

Dean sokağın diğer tarafındaki binanın çatısına baktı. Yangın kapısının yanında büyük bir ahşap uzatma merdiveni duruyordu.

"Eğer o merdiveni bulabilirsek," dedi Sam. "Karşıya tırmanabiliriz ve oradan tüm binalar birbirine bağlı. Yukarıdan yeşil dükkâna inebilir ve Elvia'ya ulaşabiliriz."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" Dean sordu. "Eğer o merdivene ulaşabilseydik, ona ihtiyacımız olmazdı."

Sam cevap vermedi. Cevap zorunda değildi.

"Oh, hayır," dedi Dean. "Bunu aklından bile geçirme."

"Zombiler ruhların peşinde, değil mi?" Sam söyledi. "Yıldız İblisleri de öyle. Benim ruhum yok, bu yüzden beni bırakmazlar mı?"

yalnız mı?"

"Bundan emin olmamızın hiçbir yolu yok," dedi Dean. "Ya yanılıyorsanız?"

"Ya değilsem?" Sam sordu. "Onları gizlice geçip diğer binaya girebilir, sonra da merdiveni sizin için boşluğa bırakabilirim."

"Dean," dedi Xochi. "İşte bu yüzden bu avın başarılı olması Sam'e ihtiyacım vardı. Şu ana kadar net değildi ama sanırım bu... bu onun kaderi."

Bu doğru olabilir mi? Sam'in ruhu olmadan cehennemden geri gönderilmesinin bir sebebi olabilir mi? Sebep bu olabilir mi? Başka bir kıyameti durdurmak için? Castiel'in ve Cennet'in tüm yardakçılarının müdahale etmesine izin verilmeyen yabancı bir ülkeye yapılan çifte kör bir gizli görev? Belki öyleydi belki de değildi ama her iki durumda da Dean başka bir seçenek göremiyordu.

"Kahretsin Sammy," dedi Dean. "Bu plandan nefret ediyorum."

Sam binanın yan tarafından sarkan cılız bir yangın merdivenine yöneldi.

"Ben ," dedi Sam.

Claudia Sam'e doğru koştu ve ona sarıldı. Dean'e baktı ve sonra kollarını kısa bir süreliğine kızın titreyen omuzlarına doladı, yüzü hâlâ nötr ve ifadesizdi.

"İyi şanslar Sam," dedi Claudia.

"Şansa ihtiyacım yok," diye yanıtladı Sam.

Yangın merdiveninden aşağı, sokağa doğru tırmanmaya başladı.

Dean yumrukları sıkılı ve kalbi boğazında kardeşinin sokağın çılgınlığına doğru inişini izledi. Bu işe yaramalıydı. Sadece işe yaramalıydı.

Sam ikinci kata ulaştığında, yangın merdiveni basitçe sona erdi, zemin seviyesine ulaşmak için kullanılan merdiven ya kayıptı ya da çalınmıştı. Kaldırımdan aşağıya, zombilerin tam ortasına atlamaktan başka çaresi yoktu. Bu da zombiler peşine düşerse kaçacak hiçbir yeri olmayacağı anlamına geliyordu.

Sam başını kaldırıp Dean'e baktı, hafifçe başını sallayarak onu onayladı ve sonra sıçradı.

Sertçe yere indi ve parlak renkli mohawkları olan bir çift serseri çocuğu devirdi. Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane daha. Zombilerden hiçbir tepki gelmedi. Sadece Sam'e doğru baktılar.

"Vay canına," dedi Dean. "." "Dean," dedi

Xochi yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Elimi geri alabilir miyim?"

Dean yere baktı ve Xochi'nin eldivenli ellerinden birini mengeneyle tuttuğunu gördü. Onu bıraktı ve Xochi parmaklarını ağrıyormuş gibi açıp kapattı.

"Özür dilerim," dedi Dean.

"Nereye gidiyor?" Claudia sordu.

Dean tekrar sokağa baktı ve Sam'in zombi kalabalığının arasından sıyrılarak komşu binanın kapısının önünden geçtiğini gördü. Doğruca *Tzitzimimeh* çiftine doğru gidiyordu.

"Deli mi bu?" Sam kırılmış, dört ayak uzunluğunda paslı bir inşaat demirini eline alırken Xochi sordu.

İblislerin uzun, sıska bacaklarının etrafında, kafatası suratlı *Santa Muerte* bebekleri ve parçalanmış cesetlerle dolu yaklaşık on metrelik bir açıklık alan vardı. Sam yavaşça açıklığın kenarına yaklaştı.

İki iblis zıt yönlele dönmüştü; biri genç bir kızın bez bebek bedenini çiğnıyor, diğeri ise sadece kendisinin duyabileceğı bir şeyi dinliyormuş gibi devasa başını eğiyordu.

Sam temkinli, kaygan bir adımla yaklaştı ve inşaat demirini bir samuray kılıcı gibi kaldırdı. İki iblis de onu fark etmemiş gibiydi.

"Onu göremiyorlar," dedi Xochi, boğuk sesinde hayret dolu bir inançsızlık vardı. "Onlar için görünmez."

Sam dinleyen iblisin üzerine atılarak inşaat demirini savurdu ve devasa çenesindeki obsidyen dişlerin neredeyse yarısını parçaladı.

İblis çığlık attı ve bıçak gibi pençeleriyle Sam'e doğru hamle yaptı ama Sam geriye ve sola doğru dans ederken, yaratık sağa doğru hamle yaptı. Sam ikinci bir atış için arkadan yaklaşıırken, yaratık kör dövüşüyor, hiçbir şeye .

Dean, "Dişlerine saldıracak," dedi. "Tıpkı Bobby'nin dediğı gibi."

Xochi, "O dişler olmadan hâlâ saldırabilir," dedi. "Ama artık zombi yapamaz. Daha fazla ruh yiyemez."

Sam tekrar vurdu, çırpınan iblisin kalan dişlerini de kırdıktan sonra geri sıçrayarak yoldan çekildi. Kolları ve yüzü kanayan kesiklerle doluydu ama bu kesikler sadece et yaralarıydı. Yiyecek bir ruhu yoktu.

Diğeri iblis artık dişsiz olana saldırdı ve ikisi birlikte bir oyuncak mağazasının yan tarafına çarptılar. İçlerinden biri park halindeki bir minibüse tekme atarak onu uçurdu ve sürünerek çıktıkları boş yeşil vitrinin camına çarptı.

Sam saldıran iblisin dizlerinin arkasına bir darbe indirerek sırtı gibi bacaklarını bükte. Çenesi birkaç santim kırılarak ona doğru döndü.

Sam geri çekilip çitlere doğru savrulurken, obsidyen diş parçaları etrafa saçıldı.

İlk iblis ikincisine saldırdı ve kanlı pençelerinin vahşi, hırçın darbeleriyle karşılık verdi. İkisi birlikte yere düşerek arabaları ve satıcıların masalarını dağıttı.

Sam koştu, şaşkın zombi yığınlarının arasından sıyrıldı ve Dean, Xochi ve Claudia'nın kapana kısıldığı binanın karşısındaki açık kapıya . İçeri eğildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Beklediler. Beş dakikadan az süre sonra Sam elinde merdivenle komşu çatıda belirdi.

"Sana ne demiştim?" Sam aradı. "Çocuk oyuncağı."

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Dean. "Ama o gösteriden sonra, sanırım sen de neredeyse benim kadar belalı olabilirsin."

"Neredeyse," dedi Sam, merdiveni boşluğa yerleştirirken. "Şimdi o koca kışını buraya getir, olur mu?"

"Önce Claudia," dedi Xochi. "Sam, Dean: merdivenin uçlarını tutun."

Claudia aşağıdaki zombilere baktı. Çatıdaki hareketliliği fark etmişlerdi ve duvarları tırmalıyor, birbirlerinin üzerinden tırmanmaya ve yukarı doğru uzanmaya çalışıyorlardı.

"Aşağı bakma," dedi Dean.

Claudia yavaşça ilerleyerek karşıya geçmeye başladı. Yolun yarısından biraz daha az kalmıştı ki ayağı kaydı ve neredeyse düşüyordu, çaresizce basamaklara tutundu, bacakları sallanıyordu.

"!" Sam . "Gelmeye devam edin."

"Yapamam!" Claudia daha sıkı tutunarak feryat etti.

Dehşetten donup kalmıştı. Xochi küfretti.

"," dedi. "Ben de geliyorum."

Xochi, ağırlıklarının altında bükülmeye başlayan merdivene doğru ilerledi.

"Kayıyorum!" Claudia ağladı.

"Kaymıyorsun," dedi Xochi. "Bir şeyin yok. Bana elini ver."

"Yapamam!"

"Evet, yapabilirsin. Bana elini ver."

Claudia uzanan zombilere baktı, sonra gözlerini sıkarak kapattı.

Dean tekrar, "Aşağı bakma," dedi.

Claudia titreyen elini Xochi'ye doğru uzattı ve Xochi onu güvenli bir yere . Birlikte merdivenin geri kalanını geçmeyi başardılar. Sam diğer çatıda Claudia'nın aşağı inmesine yardım etmek için oradaydı. Xochi onlara katıldı ve sonra geri dönüp Dean'e işaret etti.

Dean karşıya geçerken merdiveni sabitleyecek bir şey bulmak için etrafına bakındı. Atılmış bir toprak saksıyla merdiveni ağırlaştırdı ve sonra karşıya geçmeye başladı. Kıymıklı merdivenden geçerken uzantıların birleştiği eklemlerin Claudia'nın mücadelesi yüzünden zayıfladığını hissedebiliyordu. Neredeyse diğer tarafa geçmek üzereydi ki gergin eklemler yerinden çıktı. Dean kaydığını, düştüğünü hissetti.

Sam bir eliyle Dean' gömleğinin arkasını, diğer eliyle de kolunu tuttu ve merdivenin parçaları uluyan zombilerin üzerine düşerken onu beceriksizce yukarı kaldırdı. Dean gömleğinin yırtıldığını hissedebiliyordu. Aşağıya bakmadı, sadece Sam'in bileğindeki tutuşunu kilitledi.

Sam her zamanki gibi sakin ve metanetliydi. Terlememişti. Ama Dean'in düşüp zombi dostumuz olmasından pek endişe gibi görünse de yine de Dean'i tutmuştu. Dean'in düşmesine izin vermedi. Dean kardeşinin soğuk gözlerine baktı. Orada olmadığını bildiği bir şey arıyordu. Yoksa var mıydı?

Sam onu yukarı çekti.

"Nesin sen?" Dean çatıya tırmanan Sam'e "Sen nesin?" diye sordu. "Birdenbire Kaptan Lanet Amerika mı oldun?"

"Evet, her neyse," dedi Sam. "Yapacak işlerimiz var."

"Biliyor musun," dedi Dean nefesini tutmaya çalışarak. "Kimseyi umursamayan ruhsuz bir adam için tam bir kahramana dönüşüyorsun."

"Sadece pratik olmaya çalışıyorum," dedi Sam.

KIRK SEKİZ

Xochi, Javi'yi düşünmemeye çalışarak Claudia'ya yakın durdu. Her ne kadar duygusal olarak her zaman Claudia'nın vermek istediğinden ya da verebileceğinden daha fazlasını istemiş olsa da iyi bir aşık olmuştu. Vücuduna pompalanan adrenalinin bu özel acıyı uyuşturduğunu biliyordu, ancak yavaşladığı anda acının geri gelip karnına diz çökeceğini de biliyordu. Ama şimdi bunun için endişelenemezdi. Claudia'ya odaklanmak zorundaydı.

"İşte," dedi Xochi, Claudia'nın kulağının arkasına tek bir kadife çiçeği sıkıştırarak. "Sonuncuyu sen al."

"Teşekkürler," dedi Claudia.

Sam rolünü sanki bunun için doğmuş gibi oynamıştı, şimdi bulmacayı tamamlamak ve kendi kaderini gerçekleştirmek kızı kalmıştı. Bu kader her ne şekilde olursa olsun.

Ama Xochi hazır mıydı? Teo ile yüzleşmeye hazır mıydı? Bunca zaman, olan biten her şeye rağmen hâlâ derin bir çelişki içindeydi. Kız kardeşine karşı zehir gibi bir öfke duyuyordu ama kan kandı. Teo hala Xochi'yi büyüten, Xochi ve Atlix'e yetecek kadar yiyecek olsun diye aç kalan, Xochi'ye okumayı, ateş etmeyi, avlanmayı öğreten kişiydi. Xochi yıllarca ablasını idol olarak görmüş, onun saç stilini, havasını ve silah tutuşunu taklit etmeye çalışmıştı. Sonra, kardeşlerinin ölümünden sonra, Xochi

Sonraki yıllarda Teo ile arasına mesafe koymuş, kız kardeşiyle birbirlerine hiç benzemediklerini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışmıştı. Ancak gerçeklerden kaçış yoktu; Xochi, Teo'yla olan ilişkisinin çelişkili çekim gücü olmasaydı bugünkü avcı olamazdı. Teo'yu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya gerçekten hazır mıydı? Onu öldürmek de dahil mi?

Birbirine bağlı çatıları geçmek sorun değildi. Binadan aşağı inmek ve boş dükkâna girmek daha zordu. Zombiler ve *Nagual* ile doluydu ama Sam ve Dean onun önündeydi ve doğaüstü bir SWAT timi gibi Claudia'nın önünü açıyorlardı.

Merdivenlerin son katına geldiklerinde şiddetli bir sarsıntı binayı sarstı ve hepsi sendeleyerek birbirlerine çarpıp tırabzanlara tutundular. Peşlerindeki *Nagual*'lardan biri merdivenlerden yuvarlanarak aralarına girdi ve Sam onu dibe vurduğu anda dışarı çıkardı.

Birinci kata çıktıklarında, buranın büyük bir boş vitrin olduğunu gördüler. Bir boya projesinin yarısı tamamlanmış, muşambalar, tenekeler ve fırçalar bir duvara yığılmıştı. Ezilmiş minivan, kırık camlı ön cepheden yana doğru çıkıntı yapıyordu. Dükkanın diğer ucunda, bir arka duvar ve belki de bir acil çıkış olması gereken yerde, açık, titreşen bir kapı vardı, baş döndürücü, mide bulandırıcı bir hiçliğe doğru spiral çizerek aşağı iniyordu. Önde ve ortada Teo. Elinde *Itztliltlanti*.

"Çok geç kaldınız," dedi Teo İngilizce olarak. Sonra eski anadillerine geçti. "*Elvia şu anda Itzpapalotl'u kapıdan geçiriyor. Kız kardeşlerinin geri kalanı da onu yakından takip ediyor. Artık bunu durduramam, sen de durduramazsın. Her şey bitti.*"

"Hayır," dedi Xochi. *"Bu çılgınlık. Ne yaptığını bir düşün Teo."*

"Bunu düşündüm," dedi. "Bu dünyanın sonu değil, küçük kardeşim. Bu yeni bir dönemin başlangıcı."

Elvia kapıdan sürünerek çıktı, bir düzine yaradan dumanı tütüyordu, kekeleyen formu havaya karışıyordu. Hemen arkasında, hiçliğin içinden çıkan, siyah dişleri parıldayan ve açlıktan uluyan devasa bir şekil vardı.

Claudia annesine doğru bir hamle yaptı ve Teo obsidyen bıçağıyla kıza saldırdı. Sam ve Dean Teo'ya doğru hamle yaptı ama Xochi daha hızlı davranarak kendi taş bıçağını çekti, karşı hamle yaptı ve kız kardeşini geriye savurdu. Birlikte yerde yuvarlandılar ve Claudia'dan uzaklaştılar.

"Sakin ona dokunma," dedi Xochi İngilizce olarak, tüm telekinetik gücünü bıçaklı eline aktararak.

"Neden benimle dövüşüyorsun, Xochi?" Teo kendi telekinetik gücüyle karşılık vererek ve Xochi'nin elini geri çekmeye zorlayarak sordu. *"Bu bizim anımız. Canavarların kol gezdiği bir çağın doğuşu. Senin ve benim gibi yetenekli avcıların kraliçeler gibi yaşayacağı bir çağ. Dünya vahşi av hayvanlarının ve hizmetlerimiz için her şeyi ödemeye hazır çaresiz insanların cenneti olacak. Küçük erkek arkadaşlarınız bile ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok servete ve aksiyona sahip olacaklar."*

Claudia kollarını annesine doladı. Elvia tekrar yer değiştirdi, siyah kapüşonlu sweatshirt'ünün içinde solgun ve insandı artık.

Dean bir göz ucuyla Xochi ve kız kardeşinin kavgasını izledi, sonra arka cebinden matarayı çıkardı.

"Elvia," dedi Dean. "Sana yardım edebiliriz ama bunu içmen gerek. Yani... nefes al. Kahretsin, söyle ona Claudia. Kapatmak zorundayız."

Bu kapıyı hemen şimdi."

Claudia tercüme ederken Dean onun yanına çömeldi ve şişeyi annesine uzattı. Elvia bir an Dean'e baktı, sonra elini uzattı.

Parıldayan kapıdan yaylım ateşi gibi bir sarsıntı çıkınca aniden bütün bina sallanmaya ve yuvarlanmaya başladı. Dean tökezledi, daha çok fırtınadaki bir geminin güvertesine benzeyen zeminde dengesini korumak için mücadele ediyordu. Şişe elinden kayarak esneyen kapıya doğru savruldu.

Dean peşinden atladı ama beton zemine çarptığında kapak patladı ve Alfa'nın kokulu kanı havaya karışıp dağıldı.

Dean yumruğunu yere vurdu.

Xochi Teo'ya, *"Annemiz seni şimdi görse utanırdı,"* dedi. *"Ne hale gelmişsin."*

"Bana utançtan bahsetme," diye karşılık verdi Teo. *"Annemiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."*

Sarsıcı şok dalgaları kapıdan aynı anda meydana gelen bir düzine deprem gibi yayıldı. Duvarlarda ve zeminde çatlaklar belirdi, içerideki form daha katı hale gelirken kapıdan dışarı doğru örümcek ağı gibi yayıldı, devasa dişlek bir kafa ve uzun uzanan kollar artık görülebiliyordu.

"Onun bir savaşçının ölümüyle öldüğünü biliyorum," dedi Xochi. *"Kutsal görevini yerine getirirken öldü."*

"Onun onurlu bir şekilde öldüğüne inanmana izin verdim çünkü çok gençtin ve kalbin kırılmıştı," diye cevap verdi Teo. *"Ve bugün hâlâ yaşadığım utancı senin de paylaşmanı istemediğim için."*

Bu utanç, ailenin 'denge' ve 'kutsal görev' hakkındaki gösterişli duruşuna inanmaya devam etmemi imkânsız hale getirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Xochi sordu. Gerçi cevabı duymak istediğinden emin değildi.

Teo, "Annemiz rutin bir iş sırasında, yavru bir vampir yuvasını temizlerken öldü," dedi. "Öldü çünkü sarhoştı ve yıllardır içiyordu, artık onun için bir anlam ifade etmeyen bir işin acısını dindirmek için içiyordu. Sarhoştı, dikkatsizdi ve aç bir yeni doğan tarafından öldürüldü. Acınası."

Xochi'nin elindeki telekinetik güç durakladı ve Teo onun avantajını zorladı.

"Ondan sonra," diyor Teo, "işin benim için de derin bir manevi anlamı kalmadı. Gerçekte ne kadar içi boş bir yalan olduğunu gördüm ve bu hayatta önemli olan tek şeyin her günden alabileceğiniz zevk olduğunu fark ettim."

"Ve beni öldürmek sana zevk mi verecek?" Xochi talep etti. "Kendi etin ve kanın mı? Bu kadar mı ?"

"Ölümün bana zevk vermeyecek, küçük kardeşim," dedi Teo. "Sadece zaferin hazzını."

* * *

"Claudia," dedi Sam, Magnum'u kaldırıp Elvia'ya alarak. "Geri çekil."

"Hayır," diye bağırdı Claudia, Elvia'nın düğümlenmiş saçlarını gözyaşlarıyla dolu yüzünden geriye iterek. "Hayır, başka bir yolu olmalı."

"Ona bir bak," dedi Sam. "Nasıl olsa ölüyor, görmüyor musun? Kapıyı kapatmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

"Üzgünüm Claudia," dedi Dean. "Ama başka bir yolu yok."

"Var," dedi Claudia. "Unutma Dean, bana her zaman bir seçenek olduğunu söylemiştin." Elvia'ya döndü, önce İspanyolca sonra İngilizce fısıldadı. "Değiştir beni."

"Ne?" Dean Claudia'ya bir adım daha yaklaştı. "Olmaz, bunu yapmana izin vermeyeceğim. Hadi ama, beni etkilemek için bu kadar sert olmana gerek yok."

Claudia gözlerinde öfkeyle Dean'e baktı.

"Bu seninle ilgili değil," dedi. "Bu bizim tek umudumuz. Onu şimdi öldürsen bile geçidi kapatmak için çok geç. Bak, Pençeli Kelebek çoktan . Ama ben bir Sınır Gezgini olursam, Elvia ve ben birlikte Yıldız İblislerini geçitten geri taşıyabiliriz. Bunu tek başına yapacak gücü yok."

"O seni değiştiremez," dedi Sam kesin bir ifadeyle. "Sınır Gezginleri Çakalın Öpücüğü'nü sadece ölmek üzere olan kadınlarla paylaşabilir."

Bir süre sessizlik oldu. *Iztpapalotl* artık tamamen şekillenmişti ve kapıdan sürünerek çıkmaya başlamıştı, devasa gri ve siyah güve kanatları açılmış ve tavana sürtünüyordu.

Sonra Claudia'nın elinde gümüş bıçak vardı. Chihuahua'daki gümüşçü tarafından kendisine verilen, sapında Kutsal Bakire resmi olan bıçak.

"Hayır!" Dean bağırdı. "HAYIR!"

Claudia bıçağı kendi göğsüne sapladı.

KIRK DOKUZ

"Değiştir beni," dedi Claudia, kanlar içinde annesinin üzerine yığılmıştı. "Değiştir beni, yoksa hepimiz ölürüz."

Dean Claudia'nın yanına koştu ama Elvia kızının elini tuttu, Claudia'nın yüzüne dokunmak için uzandığında gözyaşları solgun yanaklarından aşağı dökülüyordu. Elvia'nın gücü kızına akarken ikisi de çatlak zeminden havalandı, titreşti, değişti ve büküldü. Claudia'nın yüzü bir çakalın yüzüne dönüştü, sonra tekrar insan oldu, kalbi göğsünün derisinden görünüyor ve parlıyordu.

İkisi, kapıya ve neredeyse tamamen ortaya çıkmış olan Yıldız İblisi'ne doğru sürüklenen, iç içe geçmiş bir duman gibi aktılar. Claudia iblisin kemikli omuzlarından birini, Elvia da diğerini tuttu ve birlikte *Itzpapalotl*'u boşluğa geri çektiler.

Pençeli Kelebek aşağıya ve uzağa doğru spiral çizerken çığlık attı, ses şiddetli ve vitrinin içinde sağır ediciydi. Geçit tersine dönüyordu, bir kara delik şimdi her şeyi kendisine doğru çekiyordu. Sam ve Dean kendilerini hiçliğin içine çekilmekten kurtarmak için açıktaki desteklere asıldılar. Ama Xochi ve Teo serbest kalmışlardı ve yerde yuvarlanarak geçide doğru sürükleniyorlardı.

Xochi tek eliyle çırpınan bir muşambayı tutmayı başardı. Teo parmaklarını zemindeki çatlaklardan birine sokmuş, tutunmak için mücadele ediyordu.

tutunuyor ve kaybediyordu. *Itztlitlantl*'ı düşürmüştü ve bıçak Xochi'nin ulaşabileceği bir yerde duruyordu ama hızla kapıya doğru kayıyordu.

Xochi bir seçeneği olduğunu fark etti: bıçağı ya da kız kardeşinin elini tutabilirdi. Şu anda bile, bu bir seçenek değildi.

"Teo!" diye bağırdı. "*Elimi tut!*"

Kız kardeşi ona baktı, gözleri her zamanki gibi taşlı ve temkinliydi. Bunun yerine kayan bıçağa doğru hamle yaptı, onu kavradı ve Xochi'ye doğru savurdu. Xochi irkilerek uzaklaştı ve Teo boşluğa yuvarlandı, *Itztlitlantl* göğsüne yapışmıştı.

Xochi'nin tutunduğu muşamba yırtılmaya başladı.

"Xochi!" Dean bağırdı, ona doğru atladı ve muşamba yırtılıp yarasa gibi esneyerek kapıya doğru uçarken tekmeleyen botlarından birini yakalamayı başardı.

Ayak bileğine sıkıca tutunarak diğer kolunu yakındaki bir destek kirişine doladı.

"Seni yakaladım," diye bağırdı. "Yakaladım seni!"

Dükkanın vitrinine saplanmış olan minivan gevşedi ve kapının açık boğazından aşağı uçtu. Hemen arkasında, önce biri, sonra diğeri, dişleri sökülmiş Yıldız İblisi, düşerken çığlık atıyor ve çırpınıyordu. Bir düzine zombi şimdi açık olan vitrinden peşlerinden içeri daldı.

Dean silahını çekmek için Xochi'yi bırakabilir ya da ona ikisinin de canlı canlı yenmesini bekleyebilirdi.

Ancak iblisler boşluk tarafından yutulurken, her biri mavimsi beyaz bir ışık akımı kustu. Işık parçalara ayrıldı, her bir yaklaşmakta olan zombileri ve

onları yollarında durdurdu. Elleriyle yüzlerini kapatarak birbiri ardına dizlerinin üzerine çöktüler.

Claudia bir an için geçidin ağzında göründü, akbaba kanatlarını , gözleri parlıyordu ve kalbi yanıyordu. Elini Dean'e doğru kaldırdı, sonra uzaklaştı, geçit kapanırken boşluk etrafını sararak düz bir beton duvardan başka bir şey bırakmadı.

Xochi dizlerinin üzerine çöktü ve ağır bir şekilde Dean'e yaslandı. Dean uzun bir dakika boyunca ona sarıldı, başka bir şey yapamadı. Acı verici kayıplarla yankılanan acımasız bir zaferdi. İkisi de şoka girmiş, dayak yemiş ve yara bere içindeydi. Ama hayatta oldukları için mutluydular.

Sam Dean'e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Dean de Xochi'ye yardım etti.

"," dedi Sam.

"Claudia yaptı," diye düzeltti Xochi onu.

Dean, "Kız kardeşin için üzgünüm," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Xochi kesin bir ifadeyle. "O kendi seçimini yaptı. Hepimiz gibi yap."

Etraflarında, eski zombiler kendi sallanan ayaklar. Yönlerini kaybetmiş ve kafaları karışmış görünüyorlardı, ancak bunun dışında normale dönmüşlerdi.

Xochi Hawaii tişörtü giymiş yaşlı bir adamı yakaladı ve onunla İspanyolca konuştu. Adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle cevap verdi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorlar," dedi. "İblisler geçitten geri çekildiklerinde, yedikleri tüm ruhları tükürdüler. Ruhlar sahiplerine geri döndü ama görünüşe göre sahiplerinin ruhsuzken olan olaylarla ilgili hiçbir anısı yok."

Dean Sam'e baktı. Bir şey söylemedi. Xochi bir kolunu Dean'in beline, diğerini de Sam'in beline doladı.

"," dedi. "Sizi eve götüreyim çocuklar."

ELLİ

Nogales, Arizona'da Chato'nun kaportacısının önündeki caddede Dean, çalışır durumdaki Impala'nın sürücü kapısının yanında duruyordu. Elinde iki dilde yazılmış, manşeti "MEKSİKA ŞEHİRİ VAROŞUNDA UYUŞTURUCU İSYANI!" olan korkunç bir gazete vardı. Kimsenin gerçekte ne olduğuna inanmaması onu hiç şaşırtmamıştı. Hiç inanmadılar.

Kağıdı arka koltuğa attı ve Sam'in açık bagajdan Xochi'ye silah kemerini uzatmasını izledi. Xochi kemeri kalçalarına sıkıca bağladı, kayışları uyluklarının etrafına geçirdi ve her iki tabancayı da kontrol etti. Sam bagajı kapattı ve arkasını dönerek yola baktı, ama Xochi onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine doğru çevirdi. Parmak uçlarında gerindi, dikkatle Sam'in gözlerinin içine baktı ve onunla yumuşak bir şekilde konuştu. Dean onun ne dediğini duyamıyordu. Impala'nın hoparlörlerinden Rolling Stones'un "Gimme Shelter" şarkısı çalıyordu.

Sonra Xochi Dean'e döndü ve ilk gece yaptığı gibi kollarını ona dolayarak yavaşça yanına geldi. Bu sefer Dean onu itmedi.

"Dean-" diye başladı.

"Kal," dedi, başparmağının pedini kızın ayırık dudaklarına bastırarak onu susturdu, parmakları çenesinin güçlü kıvrımını izledi. "Sadece bu gece için."

Gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi. Mick Jagger sığınak için feryat ediyordu. Dean o ana kadar bu kelimenin anlamını unutmuş gibi hissediyordu. Ev değil. Sonsuza kadar mutlu değil. Sadece yağmurdan uzak bir gece. Sadece *sığınak*. İçinde binlerce düğümün çözüldüğünü hissedebiliyordu. Elini Xochi'nin boynunun arkasına götürdü ve onu öptü.

Tatlı, romantik bir öpücük değildi. Sert, acıtıcı ve açlık doluydu. Hayatta kalanların öpücüğü. Kız da onu öptü, aynı sertlikte ve aynı açlıkla. Diğer her şey yok oldu.

Ta ki öpüşmeyi kesip geri adım atana ve onun kucağından kurtulana kadar. Koyu renk gözlerinde arzu vardı ama aynı zamanda melankolik bir anlayış da vardı. Gece ılık olmasına rağmen, kızın artık kendisine yaslanmadığı yerde vücudunun üşüdüğünü hissetti. Ona uzanmalarını engellemek için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı.

"Kardeşine git," dedi. "Sana ihtiyacı var. Bunu sana söyleyemez ama ihtiyacı var. Bana öyle geliyor ki, kaderini gerçekleştirdi ve şimdi ruhunu geri almasına yardım etmelisin. Hiçbir şeyden çekinme. Ne gerekiyorsa yap."

"Ama..."

"Güle güle Dean," dedi.

Dean onun tozlu yolda yürümesini izleyebildiği kadar uzun süre izledi. Uzun saç örgülerinin salınışını, tabanca gibi kalçalarıyla ritim tutuşunu izledi. Geri dönmesini istiyordu. Dönmesini istiyordu. Ama dönmedi.

Sam'e geri döndü.

Küçük kardeşi arka tamponun yanında duruyordu, büyük elleri ceplerindeydi ve omuzları kamburlaşmış, düşüncelere dalmıştı. Yaşadıkları onca şeyden sonra Sam hâlâ o kadar imkânsız görünüyordu ki

Gençti, hâlâ her zaman olduğu gibi dalgın bir çocuktı, fark edilmemiş bir potansiyelle doluydu. Dean kendini yüz yaşındaymış gibi hissediyordu. Sam'e doğru yürüdü ve omzuna sahte bir yumruk attı.

"Hadi Sammy," dedi. "Buradan defolup gidelim. Yapacak işlerimiz var."

Dean Impala'nın direksiyonuna geçti. Sam ön koltuğa oturdu. Dean kaldırımdan uzaklaşıp kuzeye doğru giderken Rolling Stones şarkısı bitti ve başka bir şarkı başladı.

Kansas'tan "Carry On, Wayward Son".

Dean'in yaptığı da buydu.

SON

TEŞEKKÜRLER

Beni El D.F. ile tanıştıran H. Pascal'a, eski yoldaşım Libertad'a, adını ödünç almama izin veren Gerardo Horacio Porcayo'ya ve beni Caifanes'e yönlendiren Macarena Muñoz Ramos'a teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Christa Faust, aralarında Edgar ve Anthony Ödülü adayı *Money Shot*, *Scribe* Ödülü kazanan *Snakes on a Plane*'in romanlaştırılması ve Hard Case Crime'dan çıkacak olan son romanı *Choke Hold*'un da bulunduğu on romanın yazarıdır. Los Angeles'ta yaşamaktadır.

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

DOĞAÜSTÜ: KEITH R.A. DECANDIDO'DAN
EJDERİN KALBI

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i San Francisco'nun Çin Mahallesi'nde işlenen bir dizi vahşi cinayet konusunda uyardığında, Ejderhanın Kalbi'nin geri döndüğünü fark ederler...

DOĞAÜSTÜ: JOE SCHREIBER'IN KUTSAL
OLMAYAN DAVASI

Nisan 1862, Konfederasyon Yüzbaşı Beauchamp Georgia'daki bir savaş alanına hücum eder... Günümüze gelindiğinde ise aynı yerde bir iç savaşın yeniden canlandırılması fazlasıyla gerçek olur...

DOĞAÜSTÜ: OĞULLARIN SAVAŞI
YAZAN REBECCA DESSERTINE & DAVID REED

Lucifer'i ararken, garip alametler çocukları küçük bir kasabaya çeker ve burada bir teklifle gelen bir meleklerle karşılaşır...

DOĞAÜSTÜ: BİR YIL GEÇTİ YAZAN
REBECCA DESSERTINE

Sam'in cehennemde olduğuna inanan Dean, küçük kardeşine verdiği sözü tutmaya ve Lisa ve Ben ile normal bir hayat yaşamaya çalışır...

DOĞAÜSTÜ: JOHN
PASSARELLA'DAN GECE TERÖRÜ

Colorado'daki Clayton Falls'ta tuhaf olaylar yaşandığını öğrenen Bobby, çocukları kontrol etmeleri için gönderir. Görünüşe göre bazen kabuslar geçmiyor - uyanık olsanız bile...

WWW.TITANBOOKS.COM

DOĞA ÜSTÜ

RESMİ DOĞAÜSTÜ DERGİ

Jared ve Jensen, konuk oyuncular ve dizinin kamera arkası ekibiyle özel röportajlar, en son haberler ve klasik bölüm spotları yer alıyor! Ayrıca, çekilebilir posterler her sayı!

ŞİMDİ ABONE OLMAK İÇİN ARAYIN

ABD 1 877 363 1310

İNGİLTERE 0844 844 0387

Daha fazla bilgi için ziyaret edin:

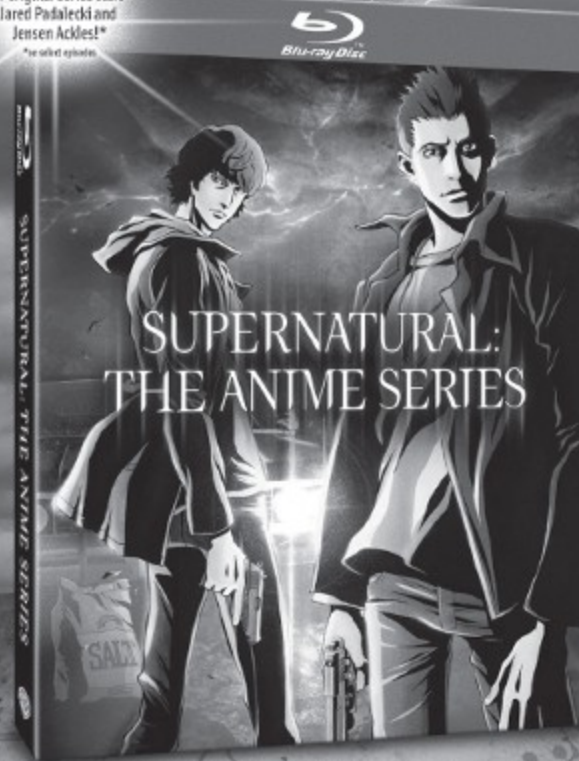
www.titanmagazines.com/supernatural

SUPERNATURAL TM &© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc.

EXPAND YOUR SUPERNATURAL UNIVERSE.
SUPERNATURAL: THE ANIME SERIES

Features the voices
of original series stars
Jared Padalecki and
Jensen Ackles!*

*For select episodes.

Fight Evil July 26 on Blu-ray™ and DVD
YOUR FAVORITE DEMON-HUNTING BROTHERS EXPLODE
INTO VIBRANT, EXCITING ANIME!

From world-famous anime studio Madhouse, this 22-episode collection expands the dimensions of the familiar Winchester mythology, mirroring series stories and introducing new anime originals!

Wbtvondvd.com

© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

